

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	B.S. Ingemann.
Titel Title:	<u>Valdemar Seier : en historisk Roman</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : Andreas Seidelin, 1826
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

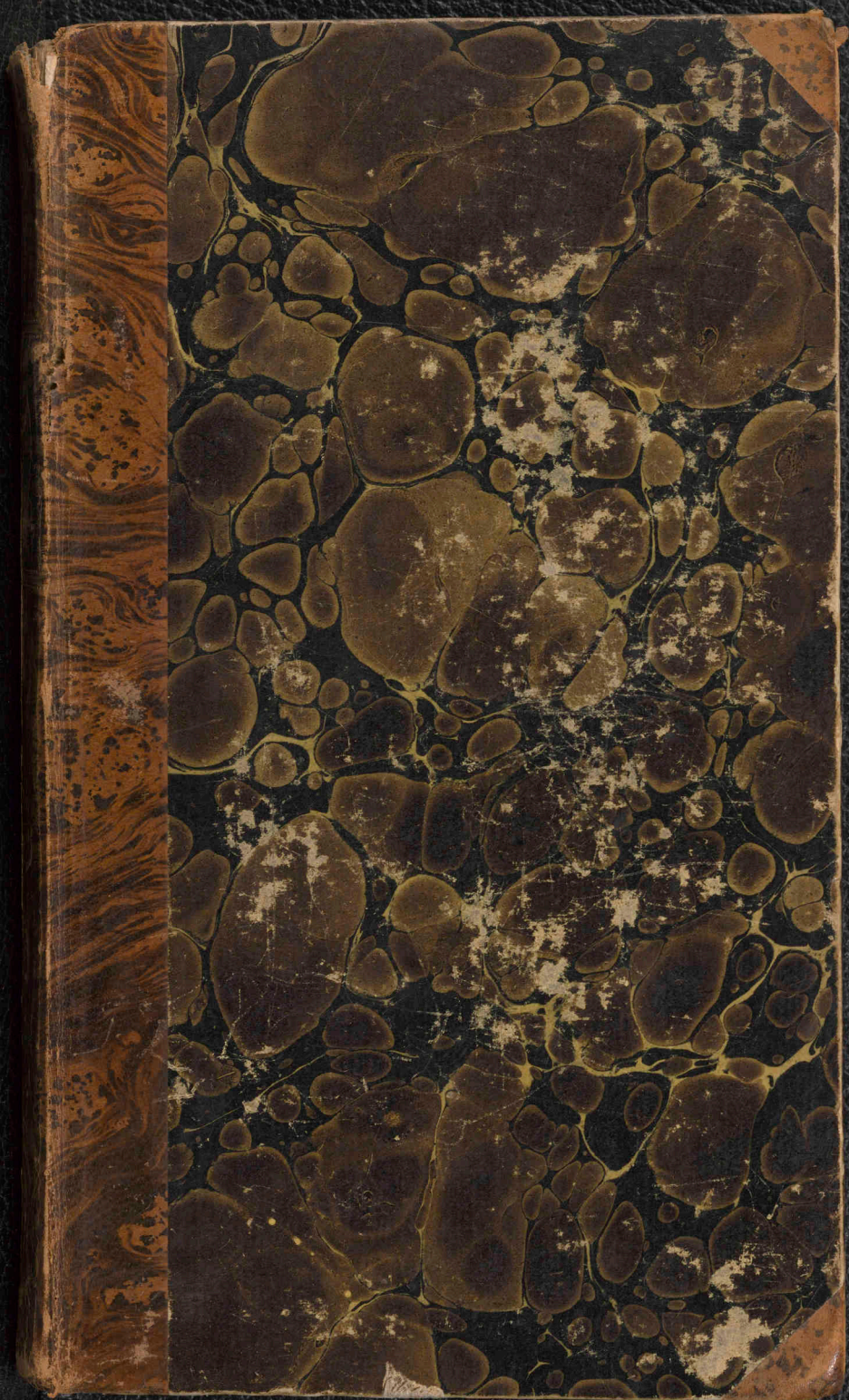
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

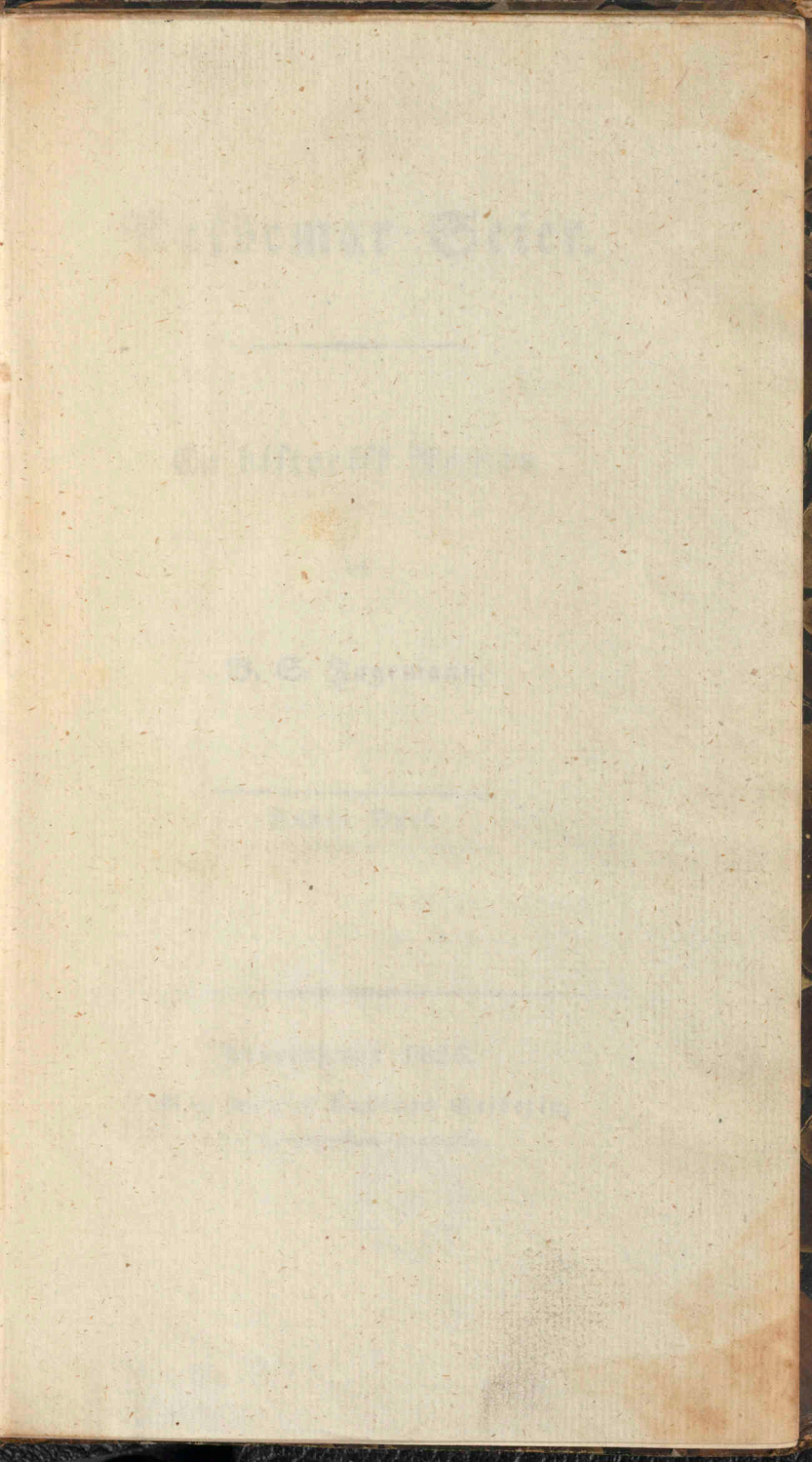
57.-178.

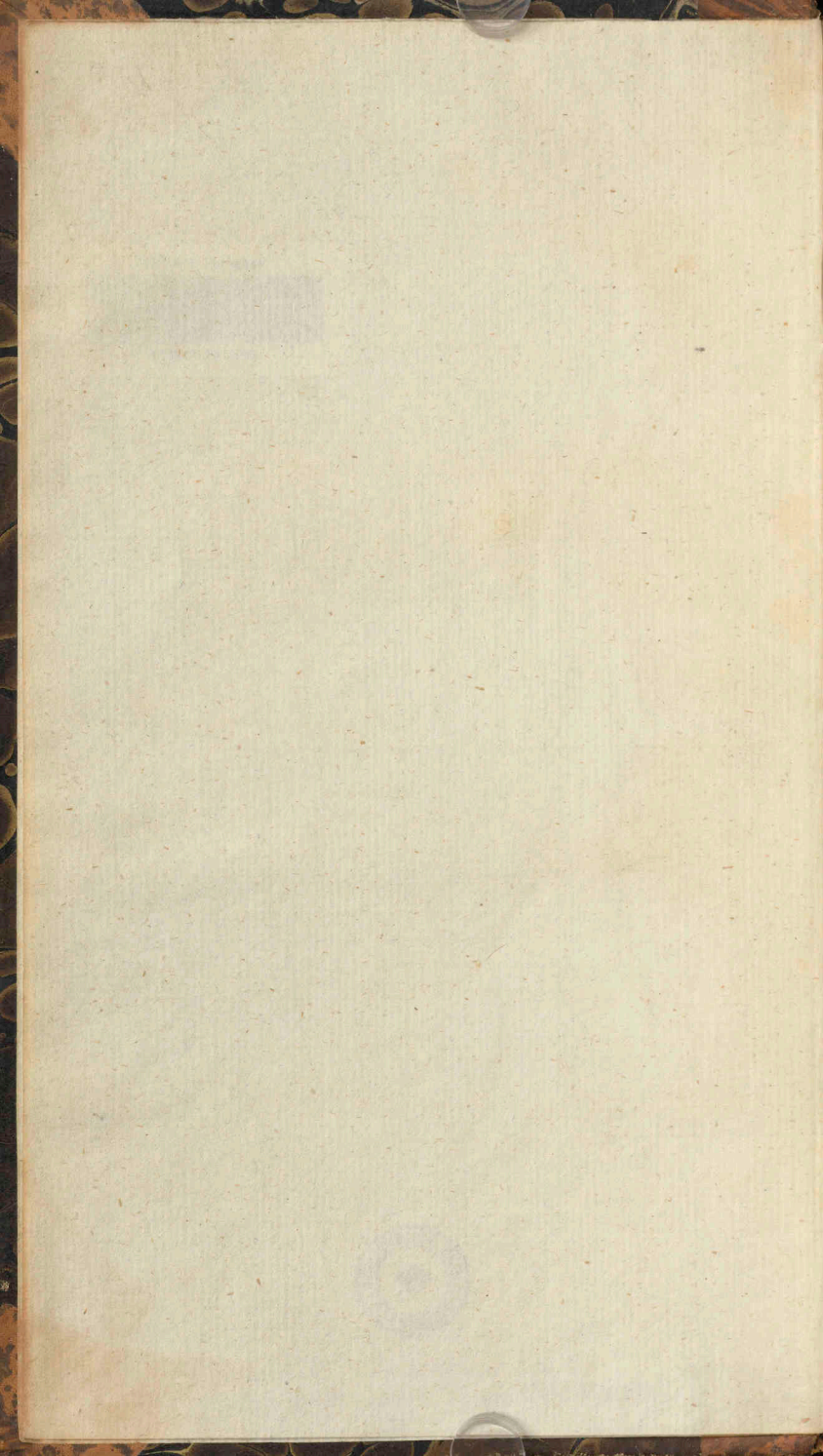
Det Kgl. Bibliotek

130025711565

Baldemar Seier.

En historisk Roman

af

B. S. Ingemann.

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1826.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Waldemar Gieseler

En d'histoire de l'homme

de

W. G. Gieseler

Waldemar Gieseler

Waldemar Gieseler

Waldemar Gieseler

Waldemar Gieseler

Samme Dag, da Junker Strange med lønlig Befyring forlod Prag og saa langsomt som muligt drog ned ad Elben med den skønne veemodige Kongebrud, samme Dag holdt Grev Claus Bryllup med Grevinde Ida paa Schwerin Slot. Dagen tilforn havde Baldemar bilagt Sagen mellem Johan Ganz og Grev Henrik, og tilgivet Greven hans Overivelse og Voldsgjerning, under den Betingelse, at han skulde opbygge Graaboe Slot inden et Aars Forløb, fuldkommen erstatte Johan Ganz ethvert Tab og i Kongens Nærværelse række ham Haanden til Forlig. Den stolte Grev Henrik havde klogelig underkæstet sig alle disse Betingelser og med sin Broders Samtykke endog sat Halvdelen af Grevskabet og Slottet Schwerin i Pant for Grevinde Idas Brudeskæt og Mødrenearv.

I den bedste Forstaaelse, som det syntes, med den danske Konge, endte Grev Henrik nu Dagens

Høitidelighed med en Fest, som var endnu mere prægtig og glimrende, end nogen af de foregaaende.

Den lykkelige Grev Claus tog sin taase og alvorslige Bruds stille Taarer alene for Virkningen af Vielsens glade Høitidelighed. Men Grev Henrik gav ofte Søsteren et strengt og advarende Blik. Hun samlede al sin Styrke for at synes rolig og tilfreds, og fuldende det Offer, hun bragte sin Stand og sine Brødres mislige Forhold.

Det faldt ikke Valdemar ind, at her var et ædelt qvindeligt Hjerte, der sukede lønligt over ham, som over en haard og grusom Fredsforstyrrer. I Grev Clausens Brud havde han kun seet den ubetydelige, almindelige Hoffjæl, for hvem en stands: mæssig Formæling er et velkomment Bytte af udvortes Forhold og Forbindelser.

Kongen saae og tænkte kun paa den skjøne Prindsesse Beengjerd. Vel havde Erkebisp Andreas bemærket hans daglig voxende Lidenstkaab og advaret ham derfor, idet han havde erindret ham om Junker Stranges Gesandtskaab, hvis Hensigt han vidste. Men disse Advarsler frugtede kun lidet. Kongen havde vel lovet den fromme trofaste Ven, at vaage over sig selv og forlade Schwerin saasnart muligt; men her ventede han det afgjørende Budstkaab fra Bøhmen, og dets lange Udeblivelse gav ham Haab om, at Ridder Glugs Sendelse kunde have

det forønskede Udfald. Han drømte sig allerede fri fra alle Baand. I Haabets glade Lummel havde han denne Dag hyppig grebet Bøgeret, og nu stod han om Aftenen ved et Vindue i den glindsende Sal i en livlig og fortrolig Samtale med den henrivende Portugiserinde.

Midt i den underholdende Samtale overraskedes de begge ved en kjæk og dristig Harpeklang, idet en dyb og kraftig Stemme sang Seirens og Skjønhedens Priis. Det var den islandske Barde Olaf Hvitaskjald; han havde snildelig bemærket hvad der foregik i Kongens og den skønne Prindsesses Hjerter, og han greb nu Leiligheden til i et heldigt Dieblik at vise Kongen hvorlunde han ogsaa forstod den Kunst at røre Hjerterne, til Trods for den blødhjertede Thorgeir Danaskjald. Han vidste nu hvilke Strænge han her skulde røre, og han sang ikke i blide smeltende Toner om den stille fredelige Skjønhed og Fredsfyrstens rolige Lyksalighed. Hans Harpe klang vildt og mægtigt, som Stormen over det oprørte Hav, og i stolte Seierstøner besang han Heltens herlige Flugt til Uddødelighed og et evigt Navn, som Skjolds og Dans høie Ræmpegang ved Valkyriens Haand. Han beskrev Helten med kraftige Træk — og det blev Baldemars Billede; han beskrev den stolte dristige Valkyrie — og det blev Beengjerd.

”Stolt og herligt! — sagde Prindsessen til den unge opflammede Konge — vel forstaaer jeg kun lidet af Qvadet; men det er nordiske Toner: saaledes tænkte jeg mig dem fra Kæmpernes Land, og saaledes føler jeg min Sjæl beslægtet og fortrolig med eders høie vidunderlige Heltefolk.”

Baldemars Kinder blussede; hans kjække Dine tindrede; han greb Prindsessens Haand og trykte den med lidenskabelig Barme; der svævede ham allerede et Ord paa Læben, som paa det tydeligste vilde have robet hans Sjælstilstand. Men da traadte Erkebisp Andreas alvorlig og advarende til. ”Min Herre og Konge! — sagde han — et Budskab fra Böhmen.”

Baldemar bleggede og slap Prindsessens Haand. ”Fra Böhmen? — spurgte han — Ridder Glug? — nei, det er umuligt!”

”Eders Søstersøn, Grev Otto af Lüneborg” — svarede Erkebisen; og i det samme traadte, til Grev Henriks og Fyrsternes Forbauselse, den unge fangne Greve, i sin simple Bæbnerdragt, kjæk og fri ind i Hallen, og hilsende Kongen og hele Selskabet med fyrstelig Værdighed.

”Følg mig til mit Gemak!” sagde Baldemar og vaklede, men han samlede pludselig sin hele Styrke, og med tilsyneladende Rolighed bad han Prindsessen og Grev Henrik undskylde, at vigtige Statsfager bortkaldte ham.

Kongen gif hastig bort med Grev Otto, og enhver kunde see, at en høist vigtig og ubehagelig Forestilling havde forstemt ham. Prindsessen havde pludselig skiftet Farve; hun foregav en Upasselighed og forlod Selskabet.

Grev Henrik saae efter den befriede Grev Otto og stampede af Harmen i Gulvet, idet han beed sig frampagtig i Læberne; men Grev Adolph og Bispen af Hildesheim hindrede ham i at give sin Harmen Luft, og ilede med ham og de vendiske Fyrster til Grevens Lonkammer, hvor de holdt et hemmeligt Raad over hvad her under disse besynderlige Omstændigheder var at gjøre.

”Vi ere forraadte! — udbrod Grev Henrik — den helvedes Dreng maa kunne heve — eller her er Forrædere midt iblandt os. Ingen Dævel kunde undsløye af det Taarn, og der hænger Røglen. Et rask men dristigt Skridt kan maaskee redde os endnu: inden tre Timer kan Grev Albert bestorme Slottet; — men sidder Kongen saa i Taarnet?” — —

”For høit, for voveligt Spil, — afbrød Bispen af Hildesheim ham — men saae jeg ret paa den unge Grev Otto, sladdrer han ikke af Skole; maaskee kan denne Seddel sige os mere; den rakke han mig hemmelig i Forbigaaende.”

”Lad høre, lad høre!” raabte Alle. Bispen oprullede nu en lille Pergamentsseddel og læste:

”Det Løstelsesbrev, ingen Trudsel kunde af-
 tvinge mig, har Huset Schwerins gode Skytsaand
 bevæget mig til frivillig at aflægge. Saalænge
 Grev Henrik af Schwerin og hans Benner intet
 fjendtligt Skridt foretage mod deres Lehnsherre,
 min kongelige Morbroder, skal intet Menneſke
 vide hvad jeg her har hørt og erfaret. Derpaa
 sætter jeg min fyrstelige Ære i Pant; men ingen
 Time længer er min Tunge bunden.

Otto, Greve af Lüneborg.”

”Hm, — mumlede Grev Henrik — den Time
 kan vel komme engang, da vi frit tør løse den Drenges
 tunge. For det første vil vi troe ham og forholde os
 rolige. Jeg ſkulde næſten troe, at min ſølsomme
 Søſter Ida har havt en Finger i dette Spil”, til-
 ſvarede han og betragtede Nøglen til Fængſlet, ſom
 hang med Rammen til Døren iſtedetfor til Vinduet.

”Hvis ſaa er, — tog den alvorlige Grev Adolph
 Ordet — ſaa maae vi Alle takke eders ædle Søſter
 derfor: hendes Hjerte har da taget Hovedet med
 paa Raad, ſom man kunde vente af Grev Hen-
 riks Frende.”

Hun Formodning var ikke ugrundet. Grevinde
 Ida havde allerede ved Slotsbroen bemærket den
 unge fremmede Væbners deeltagende Blik, da hun
 hin Aften reed hjem fra Jagten. Fra Fangetaarnet

Igeoverfor sit Bindue havde hun i de sidste Dage ofte hørt en klar ungdommelig Stemme synge danske Kæmpeviser. Hun havde nærmere erkyndiget sig om den nye Statsfange. Da hun nu hørte, det var hiin unge vakkre Bøbner og at han havde udgivet sig for Grev Otto af Lüneborg, tilligemed Alt hvad man vidste om Marsfagen til hans Fangenskab, tog hun ikke længe i Betænkning at benytte sig af sin Udgang til Broderens Lønkammer, og bemægtige sig Nøglen til Fængslet. Hendes eneste Glæde paa hendes Bryllupsdag havde saaledes været at befrie den vigtige Fange, som ved sit Vresord og Taushedsløfte betryggede hende for Følgerne. Otto vidste ikke, om Absalon Bølg endnu var kommen, og han var urolig over saalænge at maatte fordølge Kongen det vigtige Budskab. Hvad Grevens plumpe Trudfler ikke havde formaaet, udvirkede derfor let et venligt Ord af Grevinde Ida, som paa denne Maade troede bedst at befæste Freden mellem sin Broder og det danske Kongehuus.

Næste Morgen tidlig traadte Baldemar reiseklædt ud af sit Gemak og gav sine Mænd Befaling til øieblikligt Opbrud. Hans Mafyn var usædvanlig spændt og hans Blik uroligt. Han tog hastig Afsked med Grev Henrik og hans Broder, takkede dem høfligt for deres Gjestmildhed, og bad Grev Henrik bringe sin Gemalinde og Prindsesse Beengjerd den

Afskedshilsen, han selv ikke kunde oppebie den passende Tid til at bringe dem.

I faa Dieblikke sad Baldemar paa sin raske Hingst og foer i stærkt Trav med sit hele Følge over Slotsbroen og gjennem den slumrende Stad. Ved Leiren standsede han kun ved Grev Alberts Telt for at give ham Befaling til at følge med og lade Hæren drage hjem. Med et fordoblet Følge af Riddere og Svende ilede Kongen derpaa, barst som til et Felttog, for at modtage sin Dronning ved Manøe.

Erkebisp Andreas var ikke den eneste, som formodede Grunden til Kongens mørke Afsyn; Broder Gunner og den islandske Barde troede ogsaa at vide hvad der foregik i den kongelige Brudgoms Hjerter, saasnart de erfarede Aarsagen til den hastige Reise. Men for Grev Otto var alt dette endnu en Gaade. Han troede at have bragt sin Morbroder et høist glædeligt Budskab, og kunde ikke forklare sig den Misforstaaelse og Hefstighed, hvormed Kongen havde affordret ham det forkommede Brevskab, hvis Indhold han dog Ord til Ord havde sagt Kongen. Baldemar havde fordret strengt Regnskab for hans Udeblivelse; men Ottos Løfte forbød ham at retfærdiggjøre sig, og han paadrog sig endnu mere Kongens Ugunst ved aabenhjertigt at erklære, at der var

modt ham Uheld, som han havde maattet forpligte sig til ikke at omtale.

Misfornøiet, reed Grev Otto nu ved Kongens Side og troede, at Forsinkelsen af hans Budskab var den eneste Aarsag til Kongens Forstemthed, da han maaskee med Grund kunde befrygte ikke at komme tidsnok til Dronningens Modtagelse.

Grevinde Ida, som, ved Grev Clausens Side og ledsaget af sine Damer og Lerner, paa sin lette Jagthest havde indhentet Kongen, for at følge med sin Gemal til Ribe, saae med Deeltagelse den Forlegenhed og Uro, hun havde sat den unge Grev Otto i ved hiint Taushedslofte. Ubemærket af de Andre, skjænkede hun ham et venligt tillidsfuldt Blik, og holdt Fingeren paa Munden. Otto besvarede stilltiende den tause Erindring med Haanden paa sit Bryst, og trøstede sig over Kongens Uvillie med den Overbeviisning, at han for Diebliffet dog tjente sin Konge bedst ved Taushed og derved tillige beroligede den ædle Grevinde Ida for hendes Broder.

Førend Kongen naaede Eiderstrømmen, fik han tilstræffelig Stadfæstelse paa sin Søstersøns Beretning. En lille tyk støvet Rytter indhentede Toget, imedens det holdt paa Veien og skiftede Heste. I det Rytteren sprang af Hesten, gjenkjendte Kongen Absalon Bølg, uagtet hans blege Ansigtssfarve og hans haltende Gang.

Førend Absalon Bælg forklarede Aarsagen til sin lange Udeblivelse, overrakte han Kongen et forseglet Brevskab og sagde med sit sædvanlige lette Sind, at om han end ikke denne gang vandt Guldsporen for sit Tilbud, saae han dog, at det glædelige Budskab, han bragte, ikke var meget gammelt, siden Kongen endnu først var paa Veien til sin Lykke.

Uden at svare rev Kongen strax Seglet fra Brevet og læste det med et Ansyn som en Fange, der læser sin egen velbekjendte Dødsdom. Dog fattede han sig hastig, sat Brevet i Barmen og spurgte Absalon Bælg om Aarsagen til hans Forsinkelse. "Du har dog vel ikke svoret dig den Onde i Bold paa at fordsølge dine Vanheld eller dumme Streger? — sagde han — dog du kan spare al Forklaring; her er Syn for Sagen, din hinkende Fod har vel bedre fortjent en Guldspore, end min Hr. Søstersøns hele og holdne Been. Du har af Iver for min Tjeneste sat din Hals i Bove, seer jeg; men laae du end selv under Badstjærs Haand, kunde du dog havt den Klogskab at sende mig Brevskabet med en Anden."

"Jeg vovede ikke at betroee saa vigtigt et Budskab i Fjendehaand, Herre Konge! — svarede Absalon Bælg — thi Schwerinerne troer jeg ikke bedre, end Fjender, og blandt dem var det jeg styrtede i en Faldgrube. Desuden stolede jeg paa min raske og lykkelige Medbeiter i dette Vedderid; et stærkt Stod

i Hovedet havde tilmed berøvet mig Sands og Samling.”

”Har du været gal? — svarede Kongen — det er en anden Sag, saa er du lovlig undskyldt. Havde min Søstersøn anført den Undskyldning, vilde jeg lade den gjælde.”

Abfalon Bælg forundrede sig over Kongens flette Lune paa saa lykkeligt og behageligt et Reisetog, og drog sig saasnart som muligt tilbage blandt Følget, for nøiere at erkjendige sig om hvad der var forefaldet.

Den hastige Reise blev endnu mere fremskyndet, da Ridder Blug ved Broen over Hvid Aae indhentede Kongen med Junker Stranges mundtlige Svar, og lod ham vide, at hans Dronning var dragen med fulde Seil under Spil og Klang ned ad Elben, og at man nylig havde seet Kongeskibet krydse mellem Helgoland og Amrom.

Kongen maatte samle al sin Styrke for at tilbage trænge den bittere skjærende Følelse, som opfyldte ham, og som var nær ved at udarte til en ubillig Harm mod hans uskyldige ubekjendte Dronning. Han saae sig bunden i en uopløselig Lænke, som han selv og hans besynderlige Skjæbne havde sammenkjædet; men han besluttede med Værdighed at underkaste sig Nødvendigheden. Han søgte endog saa at formilde dens Evang, ved at tilbagekalde sig hiint Billede, som for saa Maanedes siden havde henrevet

ham saa vidunderligt; men forgjebes: Billedet af den Bøhmiske Kongedatter var og blev nu et dødt, blegt Helgeninde; Afsyn, som den livlige Portugiserinde med sin yppige Livsfylde syntes aldeles at have fortrængt af hans lidenskabelig urolige Sjæl.

”Nu rast frem! — raabte han til sine Mænd — om en søie Stund skal I see Danmarks Dronning; den Lykke, jeg rider imøde, er vel værd at brække Halsen for.” Dermed satte han Guldsporerne i Hingstens Sider og foer afsted, som det gjaldt et Vedderid paa Liv og Død.

Kun med stor Anstrængelse kunde Ridderne følge ham; og han kom saa betimelig til Landingsstedet ligeoverfor Manø, at han kunde iføre sig sin kongelige Hædersdragt og berede Dronningens Modtagelse paa det Prægtigste.

Rygtet om Dronningens Ankomst havde allerede for nogle Dage siden med en utrolig Hast udbredt sig over hele Landet. I Ribe gjordes der store og prægtige Tilberedelser til hendes Modtagelse, og en uhyre Mennekevrimmel opfyldte Staden og dens Omegn. Langs med Nipsaaen til Havet, var Nabredden opfyldt med Menneker, og paa Manø var ligeledes Kysten tæt besat med de nysgjerrige Deboer i deres nationale Høitidsdragter. Prindsesse Regise med sin stive glimrende Hoffat var allerede ankommen til Slotsbroen, hvor hun holdt i sin gylde Karm.

Hun reiste sig fra Hyndet for at hilse og lykønske sin kongelige Broder til den forønskede Formæling. Han trykkede hendes Haand heftigt og taug, og hun tog hans Taushed for et Tegns paa en dyb og heftig Bevægelse, som han ikke for saa Manges Dine vilde give Luft med Ord.

Nu kom der Bud paa Bud om hvorvidt Kongeskibet var kommet, og det varede ikke længe, inden et høit og larmende Glædesraab blandt Folket forkyndte, at den gyldne Drageskib var kommen til syne under Sylt. Snart saaes tydeligt det prægtige Langskib glide frem forbi Romøe, og Folkets Glædesraab besvaredes nu fra Skibet med Spil og Klang og Baadsmændenes lydelige Surren.

Kongen havde kasted sig paa sin melkehvide Dystløberhingst og tumlede den vildt og heftigt paa Sandet ved Strandbredden. Han saae ud imod Skibet, som bragte ham den fremmede Brud. Det Uviffe og Gaadefulde var nu blevet til Visshed og Virkelighed; hvad han halvt med Haab halvt med Uro for saa Maaneder siden havde higet efter som i Drømme, skulde nu opfyldes; men han gruede lønlig for at see den ubekjendte Brud, som han nu dog vidste, han aldrig kunde elske. Det gyldne flyvende Drageskib var ham nu ingen Glædens Fugl, som bragte ham Lykke og Betsignelse, det var ham en frygtelig hvislende Slange, der bragte ham den

bittre Frugt, han nys affindig havde grebet efter, og som nu kostede ham hans Frihed og hans Paaradiis paa Jorden.

I Forstavnen paa Kongeskibet stod den stille skjonne Kongebrud ved Junker Stranges Side, og i nogen Frastand hendes Møer og Fruer. Hun betragtede med veemodblandet Glæde de grønne danske Kytter, som i deres venlige Vaarpragt laae udbredt, for hendes Dine; hun saae de mange tusinde fremmede Menneſter, hvis Moder og Fyrstinde hun nu skulde være. Hun taug, og hendes Hænder havde foldet sig ligesom til en stille Bøn, medens en mild Taare ubemærket rullede ned over hendes Kind. Hun stod festlig smykket i Brudekjortelen af det himmelblaae Silke og med Perlediademmet i de lysegule Loffer.

Skibet gled alt ned under Manøe, og man var Landkysten saa nær, at alle Ansigter paa Kysten vare kjendelige. Da bemærkede Margaretha den stolte prægtige Kytter, som tumlede den hvide Hingst paa Sandet i Solſkinnet: en prægtigere Mandsskikkelse syntes hun aldrig at have seet, og det bares hende for, at det vel maatte være hendes kongelige Brudgom.

”Siig mig, Hr. Strange Ebbeson! førend vi komme nærmere Land, — vendte hun sig rødmande til sin Sidemand — hvo er vel den driftige Ungerſvend, som rider den hvide Hest paa Stranden?”

”Hil være Eder, ædle Dronning! — svarede Junker Strange — at J seer ham først af alle Mænd i Danmark's Rige! det er min Herre og Konge, eders stormægtige Brudgom, Kong Valdemar af Danmark.”

”J seer dog ikke feil? Hr. Strange! — svarede Margaretha og skiftede Farve — hans Nafn er vel herligt og kongeligt, og en fagre Mand saae jeg ikke i Verden; — men han seer dog ikke ud som en Brudgom, der venter sin Brud.”

”Min Herre og Konge er en streng og vældig Orlogsmand, ædle Dronning! — svarede Junker Strange — han er en Mand, som vel tør see paa sine Sjender: de flye for ham baade i Øster og Vester, naar han er vred i Hu; men paa Skjønne Qvinder seer han ikke fuldt saa dristig, helst hvor han forud veed sig overvunden og fangen.”

”Det tykkes mig dog en heelt underlig Færd, — sukede Kongedatteren og slog Sløret for sit rødmende Nafn — at Bruden kommer Brudgommen imøde, og at de begge maae spørge: hvo er denne?”

”Vær trøstig og glad, fromme Dronning! — svarede Junker Strange og hans Nøst bævede af en mægtig Beemods: Følelse, som han forgjeves søgte at skjule — Jeg haaber til Gud og vor Frue, at J aldrig skal fortryde denne Færd, saalænge J maa leve, og tykkes J Eder end fremmed her en Stund,

det tør jeg vidne ved den høieste Gud: al den Stund, I maa leve, vil jeg være eders Tjener og Ridder, og hver ædel Sjæl i Danmark skal elske og ære Eder som en Himmels Engle."

Nu kastedes der Anker i Sandet, og Aareskuden lagde tilborde. Under Folkets høie Glædesraab bares Dronningen iland med sine Møer og Fruer.

Baldemar sprang fra sin Ganger og gik hende statelig imøde tilligemed Prindsesse Regise, ledsaget af Erkebispnen og alle Ridderne. Dronningen slog Gløret tilside. Inderlig bevæget, betragtede nu Kongen den deilige Prindsesse, der i den himmelblaae Kjortel bares ham imøde, som hans Brud, og hvis Blufærdighed og rene Engleaasyn fortryllede alle Dine, som saae hende. Han gjenkjendte hiint forglemte Drømmebillede, der ligesom fra en bedre Verden engang havde henrevet ham til Beundring og til en Kjærlighedslængsel, som denne Verden ikke syntes at kunne tilfredsstille. Nu stod hun for ham som hans ægteviede Brud. Stormen i hans urolige ængstede Sjæl opløste sig i inderlig Veemod; han syntes, at en salig Helgeninde var nedstegen til ham for at ydmyge og bestemme hans ustadige Hjerte. Et renere uskyldigere Qvindeaasyn havde hans Dine aldrig seet, og han gik hende imøde med en Følelse af Anger og Blussel, som han aldrig før havde kjendt, men som bragte Taarer i hans stolte

Hestesvine. Han rakte hende sin Haand til Velkomst og boiede uvilkaarlig sit Knæ, idet han hilste hende, som sin og Danmarks Dronning, og bød hende være velkommen og velsignet i sit Rige.

Skibsbroen og Veien fra Strandbredden var beklædt med Silke og Skarlagen. Den prægtige forgyldte Karm stod beredt til at føre Dronningen til Ribe. Hun havde besvaret Kongens Hilsen og velsignet ham og sit jublende Folk med et dybt bevæget Hjerte, og med et Udtryk af Fromhed og usigelig Ynde, som gjorde et uudslætteligt Indtryk paa Alle; nu steg hun i Karmen, ledsaget af Prindsesse Regitze og liden Nigmor. Kongen svang sig paa sin Hest og gav Befaling til at drage frem. Men den larvende Folkeskare spændte Hestene fra Karmen, og mere bar end trak den til Ribe, under Velkomstfange og uophørlige Fryderaab.

"Førend man kom til Slottet, standsede Toget ved Domkirken. Kongen steg af sin Ganger og gik op til Høialteret, ledsaget af Erkebispens og den talrige Riddereskare. Dronningen ledsagedes til Alteret af Junker Strange og hans tredive Riddere, og i hendes Følge var Prindsesse Regitze med sine Damer og de bøhmiske Moer og Fruer saavel som Dronningens Hofmester Hr. Ib Urne og de andre fremmede Riddere. Liden Nigmor og Kirstine af Rise, Carl af Rises Søster, en deilig halvvoxen Pige, som

nylig var kommen i Prindsessens Tjeneste, bare Dronningens Slæb. Ved Alteret bøjede Junker Strange sit Knæ for Dronningen og traadte ærbødig tilbage blandt Ridderne, efterat han havde overrakt Kongen et Pergamentsblad, hvorpaa den i Kongens Navn fuldbyrdede Formæling var stadfæstet. Dette Document overrakte Kongen til Erkebispem, som udlagte og oplæste det høit for Folket; og i Kraft deraf erklærede nu Erkebispem i den hellige Kirkes Navn Kong Valdemar Valdemarson af Danmark og Margaretha af Böhmen rette Egtefolk at være, hvorpaa han efter en høitidelig og rørende Tale meddeelte dem Kirkens Velsignelse.

Derpaa gik Brudetoget med Kongen og Dronningen i Spidsen, i en høitidelig Procession over Silke og Skarlagens Tæpper op paa Ribehuus, ledsaget af det jublende Folk.

Paa Ribehuus blev Kongens Bryllupsfest fejret med stor Pragt og Høitidelighed. Skjaldene besang den unge Dronnings Fromhed og Deilighed og Kong Valdemars Lykkeligbed, og Ingen, som saae den skønne Margaretha, kunde tvivle paa, at Valdemar jo maatte være den lykkeligste Brudgom i Verden.

Det var en venlig mild Foraarsdag. En stor Mængde Fremmede opfyldte Slottet og Staden. Borgere og Bønder havde trængt sig til Slottet for

at see det fyrstelige Brudepar, og Kongen viste sig fra Altanen med sin Dronning og modtog sit Folks glade Hyldest. Hans Sind var heftigt bevæget, thi han saae hvor høit han var æret og elsket, og hvor oprigtigt Folket glædede sig ved den Lyksalighed, de troede at være Bidne til. Mange tusinde Tunger gjentog: leve Kongen og hans Brud! medens Thorgeir Danaaffjald sang et hjerteligt Qvad til Ære for den deilige Dagmar, som snart gjenlød fra alle danske Hjerter og Tunger.

Det Bøhmiske Navn Danymar, hvormed Margaretha helst benævnedes og hilsedes af sine Landsmænd, var nemlig strax af det henrykte danske Folk blevet forvandlet til Dagmar eller Dagmor, hvormed de ellers benævnedes Morgenrøden; thi saaledes som hun var fremstegen for dem fra Havet, med det guldgule Haar og det lyse fromme Ansigt, syntes hun dem lifsig som Morgenrøden, og det var ligesom man haabede, at med hende skulde en ny herlig Morgenrøde opgaae over Danmark, idet Fredens, Fromhedens og Uskyldighedens Billede syntes at række Kraften og Heltemodet Haanden i en sjelden og lykkelig Forening af den ædlestes Qvindelighed og den meest glimrende ridderlige Manddom. Navnet Dagmar beholdt Dronningen fra den Dag af saavel i Folkets Mund, som i Stjaldenes Sange, og det blev siden et Hædersnavn, hvormed Danmark til

de sildigste Tider hilfede sine frommeste og elskeligste Dronninger.

Junker Strange og de tredive danske Riddere, som havde fulgt Dronningen fra Böhmen, saavel som hendes Hofmester Hr. Ib Urne og de andre Bøhmiske Adelsmænd, som vare i hendes Følge, modtog nu af Kongen kostelige Gaver: Skarlagens Vreskapper, Baaben, Ringe, Guldbidler og Paradeheste. Adskillige af dem modtog endog saa betydelige Forlehninger, og blandt dem var Grev Engelbret; thi uagtet han, af Høflighed mod Dronningen og maaskee af Overbeviisning, vilde have erklæret hiint spøgefulde Beddemaal for tabt, hvis det havde sømmet sig at tale høit derom, blev han dog af Kongen, uden al videre Forklaring, udnævnt til arvelig Lehnsbesidder af Grevskaabet Gleichen med alle dets Herligheder. Da Junker Strange hørte dette, blev hans Afsyn mørkt: han erindrede sig hiin Ekjemt ved Afreisen, og vidste af Kongens Brev, at han havde seet og beundret Prindsesse Beengjerd i Schwerin. Skjøndt Kongen nu lod som hiin Sammenligning mellem hendes og Dagmars Skjønhed var en længstforglemmt Spøg, forstod Strange dog kun alt for vel, at Kongen selv nu i sit Hjerte ansaae Beddemaalet for tabt og fandt sig forpligtet til at opfylde sit Løfte. Uagtet Junker Strange intet fortroligt Ord endnu havde talt med

Kongen siden Hjemkomsten, behøvede han nu ingen Bekræftelse paa den sørgelige Hemmelighed, som han i Kongens lidenskabelige Lønbrev forvarede taus ved sit Bryst.

I Dronningens og hendes Damers Nærværelse skulde ogsaa i Anledning af Dagens Høitidelighed adskillige Adelsvænde i Slotscafellet modtage Ridderlaget af Kongens Haand.

Grev Otto og Absalon Bælg stode i spændt Forventning; men Kongen syntes ikke at erindre dem, ligesom de heller ikke vare blevene tilsagte til de sædvanlige Forberedelser. Efter foregaaende Badning og Skriftemaal, og efter at have modtaget Bøds-sacramentet, fremtraadte nemlig tolv unge Væbnere, Sønner af de fornemste Mænd i Landet og som alle havde aflagt tilstrækkelige Prøver paa Mod og Manddom i det sidste Felttog. De vare iførte hvide Klæder, og havde et Sværd hængende ved et Bind om Halsen. De nærmede sig først Alteret, hvor de overrakte deres Sværde til Slots-Præsten, som indviede Baabnene og lyste Velsignelsen over dem, hvorpaa han hang dem i Bindet igjen om Væbnerens Hals. Derpaa neiede de unge Ridderne sig for Alteret, idet de nærmede sig Kongens Sæde og knælede. Kongen spurgte dem i hvilken Hensigt de ønskede at indtræde i Ridderstanden, og om de agtede at beskytte den hellige Christendoms og Ridderkabets Ære.

Dette bekræftede de med en høitidelig Eed. Kongen erindrede dem derpaa kortelig om de vigtigste Ridderpligter; han formanede dem til ikke at leve sorgløst i denne Verden, men beskytte Folket og dets retmæssige Konge og udøse deres Blod for Troen; han erindrede dem om at staae Enker, Faderløse og alle svage og uformuende Mennesker bi af al Evne, og være alle rene og dadellose Dammers Beskyttere mod Fornærmelser og ærekrænkende Ord; han opmuntrede dem endelig til Billighed, Tapperhed, Gæmildhed, Sanddruhed og ubrødelig Ordholdenhed. Derpaa lod han dem ved Grev Albert og Junker Strange overrække de gyldne Sporer, med den Erindring, at de ikke alene skulde tjene dem til Hæstens Fremskyndelse, men til et Symbol paa, at Tapperhed og Ære vare Sporerne til alle ædle Ridderbedrifter. Paa samme Maade overræktes dem Pantserfærkerne, Kyradserne, Armstinnerne og Pantserhandskerne, og idet de bleve omgjordede med de indbiede Sværd, blev det betydet dem, at dette var et helligt ridderligt Symbol paa Kyndstheden, Retfærdigheden og den christelige Kjærlighed. Nu reiste den ridderlige Konge sig og gav enhver af dem tre Slag paa Skulderen med Fladen af sit blottede Sværd, idet han ved enhver af dem gjentog den sædvanlige Formel: "i Guds, den hellige Michaels og den hellige Georgs Navn gjør jeg dig til Ridder;

vær tapper, uforsagt og tro!" Derpaa lod han dem overrække Hjelm, Skjold og Landse; Nu reiste de unge Riddere sig, hilsede Kongen og Dronningen statelig og begave sig bort for at vise sig for Folket i deres Ridderpomp og ride et Dystrid eller en Gansgerdands sammen i Slotsgaarden.

Denne Høitidelighed syntes endt. For at samle sig havde Kongen gjort den saa omstændelig som muligt; endelig reiste han sig og gjorde Mine til at række Dronningen sin Arm for at forlade Capellet. Men da fremtraadte den unge Grev Otto med Kjæthed og Værdighed, og opfordrede det samtlige danske Ridderskab til at vidne, om han ikke havde aflagt saadanne Prøver paa Mod og Manddom, at han uden Ubefædenhed kunde udbede sig Ridderlaget af sin Herres og Konges egen Haand. "Af ingen ringere Haand vil jeg modtage det — tilføiede han stolt. — Om min Herre og Konge endogsaa i dette Dieblis miskjender mig, haaber jeg dog vel, den Tid skal komme, da Kong Baldemar ikke vil fortryde, at han slog sin Søstersøn og Henrik Loves Sønneson til Ridder paa sin Bryllupsdag. Desuden er min kongelige Frende efter sit ubrødelige Ord og Tilfagn mig sine gyldne Sporer skyldig, — vedblev han med kjækt Frimødighed — thi skjøndt jeg blev forsinket — hvad jeg maaskee i sin Tid skal bevise skete af Trostab og Iver for min Konge — var jeg dog den Første, der

bragte ham det lykkelige Budskab, at den skønneste og ædleste Prindsesse var hans Brud."

Kongen saae forbausset paa den kjække Yngling og vidste ikke om han skulde vrede eller glædes over saa dristig og usædvanlig en Fordring.

"For Ubeskedenhed har jeg hidtil ikke kunnet dadle den unge kjække Grev Otto af Lüneborg, — sagde han med streng Alvor. — Paa hans Raffhed og Dristighed har jeg havt usædvanlige Prøver; med hans sidste Foretagende var jeg utilfreds; men herover maa jeg opsætte min Dom til hans Ordholdenhed tillader ham at retfærdiggjøre sig. Han er min Søstersøn, ædle Riddere, jeg vil derfor overlade det til Eder at afgjøre, om hans Bøn og dristige Fordring strax kan opfyldes, og han uden alle videre Prøver og Forberedelser kan modtage Ridderslaget af min Haand."

Et eenstemmigt hæderligt Ja af det samtlige danske Ridderskab fulgte paa Kongens Opfordring; hvorpaa Grev Otto bøjede sit Kne og modtog Ridderslaget af Kongens Haand med den sædvanlige Formel. Men idet Vaabnene overraktes ham tilføjede Kongen streng og alvorlig: "vær ikke blot tro og ordholden, Ridder Otto! men vær ogsaa sanddrue og oprigtig! vær den sidste til at tale i Eldres Samfund, som jeg er vis paa, du vil være den første til

at slaae til i Kampen, naar det gjælder Landets og din Konges Ære."

Den ubillige Bebreidelse, der laae i disse Ord, skjar den unge ærelystne Otto i Hjertet; men han ærede og elskede sin strenge heltmodige Konge for høit til at vredes paa ham derfor. Han bøjede endnu engang sit Knæ, kyskede Kongens Haand med de tause brændende Læber og drog sig hastig tilbage iblandt Ridderne.

"Siden nu en Undtagelse fra den almindelige Vedtægt har fundet Sted, — sagde Kongen derpaa og vendte sig til sine ældste Riddere — fordrer Biskopligheden, at jeg endnu foreslaaer Eder en anden. Ridderloven siger vel, at Ingen, som er lam eller har noget legemligt Bræk, kan optages i den ædle Ridderstand, han være nok saa riig eller tapper; — dog her staaer en vakker ung Adelsmand af den ypperste Helteslægt her i Landet; han har vundet sig brav ved Løvenburg, men er nylig i min Tjeneste bleven lam, jeg haaber kun for en Tid; kan det tillades, at jeg hævder ham strax med Ridderslaget?"

Med disse Ord vinkede Kongen ad Absalon Bølg. Neppe mærkede den lille tykke Bølg, at Talen var om ham, førend han til Kongens Forsømselse fremtraadte raske og fast, uden at halte eller summe sig, uagtet det ulægede Saar og det opsvulmede Knæ voldte ham den heftigste Smerte.

”Min Herre og Konge! — sagde han — naar det gjælder de gyldne Sporer, er jeg hverken halt eller lam, aldenstund begge Been ere lige lange, om de end ikke ere lige tykke.”

Derpaa bødte han det opsvulmede Knæ fast mod Fliserne, uden ved en Mine at røbe sin Smerte; og Kongen tøvede ikke med at give ham Ridderflaget under det almindelige Bisaldsraab.

Til denne Høitidelighed var der i hele Forsamlingen intet opmærksommere Bidne, end Carl af Rife; han stod med sin Herres Kappe og Sværd bag ved Grev Albert; hans Kinder brændte som Gløder, og han tænkte kun paa hvor det vilde være herligt, naar han ogsaa engang kunde modtage Ridderflaget af den største Konges Haand. Han betragtede Kongen og Dronningen som et Par overmenneskelige Væsner, som man kun i Fraastand kunde skue op til og beundre. Blandt de statelige Herrer og Hofmænd folte han sig vel fremmed og forladt; dog fandt han i den store fornemme Forsamling to Par venlige velbekjendte Dine, som tittede fortrolig og smilende til ham bag Dronningens Stol. Der stod nemlig hans Søster Kirstine, som han ikke havde talt med siden han drog med Erkebissen til Soer; hun var i hans Fraværelse kommen til Hove; ved hendes Side stod den lille lunefulde Nigmor,

det deilige Barn, for hvis Dine Carl kun ønskede at vise sig som den drabeligste Helt i Verden.

”Da Festsigheden i Capellet var tilende, og Grev Albert vendte sig for at modtage Kappe og Sværd, saae han med Forbauselse Drengens alvorlige og mandige Ansigt, medens Carl i sine Heltedrømme betragtede det halvbuddragne Riddersværd og sukkede.

”Giv mig Kappen og behold Sværdet, Carl! — sagde Grev Albert, idet han slog ham sagte og venligt paa kinden — Du har nu været med mig i ledning, værget mig tro mod Baghold, og passet vel paa min Rustning og mine Fanger; herefterdags er du min Væbner og skal bære Sværd og Skjold ved min Side. Solsporen skal du danske med i aften: vær flink, at den snart kan blive gylden!”

”Carls Dine tindrede af Glæde; han kyskede henrykt og taknemmelig sin ædle Herres og Vaabensmesters Haand; og da han nu fulgte Toget ud af Capellet med sin Herres Sværd ved sin Side, smilede vel en og anden Ridder ad den halvvoxne Knøs, som det lange Riddersværd slæbede efter paa Stenene; men Carl saae paa dem med et tillidsfuldt Blik, som han vilde sige: giv kun Tid! jeg vover nok til Sværdet, hvor langt det er. Han var ikke lidet stolt ved at see, at den lille Rigmor med et Glædeshop slap Dronningens Slæb og klappede i

Hænderne, da hun saae det store Sværd ved hans Side.

Om Aftenen var Slottet paa det Prægtigste oplyst. I Slotschaugen brændte Fakler og Blus, medens Gigerne toned fra Riddersalen og de statelige Herrer og Damer bevægede sig let og ziirligt i de glindsende Dandsrækker.

Rongen havde opført den første Dands i Riddersalen med sin Brud, og medens den unge Dronning nu med den livligste fast barnlige Glæde deeltog i Festen og beærede Junker Strange, Ridder Otto og de anseeligste Riddere med en Dands; gik Rongen ud i Slotschaugen, for at kjøle sig, og fordybede sig snart i en af de mørke lange Lindegange, som vare længst fra Slottet, og hvorigjennem Naanen kun hist og her kastede en svag Straale, medens Nipsaaen blinkede gjennem Ellebuskene i Baggrunden. Baldemars Hjerte var beklemt: den Rolighed og Fatning, han hele Dagen havde maattet tiltinge sig, var ham et piinligt Sjælepantser, som han nu længtes efter i Eensomhed at kunne afkaste.

”Store, retfærdige Gud! — udbrød han — saa er jeg nu da formælet — og, fornnderlige undgrundelige Tilfikkelse! — med den skjønneste, elskværdigste, den frommeste Guds Engel paa Jorden — med hende, for hvis blotte usuldkomne Billede jeg sværmede som en affindig Minnesanger — men som

jeg nu, med al min Beundring for, dog ikke i Sandhed kan kalde min — ikke trykke glad og livsfrisk til mit Hjerte, som min Sjæls Fortrolige. Og dog aftvinger hun mig en Følelse, som jeg ikke kan nævne: Andagt vilde jeg kalde det, hvis hun var og blev en Drom — et Helgenindebillede — en hellig uomfattelig Tanke. Og hende, som jeg nu ikke tør nævne, min stolte herlige Valkyrie — hende, som jeg stolt og dristig kunde flyve med gennem Kamp og Seier til Udødelighed og et evigt Navn — hende, som jeg kunde favne med uendelig Livskraft og virkelig Glæde — hende seer jeg nu aldrig meer i denne Verden — hende har jeg forskjertset for evig for — en Drom.”

Som han halv høit udtalte disse Ord og gav sit beklemte Hjerte Luft, ubemærket af alle Levende, som han troede, stod pludselig en høi dunkel og fornummet Qvindeskikkelse for ham i den halvmørke Gang og hævede en blinkende Dolk imod ham i Maaneskinnet.

Han bekymrede sig ikke om Dolken: han syntes at see Beengjerd's høie Skikkelse; han saae Diaz manter i de dunkle Lokker; men et tæt sort Slør skjulte hendes Ansyn. I et blaat slagrende Gevandt svævede hun, taus og truende, forbi ham og forsvandt mellem Ellebuskene ved Aaen. Han tænkte og saae kun Beengjerd, og i den spændte underlige

Stemming, hvori han var, udraabte han uvilkaarlig:
 "bliv, blev! fordøm mig ikke! forlad mig ikke i
 Brede, skjønne uimodstaaelige Tryllerinde! — din
 er jeg dog — din og ingen Andens i al Eviighed. —
 Om Verdens ædleste Prindsesse, om en Engel fra
 Himlen kalder mig sin Brud og min Dronning —
 dit er Hjertet dog — din er Sjælen for den Alvi-
 dendes Afsyn."

Han vidste ikke selv hvad han sagde — han stod
 med udbredte Arme, og saae nu først, han var alene.
 Da hørte han en deilig klar Qvindestemme, men
 bævende, og, som det syntes, halvqvalt af Graad,
 synge fjernt, som fra den modsatte Aabred, med en
 Blanding af Bildhed og inderlig Beemod:

"Er Hjertet mit, og er Sjælen min,
 Om Kronen jeg vil ei spørge:
 Dankonning! dans med din Brud saa fin!
 For Lykken Stjernerne sørge.

Nu vil jeg læse i Stjernebog,
 Og see de kommende Dage;
 I Dybet ned mig de Stjerner drog;
 Engang jeg kommer tilbage.

Nu maa jeg vanke om Klint og De
 Og fremme den Mægtiges Billie:
 Naar Volmars Stjerner fødes og døe,
 Jeg sjunger og danser paa Tillie."

Sangens sorgmodige Toner tabte sig i det Fjerne,
 og Kongen syntes at høre en fjern Pladskan i Aaen,

som af Mareslag eller som af en stor Fisk, der bevægede sig mellem Sivene. Det gamle Sagn om Havfruer randt ham i Tanker og han vidste ikke om han havde vaaget eller drømt. I en underlig veemodig Stemning gik han tilbage til Slottet, hvor Glæden og Munterheden snart nødte ham til at forglemme det besynderlige Eventyr.

Da han traadte ind i Ridder salen igjen, foer Grev Otto ham i en Runddands forbi, med en lille venlig Blondine ved Haanden, hvis usædvanlige Skjønhed og Ynde endogsaa tildrog sig Kongens Opmærksomhed. Han spurgte om hendes Navn, og Erkeдеgn Arnfred, til hvem han adspredt havde vendt sig, nævnedes ham Kirstine af Rise.

”Hun er i Sandhed et deiligt Barn, som den unge Grev Otto ikke skulde sætte Griller i Hovedet, — sagde Klerken — hun er en Søster til den unge Bøbner hist, som dandser saa strunt med sine nye Sølvsporer og svinger Grev Alberts lille Datter.”

Den tjenstagtige Klerk taug og gik med et listigt Smil tilside, da han mærkede, Kongen var adspredt og ikke gav Ngt paa ham.

Medens Baldemar nu nærmede sig Dronningen og sagde Grev Albert et venligt Ord i Forbigaaende om hans smukke muntre Datter, traadte Grev Otto ud af Dandsen og stødte paa Arnfred, som med et skalkagtigt Smil bemærkede, at den unge fyrstelige

Ridder stod sig godt hos de Skjønne, saavel de store, som de smaae. "Eders lille Dame — sagde han med en temmelig verdslig Kjendermine — bliver vist inden to Aar den deiligste Pige her ved Hoffet — endogsaa Kongen har bemærket det, og han er en stor Kjender, vil man sige."

"Kongen? — gjentog Otto hastig — ja saa."

"Ogsaa for Dronningens Dine — vedblev Klerken — har den lille Jomfru Kirstine fundet Raade: Dronningen skal have udbedet sig hende og Grev Alberts lille Nigmor til sin daglige Opvartning. Men I synes ogsaa adspredt, Hr. Greve! jeg vil ikke forstyrre Eder længer med min Underholdning. Jeg søgte Eder kun for at overrække Eder en lille hemmelighedsfuld Seddel, som en Ubekjendt nylig stak mig i Haanden og bad mig give Eder, naar Ingen saae det. Et lille ridderligt Eventyr, kan jeg gjette; men jeg er ikke nysgjerrig. I seer, Seglet er heelt og holdent."

"Det forstaaer sig, — svarede Otto — et Segl er jo en Helligdom, som vel i eders Haand maa være vel forvaret."

Dermed tog han hastig det lille Brevskab og gik tilside for ubemærket at see hvad det indeholdt. "Ved Midnat — i Lindegangen ved Naen — paa Ridderære og Tro" — stod der med skjæve latinske Bogstaver og uden Navn eller Mærke.

Otto forvarede Sedlen og længtes utaalmodig efter at erfare hvad det uventede Strøvnemøde skulde sige.

Saa snart Dronningen nu saae sin kongelige Brudgom igjen, gif hun ham glad og venlig imøde. Hun syntes ikke at bemærke, at han var adspredt og forstemt; hun troede ham rolig og tilfreds, som hun selv var. Hun vidste ikke hvor glad og lykkelig han kunde see ud: saaledes som hun først havde seet ham fra Skibet, da han tumlede sin vilde Ganger paa Sandet, saaledes saae hun ham nu ikke meer; den lykkelige Brudgoms Billede saae hun dog ikke heller; men den dybe Alvor i det mægtige Kongeaasyn troede hun nu eengang for alle maatte være hendes kongelige Brudgoms eiendommelige og uforanderlige Væsen. At han ærede og agtede hende høit, havde hun seet; hun havde seet den strenge Helt hjertelig bevæget ved hendes Modtagelse og hun kjendte og fordrede ingen større og heftigere Kjærlighed, end den Velvillie, hvormed han saa xiensynlig udmærkede hende fremfor Alle.

Kongen havde vundet Herredømmet tilbage over sig selv og sin Sindstemning; han greb nu det fyldte Biiibæger og det lykkedes ham endog for Folkets Dine at synes glad og lykkelig. Derfor hed det ogsaa i Folkesangen, som en rask Bondesnøs sang i Slotsgaarden:

"Saa drukke de deres Bryllupshestid
 Udi saa god en Stund:
 Kong Valdemar og Dronning Dagmar
 Saa vel hverandre und'

Der glædtes ved baade Store og Smaa,
 Den Fattige med den Rige;
 Der glædtes Bonde og Borger meest
 Af Hjertens Grund tillige."

Enhver havde nemlig ved denne Bryllupsfest fri Afgang til Slottet, forsaavidt Plads og Orden tillod det, og for dem, der ikke kunde rummes i Slottets store Sale, var Slotsgaarden indrettet til en stor Bryllupsfal med Fakler og Blus, lystig Spil og Dands og Overflodighed af stærkt Al og Mjød. Der forlystede sig især de Ringe og Fattige blandt Almuen. At det ogsaa fornemmelig var denne store Deel af Folket, som glædede sig ved Dronningens Ankomst, og at det var Nygtet om hendes fromme og fredelige Sind og Folkets Haab om fredelige og lykkelige Dage, der gjorde Glæden saa stor og almindelig, dette vidner noksom det følgende Vers af Folkesangen:

"Hun kom uden Tynge, hun kom med Fred,
 Hun kom goden Bonde til Lise.
 Havde Danmark altid saadanne Blomster,
 Man skulde dem ære og prise."

Da nu Bægerne gik rundt i Riddersalen og det høie Brudepars Skaal lød høit og glædeligt,

under Trompeternes Klang, i Hallerne som i Slots-
gaarden, istemte fast alle Tilstedeværende med op-
rigtig Glæde hvad Bondeknsen sang og hvad Fol-
ket siden ofte gjentog:

”Christ signe de unge Ædlinge to!

De længe maatte sammen leve!

Guds Ord, Retfærdighed, Dom og Skjel

For hver Mand at haandhæve.

Den Frøken kom af ædle Bøhmerland.”

Midt under den almindelige Glædestummel
syntes Baldemar at høre et dybt Suk i Nærheden
af sig; han saae sig om og troede at skimte den
samme hvide tilslørede Qvindeskikkelse, som han før
havde seet ved Naen og som nu hastig forsvandt mel-
lem de lystige Bryllupsgjester.

Dandsen var ophørt i Ridder salen og Brude-
blusfene udslukte. I Slotshaugen ved Naen gik Thor-
geir Dana skjald alene i stille sværmeriske Drømme
og saae hvorledes Maanen og Stjernerne speilede sig
i Strømmen. Den skønne fredelige Fæst, Tonerne
fra Ridder salen, Skinnet af Brudefaklerne gjennem
det unge grønne Løv, Dronningens milde fromme
Afsyn, Sangen og Vinen i de blinkende Bægere og
fremfor Alt de deilige Brudepiger havde fremkaldt
saamange skønne og venlige Billeder i den sytten-
aarige Bardes Sjæl, at han ikke kunde tænke paa
Søvn og Hvile den Nat. Af alle de ædle Møer og

Fruer, han den Dag havde seet, var der dog ingen, som saaledes havde glædet ham at beskue, som Dronningen selv og de to deilige Brudepiger, der havde baaret hendes Slæb. Hiint Syn svævede ham endnu for Die, som den hellige Agnese, baaren til Himlen af Guds Engle. Hvad han havde sjunget om den Bøhmiske Prindsesse den Dag, han ved Kongens Bord førstegang saae hendes Billede, uden at vide hvis det var, erindrede han sig nu igjen, og hvad han da, ligesom i en prophetisk Drøm, havde anet, syntes ham nu at være gaaet i Opfyldelse. Folkets Glæde over deres fromme sextenaarige Moder syntes ham saa rørende og skøn, og Billedet af hendes kjærlige Modtagelse ved Kysten stod ham saa levende for Die, at han nu i Eensomhed digtede og sang hiin venlige Vise, som Folket siden saa ofte og gjerne gjentog og hvorpaa Omqvædet var:

”Der seiler Hr. Strange med Dronning Dagmar.”

Som den stille Thorgeir gif saaledes halv drømmende halv syngende ved Nabredden, hørte han pludselig Klirren af Vaaben i Lindegangen. Han greb hastig sin korte Daggert og ilede efter Klängen. Snart saae han tre Sværd blinke klirrende i den halv oplyste Gang, og kjendte den lette spinkle Grev Otto, som forsvarede sig kjækt og ivrigt mod to svære Karle, der saae ud som fremmede Jægere. Thorgeir foer til med hævet Daggert; men inden han kunde naae

de Kæmpende, saae han den ene af de fremmede Stimmænd falde til Jorden for Ottos Sværdslag og den anden styrte sig ud i Vaen og svømme.

”J jammerlige Riddinger! — raabte Otto — gjaldt det mig eller en Anden?”

”Velbaarne unge Herre! — skønnede den saar rede Jæger — det gjaldt saavist en Anden — det gjaldt mig arme Djævel — skaan mit Liv! — jeg kom i et fredeligt Vrind — skal vi drikke Forlig og godt Kammeratskab igjen? — jeg vil være en Slyngel, om jeg hænger Jer, naar J kommer og spionerer hos os — hjælp mig for gammelt Bensks Skyld! — jeg forbløder mig.”

”Er det dig, gamle Rødnæse! ja saa — sagde Otto og rev sin fine Linnkrave af — stil dermed Blodet, gamle Slyngel! og lad mig saa høre dit fredelige Vrind!”

”Lutter Benskskab! — bandte den gamle Drukkenbolt — lutter christen Kjærlighed — Gratulater og Omfavnelser — men det er Taffen, man faaer hos de Store.”

Otto vidste ikke, om det var Forstillelse eller om den underlige Karl endnu var halv beruset.

”Hjælp mig den dumme Karl op paa Slottet! — sagde han til Thorgeir, som stod taus og forundret ved hans Side — det er en gammel Bekjendt, seer jeg — han meente mig det saa godt, saa jeg

neppe kan røre min Arm. — Lever han, skal vi nok faae Sandheden ud af ham.”

Thorgeir tog nu den svære Jæger ved Skulderen og det rødhaarede Hoved. Otto tog ham ved Benene, og saaledes bare de ham op mod Slots-taarnet, medens han brummede afbrudt mellem Lænderne, og skjældte sin Kammerat for en Slyngel, som havde ladt ham i Stikken.

”Havde Bryllupsøllet ikke været stærkere, end jeg — mumlede han — havde jeg vel faaet den Bogfinke ved Vingebenet, der nu har mig ved Støvlerne.”

”Troede du, jeg var en Fugl eller Jomfru, som man kunde fange og bortføre? — sagde Otto — jo det var et smukt Stævnemøde — derfor skal den for-dømte Klerk staae mig til Regnskab, var han saa Erkedegn og Kongens Skriftestader ti Gange.”

Derpaa forsvandt de mellem Lindene.

Tidlig om Morgenens efter Brylluppet var der stor Folkestimmel paa Ribe Gader, for at see Kongen og Dronningen drage til Ottesangen i Domkirken. Kongen reed ikke paa sin hvide Hingst, som sædvanlig, men han sad i den gyldne Karm, ved den deilige Dagmars Side.

Under det almindelige Glædeskraab nærmede en gammel Bonde sig den kongelige Karm, og sang høit og tydeligt:

Skal Bonden bag Ploven synge,
 Hun gange foruden Tynge!
 God Billie drager stort Læs tilhves.

Skal Konningen Seier vinde,
 Han ei vore Hænder binde!
 Ei bunden Hund beder mange Dyr."

Kongens Nafsyn blev mørkt ved den Vise, som han ikke for første Gang hørte. Dronningen spurgte om hvad det var, man sang.

"Det er den gamle Vise om Plougskatten — svarrede Baldemar misfornøiet — dermed er Bonden ikke tilfreds, og jeg har været nødt til for den Sags Skyld at lade nogle oprørste Bønder fængsle paa Bordingborg. Hiin Graaskjæg vil nok gjøre dem Selskab." "Kjør til!" — raabte han til Kjoresvendene, og snart overdøvedes den gamle Bonde med sin Sang af Bognens Rumlen og de nysgjerrige Tilskueres Glædesraab.

Da Kongen kom tilbage fra Dttesangen, var han særdeles mildt og sagtmodigt stemt. Den fromme Erkebisp Andreas havde efter Kongens Ønske hørt hans hemmelige Skriftemaal og meddeelt ham og Dronningen Sacramentet. Ingen anden vilde Baldemar betroe den Hjerteshemmelighed og den Strid i hans Jnderste, som foruroligede ham. Den gudsfrygtige Erkebisp havde ogsaa med Varme grebet denne Leilighed til at lægge Kongen paa Hjertet Alt.

hvad han troede der kunde bringe Fred i hans Sind og hjælpe ham til at overvinde hiin fortærende Lidenskab, der truede med at gjøre hans fromme uskyldige Dronning til et Offer for hendes ædle Liddid og Hengivenhed.

Med en anden Kjærlighed i Hjertet bluedes Baldemar ved at skuffe den rene uskyldige Sjæl, som havde hengivet sig til ham; han vidste intet bedre Middel til at overvinde sig selv, end at styrte sig i en stor og mægtig Kamp til Kronens og Christendommens Ære; han havde derfor, som Bød for sin lønlige Brøst, fuldt og fast besluttet et Korstog til det hedenske Liffand. Denne Beslutning havde Erkebispnen saameget mere billiget og bestyrket ham i, som det længe havde været denne fromme Herres eget inderligste Ønske, at see Christendommen grundfæstet hos hiint forvildede Folk, og at kunne beskytte dens Befjendere og Udbredere mod Bold og Overlast.

Da Kongen efter Ottesangen var ene med den unge Dronning, trykte han hendes Haand med Hjertelighed, og inden han meddeelte hende sin Beslutning, opfordrede han hende til, efter Landets Skik og Brug, at fordre den saakaldte Morgengave eller at yttre hvilket Ønske hun helst vilde see opfyldt og hvis Opfyldelse det stod i Kongens Magt at glæde hende med. "Lad eders Bøn ikke være ringe, min ædle dyrebare Dronning! — tilføiede han — og und

mig den Glæde at give Eder det første Beviis paa min Hengivenhed!"

Den fromme Dagmar betænkte sig ikke længe. "For mig selv har jeg intet Ønske, min kjæreste Herre og Konge! — sagde hun — thi jeg tvivler ikke paa, at I jo har mig hjertelig kjær og vil bevare eders kjærlige Villie for mig saalænge Gud under mig at leve hos Eder og det gode danske Folk. Men siden I tilstaaer mig en Bøn, saa rinder der mig et Lofte ihu, som jeg gav min fromme gudsfrygtige Moder, da vi skiltes. Der sidder en Fange paa et af eders Slotte, som har fortørnet Eder saare, og som skal have oplagt farlige Raad mod Riget og Kronen under eders høifalige Broders Regimente. Han blev betvungen og fangen af eders mægtige Haand og har nu længe bødet haardt for sin Vildfarelse. Lad Naade gaae for Ret og giv eders Frende den ulykkelige Bisp Baldemar af Slesvig nu fri af Fængslet for min Bøns Skyld! giv ham tilbage til Slægt og Venner! og han vil vist aldrig forsynde sig imod Eder."

Kongens Afsyn havde forandret sig mærkeligt. "Lie stille med den Bøn, min ædle Dronning! — sagde han mørk — kommer Bisp Baldemar ud af Sjøborg Slot, gjør han Eder til Enke inden Aaret er omme. Selv den hellige Fader har jeg nægtet Opfyldelsen af denne Bøn; det er en farlig

og vigtig Sag, som jeg idetmindste endnu et Aar
maa betænke mig paa."

"Kongens Liv som deres Hjerter er i den Al-
mægtiges Haand — svarede Dagmar — kom mit
første Bøn ihu, naar Herrens Ord i eders Hjerter
tilsiger Eder det! — Jeg har imidlertid en anden
Bøn, som J visselig vil opfylde for Guds Skyld og
for hans Skyld, som var alle Fattiges Formynder
og Trøster: giv de fattige Bønder frie for den Ploug-
skat, som trykker dem! og giv de Fanger løs af
Jernet, som for denne Sags Skyld i deres Nød og
Trang har forglemmt deres Lydighed mod Loven og
dens strenge Haandhævere!"

"Et slet Exempel for Dyrere! — sagde Kongen
— dog jeg seer i denne eders Bøn, min fromme
Dronning! et skjönt Beviis paa eders moderlige
Kjærlighed til Folket — det skal skee som J ønsker."

Dermed ringede han med Solokloffen, som
stod paa Bordet, og gav strax Befaling til, at Jun-
ker Strange skulde vente ham i Lonkammeret.

"J talte om Herrens Ord i vort Hjerter —
vendte han sig nu atter til Dronningen — og det
glæder mig, at J saaledes nævner det høie uimod-
sigelige Kald, som bestemmer ethvert Mennekses Tid
og Gjerning i Verden. Derfor kan jeg nu ogsaa,
uden Frygt for at mistydes af Eder, betroe Eder
hvad jeg anseer for Herrens uimodsigelige Røst i mit

Hjerte, og hvad jeg idag har lovet Gud og vor Frue." Og nu aabenbarede han hende sin Beslutning, ufortøvet at drage til Liffand med Erkebispfen og Hæren, for at beskytte de forfulgte Christne der og fremme Ordets Udbredelse blandt de Bantroe.

Dagmars klare blaae Dine opfyldtes med Taarer; men hun sagde intet Ord for at holde ham tilbage eller gjøre hans Beslutning vaklende.

"Drag med Gud, min ædle Herre og Konge! — sukede hun — var det til en verdslig og forsængelig Kamp I drog, vilde jeg sørge — nu maa jeg glæde mig, om eders Bortgang og Fare end koster mig Taarer."

Baldemar sluttede hende bevæget og overrasket i sine Arme.

"I eders rene fromme Haand — sagde han — betroer jeg med Tryghed Kongespiret i min Fraværelse: i Spidsen for Rigets Raad styre I nu viselig Folk og Land, medens jeg sørger for Kronens Ære og Glands og opfylder mit Løfte!"

Dronningen betragtede ham med et veemodigt prøvende Blik.

"Ak, min allerkjæreste Herre! — sagde hun mildt advarende — er den verdslige Krones Ære og Glands Eder kun ikke dyrebare, end den evige Livsens Krone, vi ogsaa her maae tragte efter! I har et stort og mægtigt Herskersind, min kjække

Brudgom, men deri har I ogsaa en stor Frister at bekæmpe. Fortørnes ikke paa mig, fordi jeg ikke kan fordølge Eder denne min største fast eneste Bekymring! hvad gavtede det os, kjæreste Herre! om vi vandt den ganske Verden, men leed Skade paa vor udsødelige Sjæl?"

"Du kjære fromme Præstinde! — svarede Balde-
mar og smilede — havde du ikke været Kvinde, var du vist bleven Bisp eller Pave. Her døde nylig en gudfrygtig Præst i mit Rige, som var saa hellig, at man troer, han kunde gjøre Mirakler; han har ofte sagt mig det samme; vor gode fromme Erkebisp formaner mig ogsaa flittig til Selvfornægtelse og Ydmyghed; men hvad hjælper det Alt? Verden kræver sin Ret, og Falken bliver aldrig til Due. Naar jeg troer mig ydmygt, mærker jeg dog altid, at jeg ikke er fød og baaren til at hænge med Hovedet, men til at kneise raft og fri over Hoben, og røre mig mægtig i den Verden, jeg har for Die. Jeg tilstaaer det: jeg er endnu et uroligt og heftigt Verdensbarn, som ikke kan nøies med det himmelske Rige, men vil have Kronen og Herligheden med i denne Verden. Dog lad det ikke ængste dig, min fromme Dagmar! jeg taber derfor ikke den Herlighedens Krone af Gyne, som jeg ikke her kan gribe, men som dog ene laaner alle Kroner paa Jorden deres rette Lys og Glans."

Med disse Ord forlod Baldemar sin fromme elskelige Dronning og gif til sit Lonkammer, hvor Junker Strange allerede ventede ham.

Ophævelsen af Plougskatten og Fangerne's Løsgivelse paa Bordingborg var vel det Første, Kongen hød sin troe Ven og Raadgiver sætte i Værk; men han havde endnu et andet fortroligt Ord at sige ham.

”Kjære trofaste Strange! — sagde han — du har seet og kjendt mig fra jeg var lille; du har været et taust og tro Vidne til alle mine Daarligheder; ogsaa den sidste bevarer du i dit troe Bryst. Lad den være død og magtesløs! — tilintetgjør hiint lidenskabelige Bendekaabebrev, jeg sendte dig! — du havde desværre Ret — du kjendte mit ustadige Hjerte bedre, end jeg selv; men jeg vil tvinge det til Stædighed og Trostaa; og bliver jeg end aldrig en lykkelig Gemal, uhykkelig skal den uskyldige Dagmar dog ikke blive for min Skyld. Hun er meget for from og god til mig, det tilstaaer jeg; og nu seer jeg vel, vi passe sammen som Orn og Due; men vil Gud og den hellige Knud, skal hun dog aldrig fortryde, at hun forlod Fader og Moder og blev Ornens Brud i det fremmede Land.”

”Min Herre og Konge! — svarede Junker Strange — her er Brevet, I sendte mig med Ridder Glug; fra den Stund, jeg foer fra Prag, har det brændt paa mit Bryst som et Neldeblad. Søns

derris det selv og lad det være dødt og magtesløst! Det glæder mig af Hjertet, at jeg, i min Uro for eders og den fromme Dronnings Fred, dog ikke for-gjæves har stolet paa eders medfødt Kongesind og paa den Magt, Hjertensgodhed og Deilighed har over alle store Hjerter."

Kongen greb Brevet med Heflighed og rev det over.

"See saa! — sagde han — saaledes sender river jeg ethvert Krav paa egen Lyksalighed, som en brudt og ugyldig Pagt med den store Sjælenes Fritter. Fra denne Time af er jeg kun Konge og Korsdrager, og under Gud mig Kraft som Billie, skal min Lyksalighed nu kun være min ædle Dronnings Fred og mit Folks og Riges Vre. Men bevare vil jeg dog dette ydmygende Minde om min Ustadighed og Svaghed, at jeg aldrig skal hovmode mig og troe mig stærk, naar jeg sidder her ene for Guds Afsyn i mit Lønkammer." Dermed forvarede han det sønderrevne Brev omhyggelig blandt sine vigtigste og hemmeligste Statspapirer, og heftig bevæget trykkede han den troe Ven til sit Hjerte.

"Saaledes kjender jeg den store Baldemars Søn", sagde Junker Strange og modtog sin unge Konges Favntag med hjertelig Glæde. "Og nu, min Herre og Konge! — vedblev han munter — paa en god og ærlig Beslutning følger et glad og roligt An-

figt. — Jeg har altsaa dog ingen Utak fortjent som eders Brudfører, og I maa dog tilstaae mig, at imod Prindsessen var hendes Contrafsei en Skygge. See, det har jeg her endnu; siden min Konge ikke har fordret det tilbage, agter I maaskee at lade mig beholde det til en venlig Erindring om min korte forlorne Brudgomsstand.”

”Billedet?” gjentog Kongen og saae halv forlegen paa den velbekjendte gyldne Lade, hvori det gjemtes; ”ja vel, det kan du beholde” —

Junker Strange rystede paa Hovedet og aabnede veemodig Laden, saa det skjønnede Billede kom tilsynne.

”Jeg forstaaer dig, gamle tro Ven! — sagde Kongen og rødmede — tag denne Guldkjæde til Erindring om den skjønnede Lænke, du bragte mig, men giv mig Billedet! vel maa jeg blues hvergang jeg kaster mine Dine derpaa; men det skal dog følge mig til min Grav og minde mig om Eed og Pligt og om den Drøm, der dog var den venligste og uskylbigste, jeg drømte.” —

Derpaa gjemte han Billedet ved sit Bryst, uden at see paa det, og med Haanden under Kinden sad han en Tidlang taus ved Bordet og stirrede mod Jorden.

Junker Strange rystede atter paa Hovedet: ”naar kommer den Tid, min ædle Herrer og Konge!

da J faaer afdrømt? — tog han endelig Ordet igjen med sin gamle Frimodighed — de Præster, Skjalde og Qvinder har dog, med eders Tilladelse, bragt Eder en heel Deel Skramlerie ind i Hoved og Hjerte, som J skal have ondt ved at faae ud igjen til J bliver gammel og graa. Nu, i Guds Navn, munter og lystig, min Konge! jeg rider nu til Bordingborg med Junker Knud og løsgiver Fangerne; naar jeg kommer tilbage, er her vel virkelig Bryllupsglæde, haaber jeg.”

”Imorgen før Gry bryder jeg op med Hæren til Liffand! — her opfoer Baldemar hastig — jeg har afdrømt, Strange! herefter skal du see mig vaagen. Du støder til Hæren med dit Banner saa snart du kan. Faer med Gud!”

Kongen gif med store Skridt op og ned af Gulvet; og Junker Strange tog hastig Afsked og gif.

Strax efter meldte Kammersvenden den unge Grev Otto. Han traadte ind med den høire Arm forbunden.

”Hvad, faaret? — spurgte Kongen — har du allerede havt en Hanekamp, en ridderlig Vredsdyst?”

”O, nei, min kongelige Frende! — svarede Otto — jeg har kun fanget en Stimand, som havde et Brev til Eder; dette Brevskab har han selv udleveret; men her er et andet, som sandtes omhyggelig skjult i hans Ærme.” Han overrakte derpaa

Kongen begge Brevskaber og fortalte oprigtig sit naturlige Eventyr, saavel som den Mistanke, han havde om, at Erkedegn Arnfred stod i Forbindelse med den schwerinske Stemand og hans Herskab.

Waldemar gjennemlæste hastig begge Breve. "En høflig Lykønskning fra Grev Henrik til mit Bryllup — sagde han — og et navnløst Brev til en Ubekjendt fra en nederdrægtig Gjak, som synes at have stor Lyst til at røbe mine Hemmeligheder, naar han vidste dem. Ingen af Delene synes mig af stor Vigtighed. Har den schwerinske Jæger været beruset, som du siger, og vil han nu Ingenting tilstaae, saa maa han for min Skyld søge hvad Galge han vil. Hans Angreb paa dit Liv eller din Frihed maa vel være skeet i Ruus og maa være en Sag imellem dig og din Fange. Klerken, du talte om, skal jeg vide at vogte mig for; men her er intet gyldigt Beviis imod ham. Har han fornærmet dig og havt dig til Gjak, nu, saa afgjør du det med ham som du vil og tør! men med de geistlige Herrer vil jeg helst være udenfor Legen. Som det lader til, min unge Hr. Ridder! — tilføiede han med et Smil — har du nok selv været saa lystigt og eventyrligt stemt igaar afes af Vinen og Dandsen med de smukke Brudepiger, at du formodentlig ikke ret har vidst selv hvad du foretog dig. Vær en andengang for:

figtigere førend du løber til ethvert Stævnemøde, og jag ikke for hidfigt efter ridderlige Eventyr!" —

Med denne Formaning lod Kongen sin unge Søstersøn gaae, og Otto harmede sig i sit Hjerte saabel over denne Trettesættelse, som over den Eige-gyldighed, hvormed Kongen betragtede en Sag, der, i Forbindelse med hvad Otto vidste om de schwerinske Grevers hemmelige Sindelag, syntes ham den stren-geste Undersøgelse værd.

Ligesom Otto nu med frænklet Stolthed forlod Kongens Lønkammer, mødte han i Borggaarden den frumryggede Erkedegn Arnfred, som syntes for-bauset ved at see ham, og søgte at liste sig forbi ham gjennem Baggaarden, hvor Kongens Jagtsvende og Falkedrenge forlystede sig med at afrette Hunde og Falke. Otto lod ham ikke undvige, men skyndte sig ind i Baggaarden og traadte ham hastig i Veien.

"Løb lidt, ærværdige Herre! — sagde han blussende af Brede — jeg skylder Eder Tak for den vakre Indbydelse til Stævnemødet."

"Min naadigste Hr. Ridder og Greve! — svarrede Klerken krybende og skjælvende — jeg vil ikke haabe, at noget Ubehageligt — jeg seer, I er saaret og vred; men jeg forsikkrer Eder ved den hellige Augustin, jeg er saa uskyldig og uvidende i den hele Sag, som et nyfødt Barn."

”Kan vel være, fromme Herre! — svarede Otto — men anstaaer det en saa uskyldig og hellig Mand at være Overbringer af hemmelige og mistænkelige Indbydelsler, det være sig til Elskovs- handeler eller Snigmord? og kan I nægte, at I staaer i Forbindelse med Kongens arrigste Tjender og har tilbudt at forraade dem hans Hemmeligheder?”

”Kan I bevise hvad I beskylder mig for!” — svarede nu Arnsfeld trodsig, medens Kongens Tjenerne forlode Falkene og Hundene og stimlede til. ”Har jeg fornærmet Eder eller Kongen — vedblev Klerken høirostet — saa behag at søge mig for mit rette Forum, og lad den canoniske Ret stille os imellem! her mellem Hunde og Drengene anstaaer det hverken mig eller Eder at tvistes.”

”Jeg giver eders canoniske Ret Døden og Djævelen, — raabte den forbittrede Yngling — paa anden Lov og Ret forstaaer jeg mig ikke, end paa mit gode Sværd: vil I slaes med mig paa Liv og Død, saa kom! — hvis ikke, fortjener I at sparkes ud af Kongens Gaard, som en Ridding og Forræder.”

”Tag Jer iagt, unge hidtige Herre! — truede Arnsfeld, og tog sig af den Værdighed paa, han for- maaede — krummer I et Haar paa en hellig Kir- kens Tjener, vil det komme Jer dyrt at staae. Havde Kongen selv tilladt Jer en saadan ugudelig Fremfærd, han skulde komme til at angre det svar

ligt. Jeg klager for Erkebisp og Pave. J skal blive excommunicert — sat i Band — fordømt timestigt og evigt” —

”Klag længe nok til Erkebisp og Pave! — raabte Otto — men hold Jer kun til mig! Kongen vil ikke have med sig en elendig Karl at gjøre; men jeg erklaerer Jer, i mit eget Navn og paa mit eget Ansvar, for en Nidding og Forræder for alle disse brave Folks Dine, og enhver Kongens troe Tjener, som her staaer, giver jeg paa mit eget Ansvar baade for Keiser og Pave, Lov til at jage Jer ud af Kongens Gaard med Hundepidsken.”

Den raske skjætte Otto stod høit anstreven hos alle Drengene og Tjenere paa Slottet, og neppe havde han sagt dette ubesindige Ord, førend Alle raabte: ”ud med Forræderen! ud med Forræderen!” og Hundepidskene surrede allerede om Klerkens Arme og Been.

Under de skrækkeligste Forbandelser og Trudsler maatte den beskæmmede og forfulgte Erkedegn tage Flugten, medens Jagthundene, under den almindelige Larmen og Strigen, toge den Flygtende for et Stykke Bilt og sønderlede hans Kappe og Klæder.

”Stand's Hundene og lad ham løbe! — raabte Otto — han er ikke værd at slide en ærlig Hundepidsk i Stykker paa.” Og uden anden betydelig Skade, end Skrækken og Skammen, slap Arnfred

ud af Slotsgaarden og ilede usfortovet med de sonderrevne Klæder til Kapittelhuset og til Erkebispnen, ledsaget og beklaget af den forbausede Almue.

Denne Tildragelse havde gjort stor Opsigt paa Slottet og i Staden. Erkebisp Andreas havde strax efter været hos Kongen med Grev Albert; Kongen havde været høilig forbittret, hed det; men Rogle sagde dog, at han havde søgt at undskylde sin ubesindige Søstersøn ved at fremlægge et Forræderbrev, som Erkebispnen havde erkjendt for Arnfreds Haandskrift. Rygterne og Meningerne om denne Sag vare høist forskjellige. I Almindelighed tog Medlidenheden dog den mishandlede Klerks Parti. At Fornærmeren var en fornem Herre og Kongens Søstersøn, forværrede Sagen. Erkebegnens Brøde var ikke beviist, hed det, og Erkebispnen selv havde erklæret sig nødt til, for Geistlighedens Sikkerhed og Bærdighed at indmelde Sagen for den pavelige Stol.

Imidlertid gif Grev Otto urolig frem og tilbage i Slotsbaugen. Hidsigheden havde sat sig, og efter hvad der var hændet, indsaae han vel, at han hvert Dieblig kunde vente en Arrestbefaling. Et saa forhaanende Angreb paa en anseelig Klerk vidste han vel udsatte ham saavel for Almuens som for de talrige Klosterbrødres Forsølgelser, og han overlagde nu med sig selv, om det ikke var rigtigst og

klogest, under flige Omstændigheder, at forlade Hoffet og Rube i al Hast.

Som han gif i disse foruroiligende Betragtninger, saae han en let qvindelig Skikkelse fare imod ham, med de gule nedfaldende Lokker slagrende om Halsen, og ganske bleeg af Angest og Forsfærdelse. Det var den smukke Kirstine af Ruse.

”Gud i Himlen, Ridder Otto! — udbrød hun grædende — hvad har I gjort? Man leder efter Eder over hele Slottet for at fængsle Eder. Kongen, Erkebispnen, alle Mennesker ere forbittrede paa Eder. Selv den fromme Dronning siger, det var en ond og ugudelig Gjerning. Jeg er den eneste, som dog umulig kan troe, I er ond og ugudelig. Men kom, kom! lad mig skjule Jer i Melkestuen, inden de faaer fat paa Jer og sætter Jer i Laarnet!”

Vær rolig, du gode velsignede Pige! — svarede Otto glad, og glemte al Fare ved at see hendes elskværdige Deeltagelse. — Vær rolig og tvivl kun ikke paa min Uskyldighed! jeg har kun straffet en Hykler og Forræder: han har villet lokke mig i Snigmorderhænder; han har villet forraade min Herre og Konge; han har ærlig fortjent sin Bestraffelse, og anden Skade fik han jo ikke.”

”Gud skee Lov! I er uskyldig — raabte Fru Kirstine glad og tørrede Taarerne af de blaae Dine med Halsdugen — det vidste jeg nok, I kunde

ikke være ond og ugudelig, men for Guds og den hellige Jomfrues Skyld! kom, lad mig skjule Jer! Kongen er saa vred, saa vred, siger man.”

”Gud velsigne dig, gode kjære Kirstine! men der kommer Nogen; jeg vil ikke undvige. Skjul dig i Busken der! man vil tale ilde derom, hvis man seer dig her saaledes.”

Blodrød af Undseelse, kastede Jomfru Kirstine et Blik paa sin forstyrrede Paaklædning og krøb hastig ind i Busken.

Otto saae nu, det var Grev Albert, som nærmede sig. Han gif ham frimodig imøde.

”En dum Historie, min unge hidfige Hr. Fætter! — sagde den alvorlige Feltherre — Jeg søgte dig paa Kongens Befaling. Han synes dog vredere, end han er; men han kan ikke redde dig, er du ikke inden en Time ude af Slottet og Byen. Man søger dig nu paa Slottet for at fængsle dig; men din Hest staaer sadlet ved Haugeporten. Kast en Hættekappe om dig og vær ude af Landet saasnart muligt! Ved Elben støder du med dit Banner til Hæren, og følger os til Lifland.”

”Bring Kongen min Tak, jeg adlyder strax! — svarede Otto — jeg haaber, at J, min strenge Fætter! ligesaalidt som Kongen, holder mig for et slet og hevingjerrigt Menneske, for denne Ubesindighedens Skyld; man maatte jo være Stof og Steen

for ikke at opbringes mod en saadan nederdrægtig
Fjænder.”

”Ikke mod Satan selv skal en Ridder fægte
med Hundepidsken, — svarede Grev Albert mørk
— brug nu Sværdet desbedre mod Kirkens Fjender,
og Alt kan maaskee blive godt endnu. See kun til,
du kommer herfra!”

Grev Albert taug og saae forbausset til Busken,
hvorfra et lille lysshaaret Pigehoved luttende stak frem.

”Træerne og Buskene seer jeg har Dren her”,
tilføiede han, og trak Otto hastig bort med sig.
Otto saae endnu engang med et venligt taknem-
meligt Ansyn tilbage til Busken og forsvandt med
den mørke ridderlige Herre blandt Abildtræerne.

”Han er reddet, Alt kan blive godt endnu —
sagde Jomfru Kirstine og hoppede ud af Busken, da
de vare borte. — men af, nu maa han flygte, den
smukke kjække Ridder; maaskee kommer han aldrig
meer igjen. Af, see der har han jo tabt sin koste-
lige Seglring. Hvor skal jeg nu kunne bringe ham
den? Jeg faaer gjemme den for ham til han kom-
mer igjen.”

Derpaa tog hun Seglringen op og bandt den
med en Silketraad fast til Sølvbratsen i sit Livstykke,
ved Siden af et Navfors og en hellig Reliquie, som
hun altid gjemte ved sin Barm. Og nu løb hun, let
som en Fugl, ad en Gjenstie tilbage til Slottet.

Dagen efter var der stille og øde paa Ribehuns. Kongen var dragen i Leding med Hæren, medens Erkebispfen med sine tre ridderlige Brødre ansøgte Flaaden; Erkebispens fjerde Brøder, den kjække ivrige Bisp Peder, fulgte med Kongen tilligemed Grev Albert og Grev Engelbret af Gleichen. Brødrene Ivar og Ebbe Glug, Esbern Snares Søner og deres tvende Svogre, Johan Ganz, Ove Dyre og mange flere navnkundige Lehnsmænd og Riddere havde ladet sig forse af Bispfen og fulgte Kongen med talrige Krigerklynger under deres Bannere. I Kongens Følge var desuden den gamle troe Andreas Kammermester, saavel som Thorgeir Danaaskjald og den islandske Barde, tilligemed Brøder Gunner og Henrik Harpestræng. Carl af Rise reed nu rast og glad, med Sværdet og sit glatte Bæbner: Skjold, ved sin høie Vaabenmesters Side. Snart indhentedes Junker Strange med en betydelig Forstærkning Hæren, og ved Elben stødte Grev Otto til med et usøgt Mandskab af Friser.

Dronning Dagmar sad nu ene tilbage paa Slottet blandt sine Møer og Fruer. De første Timer efter Afskeden lukkede hun sig inde i Capellet, og gav sit Hjerte Luft ved Graad og fromme Bønner. Mild og rolig traadte hun atter ud af Capellet, og lod strax sin Hofmester Hr. Ib Urne kalde. Med ham raadsløg hun om hvorledes hun viseligst kunde benytte

den store Magt og Eone, Herren nu havde skjenket hende, til at udbrede Lykke og Betsignelse omkring sig.

Hr. Jb Urne var en ligesaa klog og besindig, som from og goddædig Herre, og en bedre Raad: giver kunde Kong Primislaus neppe have medgivet sin Datter. Synet af den redelige gamle Ridder, med de hvide front afsilte Haar og det præstelige Udseende i den sorte tydske Ordensdragt, erindrede altid Dagmar om hendes fromme kongelige Fader, som Hr. Jb Urne endogsaa vel paafaldende syntes at have taget til Mynster saavel i Klædedragt som i Adfærd. Han raadede Dronningen fremfor Alting til ikke at udstrække den Magt og Myndighed, Kongen havde overladt hende, videre, end til saadanne milde og christelige Foretagender, hvorved hun kunde erhverve sig Folkets Kjærlighed og Tillid, uden hos Rigets Raad at paadrage sig Mistanke om verdslig og forsængelig Herskesyge eller Lyst til at indlade sig i de Regjeringsforretninger, hun endnu ikke kunde kjende.

”Christ og vor Frue bevare mig fra en saadan daarlig Selvflogskab! — svarede Dagmar — ikke Faderens men kun Moderens Omsorg for de mange tusinde Børn paaligger mig. Men skal jeg ikke blot af Navnet være en Moder for det kjære danske Folk — vedblev hun efter nogen Betænkning — saa maa jeg jo selv see og kjende Landet og Folket, og det kan

jeg ikke ved at sidde stille her paa Ribehuus. Jeg ønsker at gjøre en Reise gjennem Landet; og kunde det somme sig for mig at reise ubekjendt, vilde jeg maaskee saaledes faae Leilighed til at see Land og Folk i en sandere Skikkelse, end naar jeg som Dronning drog omkring og modtog mine Undersaatters Hylдинг. Kunde jeg, som en simpel Ridderfrue, med et lidet Følge uden Pragt og Opsigt, drage Landet igjennem, vilde det være mig en stor Glæde og Udspredelse i min Eenlighed og ikke friste mig til forfængeligt Selvbehag."

Imod dette Dronningens Ønske havde Hr. Jo Urne kun nogle faa Betænkkeligheder i Henseende til Raaden, og han raadede hende til at underrette Rigets Raad derom og i Alting rette sig efter Folkets Skik og Sæder.

Saa Dage efter reed Dronningen, som til et Jagttog, paa en adstadig hvid Pasganger ud af Slotsgaarden, ledsaget af Prindsesse Megise, Grevinde Ida og Jomfru Kirstine af Rise, saavelsom af Dresten, Hofmesteren og de to böhmiske Kanniker Kerner og Albrecht foruden adskillige Tjenere og Terner.

Det fyrstelige Reisetog var med al sin Simpelted dog prægtigere, end man her tillands var vant til at see, og hvor den skønne Ridderfrue med de fornemme Herrer og Fruer drog frem, blev hun hilset af det glade Folk som deres unge elskværdige

Dronning. Hun besøgte saaledes de vigtigste Stæder i Landet og de fleste kongelige Slotte saavel i Jyskland som paa Nerne. Da hun ikke selv kjendte Landet, havde hun overladt Reifens Anordning til Drossen; dog gjorde hun undertiden en Forandring deri efter Hofmesterens eller den ærværdige Kenerts Forslag.

Da de vare komne til det nordlige Sjælland, var det denne geistlige Herre meget om at gjøre, at faae Dronningen til Sjøborg Slot, hvis skjønnede Beliggenhed i den stille Indsø han i Særdeleshed priste; hvorimod Drossen Astrad Fracke og Prindsesse Regise bestandig søgte at forhindre det, men uden at anføre nogen antagelig Grund derimod.

En Dag betragtede Dronningen den skjønnede Egn ved Gurre Sø og pegede paa et Sted ved Søen, hvor hun ønskede engang at kunne bygge et Slot; thi Stedet erindrede hende om hendes Barnheds lykkeligste Dage i en lignende fredelig Egn, hvor hendes Fader havde et Lystslot. Ved denne Leilighed talte Kenert atter om Sjøborg, som han syntes laae endnu skjønnere, end det Slot, Dronningen drømte sig ved Gurre Sø. "Vi ere nu ikke langt derfra", sagde han. Og Dronningen fik stor Lyst til at see det, men mødte atter Indvendinger.

"Hvad besynderligt er der da ved det Slot, — sagde hun — siden Meningerne ere saa deelte

om at besøge det? jeg veed dog, det er ikke et af de farlige fortryllede Slotte, hvorom de provenfalske Troubadourer fortælle saa meget Vidunderligt.”

”Det har som oftest været brugt til Statsfængsel, min ædle Dronning! — svarede Prindsesse Regise — der var det gamle Hertug Adolph af Holsteen for kort siden endnu sad fangen, og for at undgaae slige ubehagelige Erindringer” — —

”Nu er han jo fri og forligt med Kongen, — sagde Dagmar — han lever jo tilfreds og nøisom paa Schawenborg og bekymrer sig ikke mere om forsængelig Glands og Herlighed. Vi ride nu til Sjøborg, Hr. Drost!” — her vendte hun sig med mere Bestemthed, end man havde tiltroet hende, til Astrad Fracke. — ”Fyrstelige Personer — tilføiede hun alvorlig — skulde mindst undsøye slige Minder om Magtens og Høihedens Fald og Fornedrelse og om den Mægtiges Haand, som er over os Alle.”

Man fandt det ikke sømmeligt at gjøre flere Indvendinger, og snart saae Dronningen det ældgamle Slot, som mellem Ruinerne af en gammel Stad laae paa en lille Ø i en Indsø, hvor det med sine stærke Mure og høie Taarne syntes utilgængeligt. Kun paa Dronningens udtrykkelige Befaling vovede Fiskerne at føre Selskabet over til Øen. De gik til Fods gjennem Levningerne af den forfaldne Stad, hvor nu kun nogle fattige Fisker-

hytter stode opklinede til store Mure af gamle Steens Bygninger. De maatte tøve en Stund ved den tilslukte Slotsport, medens Borgfogden betænkte sig paa, om han paa Dronningens Befaling turde lukke op eller ikke. Imidlertid læste og forklarede de lærde Ranniker den latinske Indskrift, som var indhugget i en Steen over Slotsporten, og som vidnede om Slottets Ælde, da det deri sagdes at være opført af Hedningerne i Aristoteles og Alexander den Stores Dage *).

Endelig aabnedes Porten og Reiseselskabet traadte ind i Slotsgaarden.

”Her er mørkt og skummelt”, sagde Dagmar og betragtede det høie stærke Fangetaarn og de tykke Borgmure, som bængstende indesluttede det stille øde Gaardsrum, hvor Græsset groede høit over Brostenene og intet Spor af Liv og Virksomhed var at see.

”Var jeg ikke kommen saa vidt, kunde jeg fast fristes til at vende om, — vedblev Dronningen — her seer ud som jeg tænker mig det i en Borg, hvor den sorte Død har havt hjemme.

”Eders Naade ønsker maaskee ikke at see mere”, sagde en lille stærk Mand med et vrantent og skum-

*) Vixit Aristoteles & Alexander dominatur
Dum per gentiles castrum Sjöborg fabricatur.

melt Ansigt, som, med en lodden Hue i den ene Haand og et stort Bundt Røgler i den anden, flere Gange havde bukket ydmygt for Dronningen, uden at hun havde bemærket ham. Det var Slotsfogeden, hvis Hilsen nu Dronningen besvarede, idet hun erkyndigede sig om hans Navn og Bestilling.

”Boer her nu slet Ingen paa Slottet?” spurgte hun adspredt.

”Ingen uden jeg, eders Naade! med min gamle Hustru og Slutteren — svarede han med usikker Stemme — og det forstaaer sig — vedblev han hastig, da Dronningen saae sig om — den ærværdige Hr. Bisp der i Taarnet. Det er ham, der seer herud gjennem Jernstængerne; han vil maaskee gjøre eders Naade sin underdanige Opvartning, og snakke Eder allehaande for om sin slette Behandling; men jeg beder Eder ydmygt, at I ikke vil høre paa hans Snak eller indlade Eder med ham; det er en farlig gudsforgaaen Krop, som der ikke er et Ord Sandhed i.”

”Ak, er det her han sidder, den uheldige Bisp!” sukede Dagmar og saae med inderlig Medlidenhed op til Fængelsgitteret; men Forsærdelse blandede sig med hendes Medynk, da hun nu saae det vilde blege Ansigt, som med et uredt rødtligt Skjæg fordreiede sig krampagtigt bag Gitteret, idet to mørke

Anden Deel. E

funklende Dine stirrede hende imøde mellem Jernstængerne.

”Dronning Judiths ædle Datter! Danmarks fromme Dronning! — lod nu en huul Mandssstemme fra Taarnet — jeg besværges Eder ved den forbarmende Gud og vor hellige Frue, at I ikke forlader denne Jammerens Bolig, inden I har hørt hvad den ulykkelige, mishandlede Bisp Baldemar har at sige Eder.”

”Tal frit, Ulykkelige! — svarede Dronningen — I kan Intet have at sige mig, som jo Alle maae høre.”

”Har Nygtet om eders Fromhed ikke ogsaa be-
draget mig — raabte Fangen med bitter Stolthed — saa vil I vist ikke fordre, at en Biskop af kongeligt Blod skal give sin Elendighed til Priis for eders Terner og Tjenere: jeg, som har hørt Kongers og Keiserses Skriftemaal, skal vist ikke forgjebes betle hos Eder om et Dieblisks Samtale uden spottende Bidner.”

”Her er visselig Ingen i mit Selskab, som spotter den Ulykkelige — svarede Dronningen — men jeg vil opfylde eders Onske.” — ”For mig ind paa Slottet, og bring den fangne Herre for mig!” bød hun Slotsfogeden.

”Han trak paa Skuldrene og rystede betænkelig paa Hovedet, idet han med en fortrædelig Mine

langsomt aabnede Døren for Dronningen og hendes Følge.

De traadte ind gennem Forsalen i en stor hvælvet Ridderhal, fuld af Støv og Spindelvæve, og hvor Ugler og Flaggermuus fløj forkrækkede ud gennem de sønderbrudte Vinduer.

”Eders Raade maa undskyldes, at her ikke er feiet og pudset — mumlede den tressne Slotsfoged — her pleie vi ikke at vente andre Fremmede, end dem, der maae være fortrolige med Støv og Natfugle. Her kan eders Følge opholde sig, og i Bærelset her jævne ved skal jeg bringe Eder Fangen gennem Løngangen. Men jeg maa udbede mig et Par af eders stærkeste Svende til Hjælp; naar jeg løser ham fra Blokken, er han ellers istand til at slaae mig for Panden og undløbe. Den ærværdige Hr. Bisp er stærk som en Bjørn og ikke at spøge med. Jeg beder eders Raade endnu eengang — tilføiede han — at I ikke agter paa hvad han siger; han er den lebendige Antichrist og jeg troer fast, han har forsvoret sig til den Onde.”

Paa Dronningens Bink fulgte nu et Par Svende med Slotsfogeden; hvorpaa Dagmar bad sit Følge blive, og gik ene ind i det anviste Sidesværelse.

Det var et lidet dunkelt Kammer, med et eneste Vindue, som sad høit oppe i den tykke Muur og var forsynet med Jernstænger. Paa Væggene hang

der store Jernlænker, Bøiler og allehaande gamle forrustne Kobberredskaber, hvis Bestemmelse syntes at have været at tvinge Fanger til Bekjendelse; deres Velde og Skikkelse vidnede om Hedenskabets barbariske Lider. Et plumpt Steenbord med Skrivertoi og en lille Malmløkke var tilligemed to gamle Stole forresten det eneste Bostab i det skumle uhyggelige Marterkammer.

Dronningen satte sig i den store Armstol ved Bordet og ventede en Stund med Haanden under Kinden paa den mærkelige Fange, hvis vilde stolte Ansigt hun fast gruede for at see igjen.

Snart hørte hun Raslen af Lænker; en Lørdør i Væggen, som hun ikke før havde seet, blev aabnet, og nu saae hun det samme frygtelige Ansigt, hun nylig havde seet bag Gitteret. Med Hænder og Fødder sammenlænkede traadte den høie stolte Bisp med kongelig Anstand og Værdighed frem for hende og hilfede taus, medens han, med et bydende og foragteligt Sideblik til Slotsfogeden og de to Svende, der ledsagede ham, syntes at vente paa at Dronningen skulde give dem Befaling til at forlade Bærelset.

Dronningen havde reist sig og besvaret hans Hilfen; men Synet af den stolte Fange havde rystet hende; hun syntes at have Nøie med at fatte sig og tøvede med at give den Befaling, han ønskede.

Bispen vendte sig da selv med bydende Mine til Slotsfogeden: "J og eders Haandslangere ere overflodige her — sagde han — troer J, Danmarks Dronning ikke har Mod til at være ene med en lænket Mand?"

Slotsfogeden og Svendene saae uvisse og spørgende paa Dronningen.

"Gaaer kun udenfor Døren! — sagde hun med usikker Stemme — jeg skal ringe, naar jeg vil Eder Noget."

Slotsfogeden og Svendene gik, og Dronningen gav Bisp Baldemar et Vink til at sætte sig, medens hun selv sank tilbage i Armstolen og følte sig angreben af det stærke Indtryk, den besynderlige Sange gjorde paa hende.

Han blev staaende og betragtede hende med et skarpt gjennemtrængende Blik.

"Kan dette Uasyn ogsaa stusse — sagde han bitter — saa er det sidste Glimt af Gudbilledet paa Jorden en falsk bedragerisk Maske. Kjender J mit Liv og den formeentlige Brøde, hvorfor jeg bærer disse Lænker, ædle Dronning!" — vedblev han roligere, og det var ligesom en Blanding af Mildhed og Beemod dæmpede Vildheden og Bitterheden i hans stolte kolde Uasyn.

Dagmar havde foldet sine Hænder, og det var ligesom en lønlig Bøn havde givet hende den Rolighed og Styrke tilbage, som hun før savnede.

”Jeg kjender eders Fødsel og nye Slægtskab med det danske Kongehuus — tog hun nu med stille Værdighed Ordet — jeg veed hvorledes den verdslige Krones Glands har ledet eders driftige Sjæl paa Afveie; men jeg haaber at I nu i eders Trængsel og Gjenvordighed har vendt eders Sind til Fredens og Frelsens Herre. Efter min fromme Moders Formaning var ogsaa min første Bøn til min Herre og Konge et endnu vel forgjeves Ønske om eders Frigivelse.”

”Forgjeves? — gjentog Bissen med smertelig Heflighed — uforsonligt er hans Had da, og hans Hevn uudsluttelig, den stolte lykkelige Seierherre, som jeg bar paa disse Arme og sang Kæmpediser for, før jeg drømte om, at han skulde sidde paa Danmarks Throne, naar jeg sad i Bolt og Lænker paa hans Bud.”

”For Uretfærdighed kan I ikke anklage min ædle Herre og Konge — tog Dagmar Ordet igjen — og hvad I saa har at sige mig, beder jeg Eder erindre, at jeg er Valdemars Dronning og intet Ord bør høre, som fornærmer min Ægteherre og Konge. Hans mægtige Haand er falden tungt paa

eders Hoved, og det smerter mig dybt at see en Mand som Eder i Lænker; men" — —

"Men jeg bærer dem med Rette, mener J —
 Hør mig, ædle Dronning! hør hvorledes det gif til med mit Fangenskab og døm saa, om jeg bærer disse Lænker med Rette, og om den Harm, som fortærer mig, er syndig og uretsfærdig. Vel sandt, jeg greb Sværdet i aaben Kamp mod Kong Knud, da han med væbnet Haand sigtede mig for Ewig; i Forbund med den gamle Hertug Adolph gjorde jeg Fordring paa den Krone, min Fastersøn ikke havde mere Ret til, end jeg. Han sendte eders kjække Gemal den unge Hertug Valdemar imod os. Krigslykken var os ugunstig; vi bleve overvundne. Men den Overvundne har ogsaa Rettigheder: vi søgte Fred og Forlig, og paa Tro og Love, under Løfte om sikkert Leide, betroede vi vort Liv og vor Frihed i Seierherrens Haand. Og see! saaledes holdt man de dyre Løfter og Eder: som dømte Misdædere kastedes vi, uden Lov og Dom, i dette Fængsel. Dyrt maatte den gamle Hertug Adolph kjøbe Liv og Frihed med Fortabelsen af sine helligste Rettigheder; og jeg, som intet Hertugdøm havde at kjøbe min Frihed for, jeg sidder her endnu blandt Ugler og Luder. Maa da ikke denne himmelskrigende Uretsfærdighed neddrage Himlens Forbandelse og Straffedom over Throne og Folk! og kan det Rige bestaae for den Retsfær-

diges Dom, hvor Tro og Love saaledes er traadt under Fødder?"

"En saadan Uretfærdighed kan jeg umulig tiltroe min ædle høimodige Konge — svarede Dagmar — J fordølger mig visselig Sandheden, Herre! jeg har hørt tale om en svar, en gruelig Brøde" — Hun holdt inde og betragtede med Gru hans vilde urolige Afsyn.

"J blues ved at nævne den skjændige Opdigtelse af Underfundighed og Svig — tog han nu Ordet — og det gjør eders fromme Hjerte Vre. Kong Knuds bratte Død skulde være mit Bærf — ikke sandt? — her loe han krampagtigt — eller jeg skulde idetmindste være Medvinder i et Mord, som maaskee aldrig er skeet, og som aldrig er beviist for Verdens Dine. Som en hemmelig Kongemorder og farlig Efterstræber af mine Fastersønners Krone og Liv er jeg behandlet: saaledes skal det synes et retfærdigt Selvforsvar at indespærre mig her til min Dødsdag. Men jeg har dog disse Lænker, da Kong Knud endnu var karst; jeg var fordømt, mod Tro og Love, som en Forræder og Kongemorder, førend den retfærdige Haand fraoven knuste min meensvorne Dommer og drog ham for den evige Hevners Domstol."

"Hvad Kong Knud kan have forsyndet sig imod Eder, ærværdige Herre! — svarede Dagmar — det maa han forsvare for hiin store Dommer og det

kan dog aldrig regnes min retsindige Gemal til Brøde" —

"Vilde han ikke dele Broderens Brøde, hvi gjorde han da ikke godt hvad hiin gjorde ondt, og løste sin ulykkelige Frende af Lænken, da Magten og Kronen var hans? — men derom vil jeg tie; jeg vil ikke glemme, det er med hans rene, fromme Dronning jeg taler. I veed nu, ædle Dronning, med hvad Ret jeg sidder her: havde jeg myrdet Kong Knud, som han vel kunde have forskyldt af mig — hvi beviste man det da ikke for al Verden? hvi lod man da ikke Bøddelsværdet falde knusende paa mit Hoved, og Ravnene fortære mig paa Steilen? Skaansel var det visselig ikke. Men kan Ingen opstaae imod mig og vidne, jeg er skyldig, saa fordrer jeg Frihed og Erstatning for hvad jeg her har lidt, ikke som Raade, nei, som streng Retfærdighed, som et helligt Krav paa Menneskelighed."

"Var I fri i dette Dieblif — svarede Dagmar — og havde I udført hvad der engang var eders Agt og Villie, sad I nu, mægtig og hædret, paa Danmarks Throne, tilstaae mig det, Ulykkelige! da bar min kongelige Gemal maaskee de Lænker, jeg med Bedrøvelse seer betyngte eders fribaarne Hænder."

"Ha, var det saa! — svarede Bispen, og Lænken om en slig Lykkesomskiftelse gav hans mørke Dine en frygtelig Ild — sad jeg nu paa Danmarks Throne, hvortil jeg havde større Ret og Adkomst,

end Nogen, suktede eders lykkelige Gemal nu i disse Lænker — han standsede pludselig og skiftede Farve, derpaa vedblev han med nedstemt Tone — ædle Dronning! vilde J da ikke kalde mig ubarmhjerdig og grusom, hvis jeg ikke paa eders fromme Bøn vilde løse hans Lænker, og paa hans Eed og Guds ord give ham tilbage til Verden og Menneskenes Samfund?"

"Jeg haaber endnu at see Eder fri engang — sagde Dronningen og betragtede ham med et forstøvet Blik — men kunde Kongen da stole paa, at J vilde holde den Eed og opfylde det Løfte, som maatte være den nødvendige Betingelse for eders Frihed? kunde han da stole paa, at J aldrig mere vilde lade Eder forlede af daarlig Herskesyge eller uchristelig Hevn til at efterstræbe ham og hans Krone? jeg seer paa eders Ansigt, ærværdige Herre, at J endnu ikke har forliget Eder med Gud og hans Tilskikkelse, og at eders Hjerter endnu ikke er frit for Had og Bitterhed og fredløs Higen efter Høiher og Magt."

"Dronning, Dronning! — svarede Bispen og hævede sit Hoved — J er selv fød af høiføngelig Vædd og kan ikke foragte den Krone, J bærer. Fordøm ikke hiin stolte Higen i mit Bryst, som bød mig i Bispekaaben gribe dristig efter mine Fædres Krone! Bind Ornen til Dueslaget eller til det hellige Alter,

og see, om den ikke vil løsrive sig og søge Veien over Skyen mod det herlige Sollys! Sjælshøihed og medfødt Storhed foragter de smaalige Skranker, som Lykken og et lunefuldt Folk vil opreise for Landen og Modet; og visselig! havde dette Hoved ikke været viet og salvet til en Krone af Kongernes usynlige Konge, skulde jeg ikke have Kraft til at holde det opreist under disse Lænkens fornedrende Bægt."

Som han saaledes talte, glindsede hans Dine af en sværmerisk, halv vanvittig Ild; men idet han veemodig betragtede sine Lænker, tilføiede han med bitter Selsfor nægtelse: "dog derfor kan J nu være rolig, Kong Baldemars Dronning! giver Kongen mig fri paa min Eed og mit Løfte om Fred og Forsonlighed, saa gaaer jeg tilbage til Kirken, til hvis ophøiede Tjener jeg for Verdens Dine er salvet og viet; og i dens hellige Skjød vil jeg stræbe at glemme hvad jeg under gunstigere Stjerner kunde have øvet og virket for en utaknemmelig Verden. Glandsen og Høiheden har jeg seet fare mig forbi, som en skuffende Drøm — jeg vaagnede i Fængsel og Lænker — og, ved Gud og vor hellige Frue! er mit Fængsel sprængt og mine Lænker afrystede, skal jeg ikke andengang fristes til at ville beherske en Verden, jeg har lært at foragte."

"Gud give, at J med et frommere Sind kunde affige Verden, end J nu synes stemt til, ærværdige

Herre! svarede Dagmar og betragtede med Ængstelig-
 lighed og dyb Medynk hans urolige, men lidende
 Afsyn. Den Behandling, I her har været under-
 kastet, kan jeg vel vide har været lidet skicket til at
 formilde eders heftige Sind og forsone Eder med
 Verden og Menneskene; men jeg giver Eder mit
 Ord paa, at eders Tilstand fra idag skal forbedres,
 og hvad jeg formaaer til at fremskynde eders fuld-
 komne Frigivelse og Udsonelse med Kongen, skal
 jeg visselig ikke undlade. Han, som raader for
 hvad der skal komme, vil lede Alt til det Bedste
 og give Eder Styrke til at bære Ulykken, som
 Lykken, naar den vender tilbage. Men giv mig
 eders Haand derpaa, ærbørdige Herre! og lov mig
 det for den Alvidendes Afsyn, at I vil komme mig
 ihu og mindes, jeg er Valdemars Dronning, naar
 I, som jeg haaber, snart for min Døds Skyld ud-
 vandrer fri fra disse Mure! Giv mig eders Haand
 derpaa! og jeg vil troe, hvad eders mørke Afsyn
 endnu synes mig at nægte, at I for hans store
 Kjærligheds Skyld, som bar Korset for os Alle, vil
 stræbe at taale og tilgive, og lade enhver Tanke paa
 Hevn imod ham, jeg elsker, være fjern fra eders
 Sjæl, saasandt som I selv engang haaber Tilgivelse
 hos den evige Forbarmer!"

"Visselig, Visselig!" udbrød Bispen, heftig be-
 væget; hans urolige Blik syntes for første Gang at

hvile med Fred paa den fromme Dronnings Afsyn
 og Skikkelse, medens han greb hendes Haand og
 førte den ærbødig til sine Læber. — ”Jeg lover
 Eder med Haand og Mund for den Alvidendes
 Afsyn — vedblev han hvitidelig — at jeg aldrig i
 mit Liv skal glemme denne Time, og vorder jeg fri
 for eders Bøns Skyld, skal jeg aldrig glemme hvad
 jeg skylder Kong Baldemars ædle Dronning. Ja,
 blev jeg mægtig og stor, som jeg nu er ringe og for-
 agtet — tilføiede han stolt og opløstede sit Hoved —
 satte Herren mig selv paa St. Peders høie Stol og
 gav mig Magt til at løse og binde evindelig — jeg
 vilde ikke binde ham, som bandt mig, naar slig en
 Engel stod ved hans Side; jeg vilde ikke med Kir-
 kens Lyn og Forbandelse knuse ham, som med sit
 verdslige Spiir nedtrykte mig i Støvet, saalænge en
 saadan Fredens og Forsonlighedens Engel stod imel-
 lem os. — Og nu Fred være med Eder, ædle Dron-
 ning! staaer jeg end mishandlet og fornedret for
 eders Dine, og ere mine Hænder end bundne, som
 Apostelens i Hedningers Fængsel, som en indviet
 Kirkens Tjener og en fri Forfynder af det levende
 Guds Ord, staaer jeg her dog endnu og meddeler Eder,
 i Kraft af Indvielsens Helligdom og paa mit hellige
 Embedes Begne, den saliggjørende Kirkes Vel-
 signelse.”

Med disse Ord opløstede han den lænkede Haand med hoi biskoppelig Værdighed. Dronningen saae ikke den lænkede Fange; hun saae kun den hoi mægtige Uddeler af det Helligste; hun bøiede uvilkaarlig sit Knæ og modtog med foldede Hænder hans Velsignelse.

Derpaa gik Bispen taus og stolt tilbage mod Løndøren, hvorfra han var kommen. Dronningen reiste sig og ringede, hvorpaa Slotsfogeden med Slutteren og Svendene traadte ind og fulgte Fangen gennem Løngangen til Taarnet.

Stille og takfuld, sad Dagmar endnu i Marterkamret og estertænkte hvad hun kunde og turde gjøre for den ulykkelige Bisp, da Slotsfogeden kom ene tilbage gennem Løndøren og ventede taus i en ydmyg Stilling paa hvad Dronningen efter den lange Samtale med Fangen havde at sige ham.

”Har Kongen udtrykkelig befalet, at Biskop Baldemar skal bære Jern og være smeddet til Blokken, som en Dødsfange?” spurgte hun rolig og betragtede ham med et Blik, som han søgte at undvige.

”Om ikke just udtrykkelig — stammede Slotsfogeden forvirret — saa har jeg dog min Konges strenge Befaling til at indestaae med mit eget Liv for Fangens Tilstedeværelse, og dertil har jeg intet sikkrere Middel, end Lænken og Blokken.”

”Kan Slottets Udgange da ikke bebogtes? — spurgte Dronningen videre — og ere dets Mure ikke faste nok til at modstaae en enkelt Mand's Kræfter? hvorfor seer jeg ingen Vagt og Besætning her?”

”Efter de Forholdsregler, jeg hidtil har fulgt — svarede Slotsfogeden, endnu mere forlegen — har jeg troet at kunne spare min strenge Konge sliq unød: vendig Udgift; men naar eders Raade befaler det, skal jeg siebliklig lade Vagter besætte alle Udgange og give Fangen al den Frihed, min egen Sikkerhed kan tillade.”

”J har altsaa egenmægtigt udvidet eders Myndighed — sagde nu Dronningen fortørnet — J har uden Nødvendighed ladet den Ulykkelige vansmægte i Lænker. Derfor skal J staae Kongen til Ræde og Regnskab, naar han kommer hjem. Det er hans og min Villie, at Slesvigs Biskop behandles med al den Skaansel og Værdighed, som tilkommer hans høie Byrd og hans ærværdige Stand, og at J ikke udstrækker eders Myndighed her en Haars: bred videre, end J har udtrykkelig Fuldmagt til. Jeg lader nu en af mine troe Tjenere blive her tilbage; og vogt Eder, Hr. Slotsfoged, at J ikke handler anderledes, end J kan forsvare! J vil blive dragen til strengt Ansvar for enhver Uretfærdighed, her i min kongelige Gemals Navn er bleven udøvet.”

Angest og skjælvende, kastede Slotsfogeden sig paa Knæ og bad Dronningen for den hellige Jomfrues Skyld ikke gjøre ham ulykkelig og anklage ham for Kongen, hvorhos han forsikrede, at den ærværdige Hr. Bisp skulde nu blive behandlet som en Konge og faae godt Al og Kjødmad selv paa Fastedagene, om hun befalede det.

Uden at give den frybende Slotsfoged nogen Trost, gif Dronningen tilbage til Ridder salen. Der kom Prindsesse Regise hende urolig og misfornøiet imøde og bad hende, som snarest forlade dette sørgelige og ubehagelige Opholdssted. En saa lang Underholdning med Kongens bittreste Fiende og saa farlig en Statsforbryder, gav hun ogsaa Dronningen at forstaae, kunde let mistydes og lægges hende til Last af Kongens Venner.

”Min kongelige Gemal har en utro Foged paa dette Slot, — sagde Dagmar rolig — det glæder mig, at Hændelsen førte mig hid. Kongen er streng og retfærdig; men her bliver hans Befalinger misbrugte af Lavhed og Egennytte til Uretfærdighed og Grusomhed. Sørg for, Hr. Hofmester! — her vendte hun sig til Jb Urne — at en tro Kongens Tjener bliver her tilbage og paaseer, at den fyrstelige Fange ikke behandles strengere, end Kongen udtrykkelig har befalet!”

Hr. Ib Urne satte strax denne Dronningens Befaling i Udøvelse. Snart begav Reiseselskabet sig tilbage gennem Slotsgaarden. Dronningen kastede endnu et veemodigt Blik op til Fængselsgitteret og syntes at skimte Fangens blege Ansigt i den mørke Baggrund. Taus og alvorlig forlod hun det skumle Fangeslot, og førend hun paa den modsatte Søbred atter havde bestøget sin Ganger, afbrød Ingen den almindelige Tausshed.

Den stille Grevinde Ida og Jomfrue Kirstine af Rise rede nærmest ved Dronningens venstre Side. De glædede sig af Hjertet over hendes milde goddædige Udfærd og talte nu med Deeltagelse om den ulykkelige Fange, hvis fyrstelige Udseende selv i Frafstand mellem Jernstængerne havde forbausset dem.

"Men han har dog et frygteligt Tigerblik — indvendte Prindsesse Regitze — og min Broder Kongen har vist Ret; havde Bisp Baldemar Evne, som Billie, vilde han være Keiser eller Pave, og Bedda den, der ikke bødte sig for ham!"

"Der er noget Stort men Frygteligt i hans Anslyn — sagde Dagmar — dog med Herrens Hjelp kan vel hans medfødt Høihed overvinde det dybe Had og den stolte Menneskeforagt, som fortærer ham."

"Efter hvad mine Brødre har fortalt mig om ham — sagde Grevinde Ida — har jeg længe beklaget, at en Mand med saa store og herlige Evner

Anden Deel.

F

skulde være sunket saa dybt; jeg har dog altid troet, hans Ulykke har været større, end hans Brøde.”

”De frække Grever af Schwerin — svarede Prindsesse Regise — see i vor urolige Bisp Walde-
mar kun Helten og Krigeren, og som saadan for-
tjener han vistnok Agtelse; men hans lave Byrd
paa modrene Side er umistjendelig saavel i hans
Tid som i hans Uafsyn, og man kan ikke fortænke det
danske Kongehuus i, at han her betragtes med heelt
andre Dine. Skjøndt han paa en Naade er min
Frende, vilde jeg dog ikke være ene med ham for
al Verden, og jeg maa beundre vor unge Dronnings
Mod: han skal undertiden have slige Anfald af
Raserie og Grumhed, at intet Menneffe er sikker
for ham.”

”Den Ulykkelige! — sukede Dagmar — han
har brudt Freden med sig selv og med Verden, og
til Freden i Forsoneren kan han endnu ikke finde
Veien i Ydmyghed.”

”Eders Naade fortrød dog ikke, at vi kom til
Sjoberg?” spurgte Kenert med et selvtilfreds Smil
og drev med Besværlighed sin Ganger nærmere.
Men Dronningen hørte det ikke; hendes Dine dvæ-
lede med venlig Omhed paa Grevinde Ida og Kir-
sine, hvis stille Hjertelighed og Hengivenhed hun i
ethvert Ord og enhver Mine kunde læse.

Med disse to venlige hengivne Sjæle blev den fromme Dronning hver Dag mere fortrolig. Prindsesse Regize derimod var hende for kold og klog, og skjøndt Dronningen agtede hendes Bestemthed og rolige Besindighed, følte hun sig dog aldrig ret fri og glad i hendes Selskab; thi det var hende ligesom den ældre forstandige Regize vilde være hendes Hovmesterinde og som Kongens Søster give sig Ansæelse af en Vigtighed og Indflydelse, der ikke kunde være Dronningen behagelig. Enhver barnlig Spøg af den unge godmodige Dronning syntes i den alvorlige Regizes Dine ikke at passe med en Dronnings Anstand og Værdighed og med de strenge Regler for Hoflivet, som Prindsessen paa det nøiagtigste indpræntede sine Damer. Saaledes deelte og adskilte sig, strax efter Tilbagekomsten til Ribehuus, det qvindelige Selskab paa Slottet; og der daanedes sig ligesom to forskjellige Hofstater, som syntes fremmede for hinanden.

Imidlertid gif Sommeren dog venligt og behageligt hen for Dronning Dagmar under stille veldædige Sysler, medens Kongen færdedes lykkelig i Lifland og lagde Grunden til den christne Kirke i dette hedske Land.

Ved Grevehoffet i Schwerin havde Kongens Bryllup med den böhmiske Prindsesse vakt den største Opmærksomhed og Deeltagelse især hos Slottets qvindelige Beboere. Dog var det kun den aabenhjertige Grevinde Audacia, som lod sig forlyde dermed. Prindsesse Beengjerd havde derimod siden Kongens pludselige Vortreise ikke nævnet hans Navn og havde omhyggelig undgaaet enhver fortrolig Samtale om ham med Audacia. Da Esterretningen kom om den prægtige Bryllupsfest paa Ribehuus, sad Beengjerd ved Grev Henriks Side ved Bordet; hun bleguede og da man blev opmærksom paa hendes Tilstand, flød Blodet strømmeviis fra hendes venstre Haand, som hun med Bordkniven havde skaaret et dybt Saar i. Hun lod Haanden forbinde og syntes med den største Ligegyldighed at høre Nyhederne fra Danmark. Fra den Dag af syntes Prindsessen endogsaa langt mere oprømt og munter, end tilforn, hun deeltog med Hestighed i alle Forlystelser og var endogsaa undertiden lystig indtil Overgivenesshed.

”Det var glade, lykkelige Dage, I skjænkede os!” sagde Audacia, da Prindsesse Beengjerd kort Tid efter stod reiseklædt i hendes Gemak, for at drage tilbage til Portugal. ”Hvor misunder jeg Eder det varme sydlandske Blod, Prindsesse! min Glæde er dog kun mod eders, som en jævn Arneild mod et flammende Besuv. Hvor vil den Mand

være stolt og beruset af Lykke, som engang i eders Arme flyver til de lykkelige Der.”

”Der findes neppe Mænd — svarede Beengjerd og loe — den Slægt kjender ingen anden Lykke, end den, man ikke behøver at flyve til, men kan sende Bud efter, som efter Vinen i Kjælderen. Misund mig ellers ikke mit varme Blod, kjære Audacia! — vedblev hun hjerteligere og hendes Stemme bævede — Vulkanen kan være artig nok at see paa, men dybt i dens Indre brænde de evige Flammer. Naar I hører fra mig igjen, ædle Veninde, sidder jeg maaskee med Breviaret og Dødningehovedet i Cellen og har sagt god Nat til hele den skønne Verden, som I troede kunde fortrylle mig.” ”Kongen af Danmark lærte mig en nordist Sang — vedblev hun efter et tankefuldt Ophold — den Sang kan jeg endnu et smukt Vers af:

”Jeg drømte, jeg var i Himmerig

udi den favre Bye,

Jeg havde min Kjærest i min Arm —

Vi fulde gjennem den Skye.”

Her brast hun i en heftig Graad og sank i den deeltagende Venindes Arme. Nu erfarede først den forbausede Audacia, at Beengjerd under Lystighedens Maske skjulte et sønderrevet Hjerte, martret af den dybeste Smerte, den meest frænkede Stolthed og den bitterste Tøselse af Foragt for det hele mandlige Kjønn,

blandet med en fortærende udsluftelig Lidenskab for den eneste Mand, hun havde følt Agtelse og Beundring for, men som nu dog syntes hende en Slave af en ussel, foragtelig Statskonst.

”Jeg gjør visselig den unge elskværdige Konge Uret — sagde Audacia, da Beengjerd havde overvundet det heftige Udbrud af Smerte og atter blev bitter imod ham. Hvad kunde han for, at han ikke havde seet Eder et Par Maaneder før? De arme Fyrster ere dog mere at beklage, end at dadle, naar de maae beile iblinde, for Folks og Rigers Skyld, og først mærke, de have et Hjerte som andre Mennesker, naar Haanden er bunden ved Tractater og Gesandtter.

”Jeg regnede ikke Baldemar til Hoben af Fyrster — svarede Beengjerd — og det smertes mig, jeg kunde tage feil af ham. Men anderledes er det ikke med disse Verdens Herrer: naar de synes at tilbede os, er det kun en Tidsfordriv, en Udspredelse, de søge, som ved Tavlebordet; naar deres Tjenere melde dem, at Taffelet er dækket, kaste de Brikkerne om og forlade ligegyldig Spillet, om det saa gjaldt et sønderrevet Hjerte eller en Sjæls Salighed.”

”Ligegyldig forlod Kongen os visselig ikke — tog Audacia atter Ordet — og, som jeg hører, har han strax forladt sin unge Dronning for at drage i en farlig og uvovelig Kamp.”

”Ny Tidsfordriv, ny Udspredelse — svarede Beengjerd bitter — hvorkænge skal en ung elskværdig Prindsesse, som opofferer Alt for at benaades med en Kongehaand — hvorkænge skal sligt trofskyldigt Offerlam holde Kongeørnen tilbage fra Fjeldet og Balpladsen? — ret saa! han søger det større Bytte og bekymrer sig ikke om Smaaligheder.”

”Jeg troer at fjende Mændenes Hjerter bedre — sagde Audacia — men skeet er skeet. Paa den stolte forvildede Kongeørn vil vi nu ikke mere haar mes. Han har Fjender nok i Verden, og han maa flyve høit, hvis de ikke skal naae ham.”

”Hvad Rød har han? — spurgte Beengjerd — han staaer jo som en Kæmpe blandt Dværge, og har desuden baade Keiser og Pave til Ven.”

”Men Keiser og Keiser er nu to, som I veed, og faaer Philip Overhaand, som hele Nordtydskland nu haaber, saa kan den Tid vel komme, da hverken Keiser Otto eller Paven kan redde Kongen af Danmark.”

”Lad eders dristige Gemal kun vogte sig, kjære Audacia! — sagde Beengjerd og hævede Pegefingeren advarende — sender Baldemar atter en Hær til Schwerin, vil der maaskee neppe meer blive Dands i disse Sale. Og nu lev vel, kjære Veninde! I seer, jeg er kold og rolig igjen, som det sig bør. Lad den Svaghed, jeg har robet Eder, være en evig

Hemmelighed imellem os, og hvad J saa hører om mig, saa troe dog aldrig, jeg er slig en nervesvag, smeltende Maanestins-Dame, som en Mand kan forstyrre Hovedet paa! Der rinder ogsaa Kongeblood i mine Aarer.”

Med disse Ord afbrød Prindsessen den fortrolige Samtale. Uden med en Mine at røbe sin Sjæls Tilstand, tog hun Afsked med Greverne af Schwerin og lovede at besøge Grevinde Audacia igjen, naar Grev Henrik engang gjorde Alvor af sin Balsfart til det hellige Land.

Vinteren kom og nødte Baldemar til at ende det listandske Korstog. Hvad der var skeet for Christendommens Udbredelse saae han vel, var ikke tilstrækkeligt, og for at grunde sit verdslige Herredømme i Landet, behøvede han en langt større Baabenmagt. Sit faste Slot paa Dsel havde han selv maattet afbrænde, og da han saae sit eget overilede Værk opgaae i Flamme for sine Dine, svor han hvit og dyrt, at hvis han ikke levede den Dag, da det hele Land var christnet og danskt, saa vilde han ikke nævnes den store Baldemars Søn.

Medens Kongen drog tilbage med Hæren, blev Erkebisp Andreas i Riga, hvor han tilbragte Vin-

teren med at oplyse og forklare Davids Psalmer for Klerkerne.

Kongen var kommen tilbage til Ribehuus med en Seier over sig selv, som var større, end om han havde erobret et Rige. Hans Afsyn var roligt og tilfreds, og Dagmars Glæde var stor, da hun saae ham. Hun fortalte ham strax med barnlig Oprigtighed Alt, hvad hun i hans Fraværelse havde tænkt og drømt og oplevet, hvorledes hun havde lært at kjende og elske hans Folk, og hvor inderligt hun havde længtes efter ham og bedet for ham.

Han sluttede hende rørt i sine Arme som den reneste uskyldigste Kvinde, hvem det i denne forvildede og fordærvede Verden syntes forbeholdt, kun at see det Skønne og Gode og bede kjærlig for hver syndig og vildfaren Sjæl, som en Søster.

Sammentkomsten med Bisp Baldemar paa Sjæborg og det Løfte, hun havde taget af ham, hvis han blev fri, var den vigtigste Nyhed, Dagmar havde at meddele Kongen ved hans Hjemkomst. Hun havde, uden at vide det, truffet det lykkeligste Dieblif til at røre Kongens Hjerter ved en tro og sanddru Beskrivelse over den Tilstand, hvori hun havde seet hans ulykkelige Frende, og hendes gjentagne Bøn om Barmhertighed og Raade for den virkelig forurettede Fange var ikke forgjeves.

Dagen efter sin Hjemkomst gif Kongen tanker fuld frem og tilbage i sit Lonkammer og lod sin Skrivar opsætte et Brev til Pave Innocenz, hvori han erklærede, at Knud Magnussens Slegfredsøn Bisp Baldemar af Slesvig, som havde stræbt den høifarlige Kong Knud og ham selv efter Kronen og Livet og derfor nu i syv Aar havde siddet fangen paa Slottene Norborg og Sjøborg, vilde han nu efter Pavens Anmodning sætte paa fri Fod, paa den Betingelse, at den urolige og farlige Bisp af Paven strengelig blev tilholdet at forlade Riget og ikke forene sig med dets Fjender, men drage til Rom og forholde sig rolig.

Denne Skrivelse blev ufortøvet affendt og Kongen følte sig glad og let om Hjertet derved; thi han erkjendte selv, at hans Broder Knud havde handlet ubilligt ved at berøve Bispen Friheden, og at han selv havde været strengere mod sin farlige Frende, end hans velgrundede men dog ubeviiislige Mistanke kunde retfærdiggjøre.

Prindsesse Regise og de ældste af Rigets Raad rystede paa Hovedet, da de hørte, at Kongen vilde frigive Bisp Baldemar, og de ansaae denne hans Mildhed og Eftergivenesshed for en stor og vigtig Statsfeil, som de, med al deres Agtelse for den fromme Dronning Dagmar, dog hvillig dadlede hende for at være Skyld i.

En klar Vinterdag sad Bisp Baldemar ved Gitteret i Sjeborg Fangetaarn og forede en stor tyk Edderkop med levende Fluer, som han havde samlet i deres Dvale og bragt tillive ved Ildstedet. Han rømmede sig af og til ved Smerten i sine Fødder, som ved den lange Indesiddens vare opsvulmede. Han var vel ikke længer smeddet til Blokken og han kunde, uden at hindres af Lænker, nu bevæge sig nogle faa Skridt i det snevre vel tillaaefede Taarnkammer; men han bevogtedes noie, og gjennem en skjult Aabning i Muren kunde Slutteren see enhver af hans Bevægelser og bemærke Alt, hvad han foretog sig. Bispens Afsyn var endnu langt mere vildt og frygteligt, end da Dronningen saae ham. Haar og Negle havde han ladet voxre; det røde Skjæg var smudsigt og filtret, og han lignede mere et vildt Dyr, end et Menneske. ”Suug, Staldbroder, suug! — mumlede han og stirrede paa Edderkoppen — suug Livet ud af Millioner, til du bliver tyk som en Oxe! saa skal du faae den store Spysflue med Septer og Krone; men æde ham maa du ikke — pine ham skal du, til han seer ud som jeg — til der ikke er mere Kjød paa hans Been, end en eneste Ravn kan fortære. Ha, elendige, barnagtige Hevndrømme! syndige ubispelige Tanker!” — Her foer han op og straffede sig haardt med en Poenitentse: Svøbe, og

Slutteren hørte hvor han vaandede sig under Slagene og bad.

”Til sig jammerlig og afmægtig Ondskab — mumlede nu Fangen igjen — til slige fornødrende Tanker har Tyrannie og Mishandling nedværdiget en Kongesøn. Ha, er det den Onde, som frister mig i det lille Uhyre der? — see, hvor geskæftig den arbejder og piner sit Bytte! ret saa! — syng og spræt kun, Fange! du slipper ikke. Saaledes — ha, saaledes vilde jeg see ham sprætte, saaledes quæles og hildes dybere og dybere i Fordærvelsen. Tie stille, Frister! tie stille! — viig fra mig Satan!” dermed slog han til Edderkoppen og knuste den med Svøben. ”Hvad gjorde jeg — sukede han efter et Dphold sagte og nedslagen — det var min sidste, min eneste Ven i Verden, min troe Staldbroder i Rød og Jammer. I syv Aar har vi dog forligtes og levet fredeligt sammen — maatte jeg nu myrde dig, arme Djævel, fordi jeg ingen Anden kunde knuse! — Nu er jeg da ganske ene i dette Helved — sukede han smerteligt — og Fristeren ramte jeg dog ikke — nei, han staaer udenfor og leer.”

En dæmpet ondskabsfuld Latter hørtes virkelig i Nærheden. Det var Slutteren, som morede sig over Bispens sære Fagter og troede, han var affindig.

Som sædvanlig efter slige heftige Udbrud af Harm, Hevnløst og Anger, hensant nu den ulykke:

lige Fange i en dyb Stilhed og Tausshed, og da kunde Ingen uden Livsfare nærme sig ham. Af denne Dvale blev han mod Sædvane forstyrret ved Hestetramp og Larm i Slotsgaarden. Han reiste sig forbitret og saae ud af Gitteret. Han saae et prægtigt Tog af Riddere og Damer ride ind i det øde Gaardsrum, hvor Slotsfogeden løb urolig frem og tilbage og hilsede ydmyg og frybende det fremmede Herskab.

”Er det nu blevet Skik ved Hove at reise til Sjæborg for at see den nye Nebucadneser? — mumlede han og trak hastig sit Hoved tilbage fra Gitteret — den Triumph skal de ikke nyde, at see mit elendige Nafsyn.” Han bøiede derpaa sin Ryg med stor Besværighed og rullede en svær opreven Gulvsteen for Døren. Det varede ikke ret længe, inden han hørte Røgler og Jernstænger rasle, og Døren aabnedes paa Klem.

”Hvem er der? — raabte han med frygtelig Stemme — jeg vil Ingen see — jeg vil ikke vides til Skue, som en fangen Bjørn. Den første, som træder over min Dørtærskel, sønderriver jeg med mine Navneklør.”

”Her er en fornem Herre fra Ribe, som bringer Eder et lykkeligt Budskab, Herre Bispe! — sagde Slotsfogeden i langt høfligere Tone, end sædvanlig — han bringer vigtige Brevskaber fra Kongen og Paven.”

”For Paven's Budskab lukker jeg op, for Kongens ikke”, svarede Fangen og bortrullede Stenen.

”Da vilde Paven's Budskab kun lidet gavne Eder uden Kongens”, sagde Junker Strange og traadte ind ad Døren; men da han nu saae hvem han talte til, veeg han forfærdet et Skridt tilbage. ”Gud forbarme sig! er J Bisp Baldemar! — sagde han — havde min Konge seet Eder saaledes, havde J visselig ikke siddet her saa længe.” ”Jeg kommer hid for at forkynde Eder Frihed”, vedblev han og overrakte Bispens Kongens skriftlige Befaling til hans Frigivelse.

Et Glimt af Glæde foer over Fangens skumle Anslyn; men da han saae Kongens Navn og Segl, blev hans Ansigt mørkt igjen. ”Giv det til min Bøddel der! — sagde han og pegede paa Slotsfogeden, som stod frygtsom i den halvaabnede Dør. — Han kan modtage Befalinger af eders Konge, jeg ikke. Men lad see, hvad skriver den hellige Fader? han er min eneste Herre og Dyrighed i Verden.”

”Junker Strange overrakte ham nu Paven's Brev, hvori den fangne Bisp truedes med Kirkens Band, hvis han ikke dieblig efter sin Frigivelse drog til Rom og afholdt sig fra al Forbindelse med Kongens Sjender.

”Saa det var Betingelsen — sagde Bispen bitter — Herodes og Pilatus altsaa Venner. Nu vel! hils da eders Konge, Hr. Ridder, og siig ham, at jeg ryster Støvet af mine Fødder paa Grændsen af hans forbandede Land og sætter aldrig min Fod meer paa dansk Grund, saalænge han bærer Krone og Scepter; hoortænge det skal være, veed Ingen af os; men der er en stor Hævner over os Alle. — Og nu affted!”

”Endnu Eet, ærværdige Herre! — sagde Junker Strange — jeg har medbragt Eder et uventet behageligt Reiseselskab, som J dog ikke skulde lade Eder see for i denne sørgelige Skikkelse: det er eders høifyrstelige Søster Hertuginde Jutta af Sachsen, som ved Efterretningen om eders Frigivelse selv er reist hid for at afhente Eder.”

”Min Søster Jutta! — raabte Bispen og syntes et Dieblif at have forbundet al sin Harm — saa er der dog et Menneske til endnu, som bekymrer sig om mig — hvor er hun? jeg vil see hende” —

”Dog ikke i denne Skikkelse, Ærværdige! — indvendte Junker Strange og stillede sig i Veien for ham — J vil forstrække hende — har J da ingen andre Klæder? — faae dog Haar og Negle menneskelige!”

”Nei, nei, Hoffnøg! saaledes — just saaledes skal hun see mig — saaledes, som J har tilredet

mig, skal Hertug Bernhards Gemalinde see mig, at hun kan vidne for Lydsflands Fyrster hvorledes man i Danmark behandler en kongelig Prælat og en viet christelig Biskop."

Med disse Ord stødte den voldsomme Bisp baade Junker Strange og Slotsfogeden tilside og styrtede som en Rasende ud af Døren. Da han kom ud af Taarnet og indaandede den frie Luft i Slotsgaarden, saae han sin Søster, som ilede blegnende imod ham fra Slotsstrappen, og han styrtede udmattet og afmægtig til Jorden.

Da han op slog sine Dine igjen, saae han sig paa en Løibænk, i Slottets Forsal, og i sin bekymrede Søsters Arme.

"Broder, Broder! arme, mishandlede Broder!" — jamrede den blege aldrende Dame, idet hun græd og vred sine magre Hænder, saa de gyldne Ringe faldt paa Gulvet — "skal jeg saaledes see dig igjen!"

"Jutta! er det dig — sagde Bispen og reiste sig vaklende — ja rigtig! men du kjender mig vel neppe? ja, see kun ret paa mig og lad dette Elendighedens Billede ikke udsettes af din Sjæl, for det er betalt, hvad der i syv lange Aar er skrevet paa Regning med Gift og Galde!"

"Ik styrk dig, kjære Broder — sagde den bekymrede Hertuginde og rakte ham med bævende

Haand et Bæger Viin, som Junker Strange havde ladet bringe — styrk dig, arme Broder! at vi kan komme bort herfra og aldrig see denne Jammerens Bolig meer!” Derpaa tog hun en liden Guldkam frem af sin Sidebrast og redte hans Haar og Skjæg;

”Og for hver Lok hun hannem redte, da fældte hun modige Taar”

hedder det endnu derom i den gamle Folkesang.

”For mig skal du ikke græde, kjære Søster! — trøstede han hende halv sagte — lever jeg et Aar og er karst, fuldtvel skal jeg hegne min Harm.”

”Ak, tie dermed! — hviskede Hertuginde ængstelig — kommer du atter paa Sjæborg Taarn, seer jeg dig aldrig meer.”

Junker Strange var lydhør og intet Ord var undgaaet hans Opmærksomhed; men han var selv inderlig bevæget ved at see den stolte Bisp i saa ydmygende en Forfatning, og de Trudfelsord, der ved hans Frigivelse nu faldt ham af Munden, ansaae den godmodige Ridder kun for ufrivillige Ytringer af den Ulykkeliges spændte og sygelige Stemning. Med en Skarlagens Ridderkappe skjulte Hertuginde nu sin Broders smudsige og forrevne Fængselsdragt. Derpaa fulgte hun ham ned ad Slots trappen og lod ham løfte paa en adstadig Ganger; thi han var for svag til selv at stige i Sadelen. Saa hurtigt, som hans Kræfter tillode det, forlod Biskop

Anden Deel. G

Baldemar saaledes med Hertuginde og hendes Følge Sjøborg Slot og reiste strax ud af Landet. Han vilde først begive sig til sin Svoger Hertug Bernhard af Sachsen, for derfra, som det hed, at fortsætte Reisen til Rom, saasnart hans Sundhedstilstand gjorde det muligt.

Junker Strange havde med Deeltagelse taget Afsked med Hertuginde og hendes tause Broder, hvorpaa han med sit Følge var reden langsomt og takkefuld tilbage til Ribehuus.

Da den brave ærlige Ridder atter stod for sin Konge i det lønlige Gemak og fortalte hvorlunde han havde røgtet sit Erinde og hvilken Ynk han havde seet paa den høie fyrstelige Fange, saae han Taarer i Kongens strenge Dine og greb hans Haand med Varme. "Tak fordi J betvoede mig det Budskab, Herre Konge! — sagde han — hvorvel det ikke var lysteligt: jeg har seet mangt sørgeligt Syn i Verden; men Gud lade mig aldrig oftere see slig en Mand i Fængsel og Nød! det skjærer mig altid dybt i Hjertet at see medfødt Høihed og Storhed fornødret."

"Har jeg gjort ham Uret — sagde Baldemar — saa tilgive Gud mig det i Naade! har jeg nu handlet uklogt ved at give ham fri, som man jo siger, og vil jeg snart faae Skam og Skade til Tak; saa er det dog bedre at lide, end at gjøre Uret. For hvad

der staaer i Stjernerne raader dog ingen Magt og Klogskab i Verden."

Junker Strange troede ikke at burde fordølge sin Konge de Trudselsord, den befriede Bisp havde udstødt i sin Hestighed, og Kongen faldt i dybe og alvorlige Tanker derved.

"Du skal see, han gaaer ikke til Rom — sagde Baldemar betænkelig — han trodser Pave, som Konge, den Stolte, og ægger snart alle mine aabnbare og hemmelige Fjender til Hevn."

"Men saa rammer den knusende Bandstraale ham, hvis den hellige Fader, som man siger, er en Mand af Ord og ingen Mathue" — indvendte Junker Strange. — "Slaaer Bispen sig til eders aabnbare Fjender, Herre Konge! saa veed vi jo hvor vi kan træffe ham med Sværd og Skjold. Men I talte om hemmelige Fjender; dem kan ingen brav Mand vogte sig for. Hvem mener I med dem?"

"I Fortrolighed, Strange! — svarede Baldemar — Keiser Otto har jeg viist vigtige Tjenester; han kalder mig vel ogsaa Broder og Ven, saalænge han behøver min Arm mod den selvgjorte Keiser Philip og Hertugen af Schwaben; men troer du, han har glemt, han er Henrik Løves Søn, og at jeg blev ved Baabenmagt Henrik Løves Arving. Jeg troer ikke den vanslægtede logrende Løveunge bedre, end mine egne tvungne Lehnsmænd i Benden og

Schwerin. Af Bisp Baldemars Svoger i Sachsen kan jeg nu heller intet Godt vente mig. Husker du hvad Hertug Bernhard sagde, da han saae Henrik Loves store Kobberlove i Brunsvigs Slotsgaard? ”hvorkænge vil du med aaben Strube vende dig mod Osten? sagde han, hold op dermed! du har hvad du vil; vend dig nu mod Norden!” see, det Ord glemme de tydske Fyrster og Keisere aldrig. — Men lad Løven komme med sin aabne Strube og med hele sin Yngel! den skal finde mig lysvaagen.”

Med disse Ord gif Baldemar med store Skridt ud af Døren, og Junker Strange fulgte ham til Raadet.

Nogen Tid var forløben, og det Uveir, Kongen havde seet optrække imod sig, var nu ikke langt borte. Den indbyrdes Uenighed i Tydskland mellem de to Keisere og deres Partier syntes at ville ophøre. Philip havde til Mortensdag 1207 sluttet Vaabenstilstand med Keiser Otto, han drog nu med en mægtig Hær, i Forening med flere tydske Fyrster, mod Norden, og man troede, det gjaldt et Anfald paa Danmark. Samme Bud, som bragte Kongen denne Tidende, overbragte ham ogsaa den vigtige Nyhed, at Bisp Baldemar havde fundet Beskyttelse hos Keiser Otto og var, til Trods for Paven's Befaling,

saabel af geistlig som verdslig Menighed valgt til Erkebiskop i Bremen.

Harmfuld over disse Efterretninger, havde Kongen strax ladet Grev Albert og Bisp Peder kalde til sig. Den strenge rolige Feltherre og den ivrige Bisp stode allerede tause og forventningsfulde i Gemakket, medens Kongen endnu gik heftig op og ned ad Gulvet med de vigtige Brevskaber i Haanden.

"Læs!" sagde Kongen og overrakte dem Brevene, som de læste og tilbagegave.

"Hvad agter I at gjøre? min kongelige Frende!" spurgte Grev Albert uden at forandre en Mine i sit Ansigt.

"Erkebisp — den Formastelige!" udbrød Bisp Peder heftig og betragtede Kongen med urolig Iver.

"I see, det er ikke Tid at sidde længer rolig her hjemme — sagde Kongen — min kjære Fætter Bispen er Skyld i Alt. Ham er det, som har hidset mig alle Tydsklands Djæble paa Halsen. Han drømmer nok alt, han er Pave, og fra Bremens Erkebispestol vil han skaffe mig mere at gjøre, end alle de Andre tilsammen. Men hør! min Plan er lagt: Lad viebliklig Hæren sammenkalde, min kjække Søstersøn! Vi maae ikke give Philip Tid til at sætte Fod paa dansk Grund. Og I, gjæve Bisp Peder! I skal være min Talsmand i Rom. Drag ufortøvet did og gjør Indsigelse paa mine Begne mod Bisp

Baldemars Valg til bremist Erkebiskop! Jeg skal give Eder Brev og behørig Fuldmagt med. Det er af ingen ringe Bigtighed; jeg stoler paa eders Iver og Dygtighed. I holder Eder ufravigelig til Havens egne Ord og den udtrykkelige Betingelse for Bisp Baldemars Frigivelse.”

Med disse Ord afskedigede Kongen dem begge, og Dagen efter drog han selv med Grev Albert og sine Riddere, i Spidsen for en lille udvalgt Hær, mod Rigets Grændser, medens Bisp Peder, ledsaget af sin gamle troe Martin og tvende bevæbnede Svende, med største Jil begav sig paa Veien til Rom. Kongens Brev og Fuldmagt havde han forsigtig selv fastsyet til Brystflommen i sin Underkjortel.

Over en Maaned var forløben. Bisp Peder havde reist Nat og Dag. Den største Deel af Reisen var gaaet lykkelig for ham. I et sortrøget og smudsigt Herberg mellem Terni og Rom sad han en Aften, gjenneblødet af Regn, i den almindelige Gjestestue. Han lod Martin tørre Reiseklæderne ved Jldstedet, medens han ved det fastpælede smudsige Bord forfriskede sig med et Bæger Orvietto:Vin.

”Saavidt kom vi da — smaasnakkede Martin — og imorgen ved denne Tid kan vi jo, om Gud vil, være i Rom. Det er, min Tro, et herligt Land dette

Beskkland, naar de stakkels Folk kun ikke vare saa eenfoldige: forlanger jeg en Kande Ol, kommer de mig altid med den fordømte Olie; det er alt det, de veed hvad en Glaske Viin er for noget. Herre Bisp! — sagde han nu høit — nu er Reisekappen tør; vil I nu tage den paa og lade mig faae Kjolen tørret. I er, Gud hjælpe mig, istand til at faae en Feber paa Halsen, saaledes som I farer afsted og bryder Jer hverken om Regn eller Uveir. Kom løber jo ikke fra os, veed jeg.”

Bispen lod ham snakke og gav ham Kjortelen, medens han svøbte sig i Kappen og tænkte paa den latinske Tale, han vilde holde for Paven.

”Det maa dog nok være Snak med alle de Røvere, der skal være hertillands — vedblev den snak somme Martin — endnu har vi jo ingen seet; men nysgjerrig er man her som Pokker. Før var jeg nær aldrig sluppen fra en Lydsker, som med Djævels Vold og Magt vilde vide hvem vi var og i hvad Grinde vi reiste.”

”En Lydsker? — spurgte Bispen og blev opmærksom — hm, hvad svarte du ham da?”

”Jh, jeg svarte hvad sandt var, at min Herre var en fornem Bisp fra Danmark, Kongens bedste Ven, som reiste med vigtigt Bud og Brevskab til Paven — og at jeg var” — —

"Dum Gladder og Pral! — afbrød Bispen ham fortrædelig — hvem bad dig om at gjøre Nogen Klog derpaa?"

"Om Forladelse, strenge Herre Bisp, hvis jeg deri har forseet mig — svarede Martin og tabte Kjolen af Haanden — jeg kunde gjerne have bundet ham Noget paa Vermet, men I pleier jo aldrig at kunne lide, nogen Menneskesjæl lyver; dermed siger I jo vi gjør Venskab og Kammeratskab med Djævelen — Kors bevare! og havde jeg sagt Andet, havde jeg jo aabenbart løiet."

"Du kan tie, hvor Tale ikke baader — sagde Bispen heftig — her troede jeg mig dog sikker for din Snakksomhed, siden du ikke forstaaer et Ord af Sproget; i Lydsken troede jeg ikke heller du var stærk."

"Ak, Herre Bisp! jeg hjælper mig som jeg kan — svarede Martin — det Latin, jeg lærte i Kapitels huset, kommer mig her godt tilpas. Men vil I ikke tage Brevtasken selv til Jer, Herre! — jeg er bange den skal komme Ilden lidt for nær."

"Guds død! min Brevtaske — raabte Bispen og foer heftig op — giv hid! den maa ikke komme fra mit Bryst: den er mig vigtigere, end alle vore Rejsepenge." Derpaa tog han den vaade Kjortel paa igjen.

Bispen og gamle Martin havde under denne Samtale ikke bemærket, at en høi, taus Pillegrim

var kommen ind i Stuen til dem og havde sat sig i en mørk Krog ved Døren. Nu kom ogsaa Huusverten ind med et Par fremmede bevæbnede Ryttere, som talte slet Italiensk og syntes at være Lydstere.

”J skal altsaa følge den fromme Hr. Pillegrim til Loreto — sagde Verten frittende — det maa være en tung Gang for en fornem Herre, især naar han har svolne Fodder; men at han ikke maa tale et Ord paa hele Reisen synes mig dog næsten den værste Poenitentse. Ak, du kjære Herregud! hvad kan man ikke komme til at love den hellige Jomfru naar man er i Nød og Betryk! jeg har saamæn selv engang lovet hende ikke at spørge nogen Reisende om hans Navn et heelt Aar, for en fordømt Streges Skyld.”

”Det Aar er nu da vel ude?” skjemtede en af de fremmede Ryttere.

”Ja for længe siden, kjære Sjæl! og slige Løfter gjør jeg aldrig meer. Man maa dog jo vide hvem man har under sit Tag, at man ikke skal huse Røvere og Rjættere. En anden Sag er det med Folk, som den fromme Pillegrim der, som et helligt Løfte berøver Navn og Næle. Men Maaltidet er beredt, mine Herkaber! Vi spise vel Alle af samme Sad. Forsaavidt vi trænge til Føde, ere jo alle den kjære Guds Skabninger lige.”

Der traadte nu flere Gjester ind og satte sig ved det dækkede Aftensbord midt i Gjestestuen, hvor ogsaa Bisp Peder havde taget Sæde. En tyk smudsig Qvinde, som var Bertens Hustru, satte et stort Fad dampende Macaroni paa Bordet. Berten stillede sig ved Bordenden og læste med foldede Hænder en Bøn. "Huusfred, Landefred og Samvittighedsfred!" saaledes endte han Bønnen, og da han i samme Dieblit bemærkede en Feil ved Anretningen, slog han sin Hustru Saltkarret i Hovedet, og spurgte, med Onsket om en tredobbelt Forbandedse, om det var at dække Bord for saa fornemme Herskaber.

Den huuslige Strid, som heraf opstod, blev afbrudt, idet den tause Pillegrim i Krogen pludselig reiste sig og gav Berten et Vink, medens han kastede en Pung paa Bordet, som Berten hastig stak til sig.

"Det strider mod min fromme Herres Løfte — sagde den fremmede Rytter — at tage Deel i Bordets Forlystelser, saavel som at hvile nogen Nat under Tag, inden han naaer Loretto."

"Ja saa! — sagde Berten — saa ønsker jeg Eder en lykkelig Reise og beder den hellige Jomfru ledsage Eder."

Pillegrimmens vendte sig for at forlade Stuen; det var stærk Aftenskumring og Pigen traadte just ind med to Lamper, som hun satte paa Bordet med

det sædvanlige Ønske om den lykkeligste Nat. Har sig nærmede Pillegrimmen sig Døren, men i det han med et skarpt Blik betragtede Bisp Peder, gled den store Pillegrimshætte ham ned over Nakken; Lampelyset faldt stærkt paa hans Ansigt, og Bisp Peder, som var bleven opmærksom paa den besynderlige Gjest, syntes forbausset i det blege rødskjægede Ansigt at gjenkjende Bisp Baldemars vilde lidenskabelige Træk.

Berten havde fulgt sine Gjester til Dørs og var kommen tilbage. "En smuk Helgen! — sagde han og korsede sig — han gaaer bodfærdig paa sin Fod gjennem Byerne; han nyder kun Vand og Brød og mæler intet Ord i Herbergerne: men paa Landeveien rider han magelig, har baade Kjødmad og Viin med sig og taler tydst som en Djævel med sine Drabanter. Nei, med Fromheden og Helligheden i Verden er det reent forbi."

"Jeg saae ikke feil. Det var Bisp Baldemar — hvistkede Bisp Peder til Martin — han reiser ikke til Loreto men til Rom. Har Paven ikke mit Budskab, inden han kommer, er det galt. Hold reen Mund og lad strax Hestene sadle!"

"Men har han kjendt Eder, Herre Bisp! var det maaskee dog sikkest at lade ham drage forud. Han har fire stærke Ryttere med sig."

"Vi ere jo ogsaa fire. I Kongens Verind holder ingen Dansk Mandtal over Venner og Fjender. Der er vel ogsaa flere Veie til Rom. Gjør som jeg siger!"

Martin gik, og snart stode Hestene sadlede for Døren. Bisp Peder havde imidlertid af Verten erfaret hvad Dei Lydskerne med Pillegrimmene vare reiste; han havde tillige faaet Anviisning paa en anden langt kortere Dei til Rom, men som gik gennem en vild og farlig Fjeldegn. Dog derfor vidste Verten Raad. For god Betaling var strax en klynkelig Veiviser beredt til at ledsage de Reisende.

Bisp Peder betalte rigelig det Maaltid, han ikke gav sig Tid til at nyde, og svang sig rask og ivrig paa sin Ganger. Den omhyggelige Vert gav ham en from Velsignelse med paa Deien; men Bispen blev betænkelig derved; thi Tonen i Vertens Stemme erindrede ham om Børdbønnen som endte med Forbandelse; og da han saa den Veiviser, Verten havde anbefalet, var han nærved at fortryde sin hastige Beslutning. Men nu reed Føreren foran paa sit Muulæsel. "I Guds Navn!" sagde Bisp Peder og fulgte ham.

De havde redet nogle Timer. Mørket tiltog og Deien blev vanskeligere og snevrere mellem Fjeldene; den slyngede sig i saamange Bugter og Krumninger, saa man syntes at komme ligesaameget til:

bage, som frem. Tilfaldt var der intet Spor meer at see. Føreren holdt stille og erklærede, at han havde forvildet sig og ikke længer kjendte Bei eller Sti. "Men hist seer jeg Fakler paa Fjeldskrenten — sagde han — det er vist Vælsdriverne fra Herberget; de vilde samme Bei som vi. Dersom de gode Patroner tillade det, vil jeg give de godt Folk et Legn, som vi bruge her i Nødsfald til gode Venner."

Uden at vente paa Svar tog han hastig en Pibe frem og stødte tre Gange deri med en hvinende og gjennemtrængende Lyd. Legnet besvaredes strax af et lignende, og Faklerne kom nærmere.

"Man kommer — sagde Veiviseren — det var en Lykke, jeg ikke glemte min Jægerpibe."

Bisp Peder saae skarpt og betænkeligt paa den gule fortsnudsede Italiener. Det var netop saa lyst endnu, at han kunde skimte et listigt Smil om hans tynde Læber. Bispen reiste aldrig ubevæbnet; med Haanden paa sit Sværdhæfte kastede han et tillidsfuldt Blik mod Himlen og kaldte paa Martin. "Siig til Svendene — sagde han paa dansk — at vi maae i Guds Navn være beredte paa et pludseligt Angreb."

"Herregud! er det saaledes fat!" sukkede Martin og skyndte sig at udføre sin Herres Befaling.

Det varede ikke mange Dieblit før de saae sig omringede af en Flok vilde smudsige Karle med

Fakler og blinkende Sværd. Føreren var forsvunden. Martin og de to Svende saae forfærdede paa den store Overmagt; men de grebe dog uden Betænkning til deres Sværde. Bispen havde strax sit Sværd draget; men hans Hest blev sky for Faklerne; den steilede med ham paa en Fjeldskrent og styrtede.

Bedøvet af det stærke Fald, laae Bispen med Sværdet i Haanden nedefor Skrenten og vidste ikke hvad der var foregaaet. Da han kom til sig selv, var der bældmørkt omkring ham; han hørte Martin og Svendene jamre sig og bande i nogen Frastand. Med Besværighed reiste han sig og famlede i Mørket frem efter Lyden. "Det var bedre J bad, end bandte — raabte han — hvor er J? hvor blev Høverne?"

"Det var Djæble og ikke Mennesker — jamrede Martin — men Gud og vor Frue være lovet, at J er levende, Herre! jeg ligger her og kan ikke røre en Haand."

"Vi slog fra os saalænge vi kunde — sagde den ene af Svendene — men der var vist ti mod een."

"Tyve Djæble mod een, vil du sige — raabte Martin — af, hjælp os, kjære Herre, vi ligge her bundne og svømme i vort Blod."

Endelig fandt Bispen sine bundne Tjenere og skjær deres Baand over med sit Sværd. De sprang op og saae sig om; men der var Ingen at see og

høre i Nærheden. Langt borte saae de endnu Glimt af Faklerne, som snart forsvandt mellem Fjeldene.

”Var det virkelig Røvere og ikke Djævole?” — sagde Martin, som nu først mærkede, at han intet betydeligt Saar havde faaet, og at det, han før havde taget for Blod, kun var en Bæk, han havde ligget i. ”Åk, kjære Herre Bisp! — vedblev han — da jeg saae Hesten styrte ned med Jer ad Skrenten, blev det sort for mine Dine, jeg huggede fra mig hvad jeg kunde; men der var, som sagt, vist over tredive Slyngler om at binde mig.”

”Tak din Gud for Livet og pral ikke, Martin! — sagde Bispen — blev nogen af Jer farlig saaret?”

”Det er et Guds Under, at der er en heel Lem paa nogen af os — sagde Martin — jeg vil ikke prale, kjære Herre! hvor mange Røvere der var, skal jeg rigtignok lade være usagt, for jeg havde andet at gjøre, end at tælle dem; men at jeg har forsvaret mig ordentlig, selv da jeg var bunden og ikke kunde røre en Lem, see det kan jeg bevise Eder, Herre! der ligger Mandfelen med eders Ordensklæder og her har jeg Guldpuungen. Jeg lod ikke de Kjæstringer tage en Hvid deraf.”

Bisp Peder foer nu med Haanden til sin Brystlomme. ”Guds hellige Blod! den er borte — udbrød han forfrækket — jeg er plyndret — hele Reisen er forgyves.”

”Jeg har den jo, Herre! raabte Martin — her har jeg jo Guldpøsen.”

”Hvad spørger jeg om Guldpøsen? Brevtassen, Brevtassen med Kongens Brev og Fuldmagt” —

”Det var en Ulykke, kjære Herre! havde J kun betroet den til mig! — men har J ikke tabt den i Faldet? vi maae lede til den findes.”

”Forgjebes, forgjebes — den er borte — den er ikke tabt — den er ranet med Bold og Magt — den var syet godt fast — Kjolen er sønderreven — Lommen er affkaaren. — Ha, det var ikke almindelige Røvere. Guld og Klæder brød de sig ikke om — mine Brevskaber gjaldt det — ha, dette Overfald var den formastelige Bisp Baldemars Anstiftelse. Hvad skal jeg nu i Rom uden Brev og Fuldmagt?”

Den heftige Bisp var næsten fortvivlet. Han vred sine Hænder og vidste ikke, om han nu skulde drage frem eller tilbage.

”Min kjære gode Herre! — trøstede Martin ham venlig og trostkyldig — hvor kan J dog tage Eder den Ting saa nær? J veed dog vel sagtens hvad der stod i Brevet, og saa veed jeg dog, J kan belægge Eders Ord vel saa godt som Kongen selv. Og hvad Fuldmagt behøver J? naar den hellige Fader seer eders ærlige danske Ansigt, saa kan han jo nok see, J farer ikke med Usandhed.”

”Gamle trofaste Martin! — sagde Bispfen glad — gennem din Mund taler min gode Skyttsaand til mig. Ja du har Ret: med Guds Hjelp kan jeg undvære Kongens Brev og Fuldmagt. Jeg vil ikke sørge for hvad jeg skal sige: han, som i denne Time holdt sin bestjærmende Haand over os, han kan ogsaa give mig Ord og Fuldmagt, som ingen Konge kan give mig bedre, og ingen Røver fratage mig. Kom! vi vil i Herrens Navn drage videre. Jeg har før fundet Bei hvor der var vel saa mørkt, og værre Fjender i Nærheden; men jeg havde ham med mig, som er Veien og Lyset.”

Bispens tillidsfulde Ord gave nu ogsaa Svendene Modet tilbage. De fandt snart alle Hestene, og skjøndt man hverken kunde see Bei eller Sti, fulgte Tjernerne nu dog trostige deres gudfrygtige Herre, som med Hænderne foldede over Sadelknappen lod Hesten gaae sin egen Gang, uden at røre ved Tvilen.

De havde saaledes redet tause en Tidlang, og Ingen vidste hvor han kom hen.

”Jeg gad dog vidst, Herre Bisp! — sagde nu Martin betænkkelig — hvor I før har fundet Bei i saadant Mulm og Mørke. For mine Dine er det, som vi reed her mellem lutter Klippestyrtninger og dybe Afgrunde.”

Anden Deel.

H

”Saa er det jo ved hvert Skridt, vi gaae i Verden — svarede Bispen — om vi ogsaa i vor daarlige Selvflogskab ere stofblinde derfor.”

”Var det saaledes at forstaae, fromme Herre! saa maa J vel have Ret; men jeg troede ikke, J talte til mig, som vor Herre til Disciplene.”

”Ogsaa i bogstavelig Forstand var det Sandhed, jeg sagde — svarede Bispen — med Tro og Tillid til den usynlige Veiviser, har jeg før fundet Bei, hvor Mulmet og Mørket gjorde mig mere beklemt om Hjertet, end her, og hvor værre Sjender vare mig nær, end de, jeg her frygter for: det var i et mørkt forbandet Laarn, hvor der var Roglerie og Djevelfskab.”

”Kors bevare os! hvorledes kom J da derfra? Herre!” spurgte Martin, nysgjerrig og frygtsom, idet han saae sig om og forsede sig.

”Jeg maatte gaae derfra gjennem Ildsluer, og det var min velforskyldte Straf, fordi jeg vilde være flogere, end det er et christent Menneſke forundt, og fige i den Bog, som skjuler Menneſkenes Stjæbne og Fremtid.”

”Er der da virkelig en saadan Bog til?” — spurgte Martin og glemte at see efter den farlige Bei — ”det er jo den, man kalder Cyprianus.” Han slog atter et Kors for sig, da han nævnedes dette Navn og saae sig betænkelig tilbage.

Evendene vare blevne noget tilbage. Man var kommen til et Sted, hvor der kunde ride to jævnsides, og Martin reed med spændt Opmærksomhed hen ved sin takifulde Herres Side.

”Lad os ikke tale meer om slige Ting — sagde Bispen med dæmpet Stemme — saameget vil jeg kun sige dig, Martin! naar du vil tie dermed: Det bæres mig for, og jeg har Grund til at troe, at af denne min Reises lykkelige Udfald afhænger min store Herre og Konges Liv og Lykke. Hans høisalige Broder Kong Knud kunde maaskee endnu have levet og siddet paa Danmarks Throne, havde han sendt mig denne Vei og brugt Kirkens Arm, hvor han brugte sin egen. Men det forstaaer du dig ikke paa, gamle Martin! spørg mig aldrig mere om slige Ting! Lad os drage vor lige Vei med Gud og ikke bekymre os om de forborgne Ting og dem, som skal komme!”

Lause og stille, fortsatte nu Bisp Peder og hans Tjenere Reisen, som iblinde, til det blev Dag; og da de nu saae sig tilbage, gyste de Alle, og det syntes dem et forbarmende Guds Underværk, at de, uden at nedstyrte og knuses mellem Fjelde og Afgrunde, havde kunnet ride en saadan Vei i Mørket. De traf snart paa Mennesker og erfarede nu, at man vel kunde komme ad denne Vei til Rom, men at intet Menneske vovede derpaa om Natten. Nu

kunde de ikke uden en stor Omvei komme tilbage paa den almindelige og ellers kortere Vei. De havde imidlertid Dagen for sig. De leiede en ny Veiviser. Snart saae de den gule Liber; de fulgte den smukke Vei langs med dens Bredder, og inden Aften naaede de lykkelig Rom.

Uden at standse noget Dieblif for at betragte den store mærkelige Stads Herligheder og mærkværdige Oldtidsminder, begav Bispfen sig Morgenen efter sin Ankomst i sin bispelige Ornat til Vaticanet, og forlangte diebliflig at indlades i et høist vigtigt Anliggende til Pave Innocenz. Han maatte imidlertid tøve over en Time i Forsalen; thi hans Hællighed — hed det — havde lukket sig inde i sit Lonkammer med en fremmed Pillegrim, som man troede var en fornem Affending fra Keiseren og de tydske Gyrster. Hefstig og utaalmodig gif Bisp Peder op og ned i Forsalen. Endelig aabnedes Døren til Pavens Gemakker, og med et stolt triumpherende Smil fremtraadte den høie tause Pillegrim, i hvem Bisp Peder nu tydelig kjendte sin Konges Dodsfiende, Bisp Waldemar. Rjæk og frimodig treen Peder Suneson sin fornummede Fiende imode, og det hoverende Smil i Pillegrimmens Ansigt forsvandt pludselig. Han syntes et Dieblif overrasket og forfærdet, men med et listigt foragteligt Blik paa sin afvæbnede

Anklager og Modstander, forlod han taus og hastig Forsalen, uden at lade som han kjendte ham.

Med fuld Fortrøstning paa sin retfærdige Sag og det Sandhedens ubedragelige Vidnesbyrd, han nu med fordoblet Iver og Kraft sølte sig mægtig til at aflægge for St. Peters hellige Stol, traadte Bisp Peder ind for den strenge og mægtige Pave Innocenz.

Paven sad med sin Purpurfloiels Skulderkrave over den hvide Liindragt, i en forgyldt Armstol, med Foden paa en rød Floiels Skammel, hvorpaa de hellige Nøgler vare indvirkede, og ved hans Side stod et Bord med et Crucifix mellem en stor Mængde Papirer. I det kraftige Oldingsansigt laae en Ro og Bestemthed, som forbausede. Hans Haar var graat men krusede sig kraftigt om den røde Floiels Callot, som skjulte Tonsuren. Synet af denne mægtige Mand, som fra sit Lønkammer beherskede Konger og Keisere, gjorde et stærkt Indtryk paa den danske Bisp, som for første Gang stod for sin strenge Overherres Dine. Han bøiede sit Kne og kyskede Korset paa hans fremstrakte Fod; derpaa reiste han sig frimodig og gjorde i sin Konges Navn den alvorligste Indsigelse mod Bisp Baldemars uretmæssige Valg til bremisk Erkebisp. Han beraabte sig paa Pavens eget Brev og udtryffelige Betingelse for den fangne Bisp's Frigivelse, og inden Paven fik Tid til

at spørge om Brev og Fuldmagt fra Kongen, aflagde Bisp Peder en sanddru Beretning om det natlige Overfald og tilbød sig med den helligste Eed og sine Tjeneres Vidnesbyrd at bekræfte Sandheden i sit Udfigende.

Den strenge kraftfulde Innocenz syntes et Dieblif raadvild og ubestemt. Den ligesaa snilde som dristige Bisp Baldemar havde nylig saaledes fremstillet ham Sagen, og havde vidst at lægge en saadan Vægt paa Keiserens og de tydske Fyrsters Gunst og Forbøn, at den ellers saa standhaftige Innocenz næsten havde besluttet at tilgive ham og bekræfte hans Erkebispevalg, hvis det paa nogen Maade lod sig forene med hans Ord og Løfte til Kongen af Danmark.

Saaledes som Bisp Peder nu med Kraft og Iver oplyste Sagen, maatte Paven betragte Bisp Baldemar som en farlig og egenmægtig Oprører selv mod den pavelige Stol. Den svære Mistanke, der endnu hvilede paa hiin listige overmodige Prælat, som Esterstræber af hans kongelige Fætters Krone og Liv, og nu denne sidste underfundige Voldsgjerning mod Bisp Peder, hvori den Anklagede, efter al Sandsynlighed, havde Deel — alt dette gav nu, ved Bisp Peders klare og ivrige Fremstilling, Bisp Baldemars Sag et saa misligt Udseende, at Paven besluttede at undersøge Sagen paa det Strengeste med Cardinalerne, og gav Bisp Peder det bedste

Haab om et forønsket og lykkelig Udfald for ham og hans Konge.

Glad forlod denne Kong Baldemars tro og nidkjære Uffending Vaticanet og ventede nu rolig paa det bedste Udfald af sin Sendelse.

Bisp Baldemar erfarede den samme Dag ved sine Venner og Speidere, at Cardinalerne i Anledning af hans Sag vare samlede hos Paven, og at han kunde vente at blive dragen til strengt Ansvar for mange svare Beskyldninger. Han fandt det ikke raadeligt at oppebie Udfaldet af denne mislige Sag, og da man næste Morgen søgte ham for at høre hans Forsvar, var han intersteds at finde. Han havde hemmelig om Natten forladt Rom for at tage sin Tilflugt til sine verdslige Venner og Beskyttere.

Efter Bisp Baldemars Flugt syntes hans Sag at drages i Langdrag, og den utaalmodige Bisp Peder frygtede med Rette for hans mægtige og formaende Belyndere, saavel ved Pavehoffet selv, som blandt de anseeligste Konger og Fyrster i Europa. Den ene Uge gik efter den anden, og to Maaneder vare forløbne, uden at det endnu lod til, at Paven og Cardinalerne vilde tage nogen endelig Beslutning. Men nu indløb den forbausende Efterretning, at Bisp Baldemar var flygtet til Keiser Philip og Hertug Bernhard af Sachsen, af hvem han med væbnet Bedækning var ført til Bremen, og at han

der var bleven modtagen med stor Jubel og Glæde som Erkebiskop. Dette voldsomme Indgreb i de pavelige Rettigheder fortørnede Innocenz høilig: han betænkte sig nu ikke længer paa at erklære Bisp Baldemar for en Oprører mod Kirken og den pavelige Stol, og et formeligt Vandbrev blev udstedet, hvis Overbringer blev bemyndiget til at kuldkaste hans Magt og Myndighed som Erkebisp i Bremen og erklære ham fredløs og forbandet, til han bodfærdig og angergiven selv indstillede sig til Dom for den pavelige Stol.

Udrustet med denne mægtige Vandstraale, begav Bisp Peder sig vliebliklig paa Tilbagereisen fra Rom, og inden han saae sin Herre og Konge igjen, agtede han selv at drage til Bremen og fuldføre dette farlige Foretagende. Thi der var ingen ved det pavelige Hof, som under disse Omstændigheder havde Mod og Lyft til at udsætte sig for den aabenbare Livsfare, der var forbunden med at overbringe det pavelige Vandbrev i en fjendtlig Stad til en saa mægtig beskyttet Forbryder mod Kirken.

Som Bisp Baldemar en Dag stod for Høialteret i Bremens Domkirke og i sin nye erkebispepelige Ornat læste Messen for det forsamlede Folk, traadte en hoi Mand ind i Kirken, iført en stor hvid Hætte:

Kappe med et sort Dødningehoved, udsyret paa Brystet; hans Ansigt var skjult af Hætten, der naaede ham i en Spids til Brystet, og gjennem to store Huller i Hætten tindrede et Par mørke ildfulde Dine. Den alvorlige formummede Skikkelse nærmede sig Alteret og lagde det pavelige Vandbrev opslaget for Erkebispens Dine. Han stirrede forbausset paa den pavelige Bulle og blegnede. Den Formummede traadte tilbage og var forsvunden blandt Folket; og nu lod en mægtig Røst gjennem Kirken: "Erkebisp Baldemar er lyst i Kirkens Band; Bee den, som beskytter Kirkens Fjende! — forbandet er den, han velsigner — hans Stav er brudt og den hellige Salve bortsveden af hans Tisse."

En almindelig Forsværdelse udbredte sig over Menigheden. Som lynslaget styrtede Folket ud af Kirken. Den bandlyste Erkebisp tabte Krumstaven af Haanden og sank asvægtig om for Alteret. Men Bisp Peder, som havde været Overbringeren af det frygtelige Vandbrev, var faa Timer efter ude af Bremen og paa Veien til Kong Baldemar, som efter Rygtet havde flaaet Keiser Philip paa Flugt fra Nordalbingien og var dragen med en stærk Besætning ind i Brunswig.

Rygtet om Keiser Philips mislykkede Angreb paa Danmark, om hans hovedkulds Flugt og den danske Konges feierrige Fremgang havde sat hele

Nordtyskland i Skræk og Forbauselse. Til dette mægtige Angreb havde de smaa nordtyske Fyrster sat al deres Tillid, og adskillige af Kong Baldemars Vasaller og Lehnsmænd havde uden Betænkelighed gjort fælles Sag med Keiser Philip og sendt ham Hjelpemandskab mod deres forhadte Lehnsherre.

Paa Schwerin Slot holdt sorte Grev Henrik et vigtigt Krigsraad med Bispen af Hildesheim og Grev Adolph. Hertug Bernhard af Sachsen havde ved en egenhændig Skrivelse stadfæstet Esterretningen om sit og Keiser Philips Nederlag paa de danske Grændser, hvilket han dog kun kaldte et mislykket Angreb og et vieblikligt Tilbagetog, som han nu haabede skulde formaae Keiseren til en alvorligere Røstning i Bamberg. Greven af Danneberg og den vendiske Fyrste Henrik Borwin og hans Brødre havde nylig forladt Schwerin med Løfte om Hevn og virksom Understøttelse mod den fælles Fjende.

”Sagde jeg det ikke nok — sagde Bispen af Hildesheim — I var for hidsig, Grev Henrik! I vilde ryste Frugten af før den var moden, og den traf Jer steenhaard i Panden. Krigslykken er nu eengang med Kong Baldemar, og paa den Vej kommer I aldrig til Maalet.”

”Paa Omveie endnu mindre, Herre Bisp! — sagde Grev Adolph — hvad hjalp det nu, at vi ikke selv aabenbart var med Keiseren? havde vi været med, skulde Hæren dog ikke have ladet sig jage, som en Flok Saar.”

”Det var et sandt Ord, kjække Grev Adolph! — sagde Henrik af Schwerin og beed sig harmfuld i Underlæben — hvad hjalp det dumme Svogerskab mig? hvad hjalp Forliget med Johan Ganz? mit halve Grevskab staaer endnu i Pant, og Graaboe Slot opbygger jeg aldrig. Hvad hjælper alle vore Skriverier, Hr. Bisp! alle de fine forblommede Ord har Sanden skabt: vor hele Plan er nu i Kongens Haand og hvad han ikke kan stave sig til, har den næsvise Grev Otto fortalt ham. Ha, hvi lænkede jeg ikke den Dretuder fast til Blokken, da jeg havde ham! Nu ere Bingerne voxede paa Bildgaasen, og han bryder sig ikke meer om mine Jægere, end at han sender mig Knud Rød næse selv tilbage med Brev og Hilsen og Tak for sidst. Hør hvad den dumdriftige Dreng tør skrive mig til.” Her rev han et Brev op og læste:

”Hilsen tilforn og skyldigst Tak for det ædle Gjestevenskab i Schwerin Slotsstaarn!

”Hvorlunde Jagten løb af paa Kong Baldemars Bryllupsdag, kan eders dygtige Jæger selv berette, hvis han det ei har forgjættet hos Bildt:

"tyvene i Ribe Lyvehul. Eders gudelige Ven og
 "fromme Mellemhandler hos Kongen, har jeg paa
 "min egen Fare ladet Sold og Løn udbetale med
 "Hundepidsken. Hvad mig selv anbelanger, da
 "er jeg, efter de sidste Opdagelser, i alle Maader
 "løst fra min Eed og mit Tausshedsløfte, og hvad
 "der er dunkelt og forblommet i eders klogtige Skris-
 "velse til Keiseren, har jeg tilfulde oplyst min Herre
 "og Konge om. Jeg vilde ønske, at jeg for Frem-
 "tiden, med mere Ugtelse og med Tillid til eders
 "ridderlige og fyrstelige Vre, kunde nævne mig
 "eders aabne og altid kampfærdige Fjende
 "Ridder Otto, Greve af Lüneborg."

Grev Henrik sonderres Brevet og kastede Stum-
 perne harmelig paa Gulvet.

"Hvad vil J harme Jer over den kaadmundede
 Drengs Stikpiller? — sagde Bispen af Hildesheim.
 — Er det sandt, at Grev Albert rykker med en Hær
 mod Schwerin, har J nu vigtigere Ting at tænke
 paa. Denne gang ender det neppe med Dands og
 Lystighed, som sidst. Jeg vil raade Eder at forlade
 Slottet snarest muligt med eders Broder og Ge-
 malinde, hvis J ikke troer, det kan forsvares saa
 længe, til Keiser Philip og Hertug Bernhard kan
 komme sig af Strækken og sende Jer Undsætning."

Som de endnu raadsløge herom, kom en Grænd-
 ferytter jagende ind i Slotsgaarden. Han bragte

Greverne af Schwerin den forfærdende Efterretning, at Grev Albert havde forstyrret Wittenburg og ødelagt Slottet Boizenborg, og at han plyndrede og ødelagde alle vegne, hvor han drog frem, uden Skaanfæl. Kongen af Danmark — hed det — havde selv været med ved Boizenborg og havde der haft en fortrølig Sammenkomst med Keiser Otto. Derfra var Kongen dragen med Keiseren til Ribe; men Grev Albert og den unge Grev Otto af Lüneborg rykkede med stærke Skridt mod Schwerin.

Grev Henrik skummede af Harmen. Han gav Befaling til sine Krigshøvdinge at samle alt frigdygtigt Mandskab i Schwerin og at berede sydende Beeg og gloende Stene til at modtage Fjenden med. Det hjalp ikke, at Bispen af Hildesheim raadede til Flugt og søiede Anstalter til selv at forlade Slottet. Grev Henrik vilde Intet høre derom, og Grev Adolph erklærede, at han vilde blive og dele Skjæbne med sin kjække Bundsforvandte.

Medens Alt var i Bevægelse paa Schwerin Slot med Forsvarstilberedelser, stødtes der i en Trompet fra Taarnet, og en høi fremmed Mand i en graa Hættekappe lod sig melde, som en gammel Ven, der kom i et vigtigt Anliggende. Slotsbroen blev nedrullet og den Fremmede indladt. Da han traadte ind i Ridder salen til de forsamlede Herrer og Fyrster, studsede Alle, som om en Hevnens og

Forførdelsens Aand var traadt ind iblandt dem, idet den Fremmede slog Hætten tilside fra det vilde udtæ- rede Afsyn.

”Erkebissen af Bremen — den kjække Bisp Baldemar!” lød det nu fra Mund til Mund, og Grev Henrik bød ham velkommen, som en tro Ven Staldbroder i Nøden.

”Kalder I mig Ven og Staldbroder endnu, naar I hører hvem jeg er? — sagde den frygtelig alvorlige Gjest — jeg er en fredløs, en bandlyst Mand” — —

”Fredløs! — bandlyst!” — gjentog Alle med Forførdelse.

”Fredløs og bandlyst!” gjentog ogsaa Grev Henrik, men rakte ham Haanden med det samme, ”Ven og Staldbroder er I mig dog ligesuldt — Ven og Staldbroder i Nød og i Hevn.”

”Saa hør da — sagde den mørke Gjest — jeg troede Innocenz for frygtsom og de tydske Fyrster og Folk for heltmodige: hvorledes det er gaaet Keiser Philip og Hertug Bernhard veed I, mig ramte Bandstraalen for Hvalteret selv; den har smeltet Krumstaven i min Haand og bortsvædet den hellige Salve af min Iffe, siger man; men jeg har endnu Marv i min Haand og Kongeblood i mine Aarer. Giv mig for Bispehuen en Hjelm og for Monstransen

et Sværd! og J skal ikke have kaldt mig Ven og Staldbroder i Nøden forgjeves."

"Hvad har J da isinde, lad høre, kjække Herre! — sagde Grev Henrik — Fjenden er for Døren, og her er ikke lang Tid at raadslaae."

"Slottet kan J ikke forsvare med den Haandfuld Folk, J har — tog den krigskyndige Erkebisp nu rolig og besindig Ordet — det er slet befæstet, har jeg seet, især fra Østsiden, og Grev Albert er ikke at spøge med. Lad en lille Besætning her tilbage, for at underhandle med Fjenden om en taalelig Overgivelse! men følg selv uforsvaret med mig til Bamberg! Medens J der sætter Mod i Keiser Philip og driver paa et afgjørende Tog mod Dansten og Keiser Otto, drager jeg i Spidsen for mine gamle Sachser og Bremere mod Hamborg; jeg tager Staden ved Storm og Overrumpling og derfra skal jeg give Kong Baldemar Andet at tænke paa, end at plyndre og ødelægge Schwerin. Keiser Otto er ham kun gunstig paa Skramt; det veed Ingen bedre end jeg; han vil nu søge Hjælp i England; men inden den Hjælp kommer, maa det være ude med det danske Tyrannie. Min overmodige Fætter har nu ogsaa blandet sig i de svenske Kronstridigheder, det veed J maaskee alt — de tappre Sunesønner ere med 16000 Danske og Böhmere dragne Kong Sverker til Hjælp mod Prinds Erik. Det er et lykkeligt Døds

blik. Kan jeg nu holde Kongen Stangen ved Hamborg, medens Svensken slaaer Sunesønnerne og I med Keiser Philip og Hertug Bernhard trænger Grev Albert paa denne Side — saa maa Danmark's Throne styrte, og saa skal jeg lære Kong Baldemar og den strenge Innocenz, hvad en bandlyst Kongesøn formaaer.”

”Hoiærværdige Hr. Broder! — sagde Bispen af Hildesheim og studsede — det er nok ingen simpel Ridderhjelm, I vil bytte Eders Bispehue med: forstaaer jeg Eder ret, vil I have en gylden Ring om den; men betænk, det er en halsløs Gjerning! uden Fred med vor hellige Fader, rammer Bændstraalen Kronen som Infuleet.”

”Lad det være min Sag, Hr. Broder! — afbrød Erkebispen ham stolt og tillidsfuldt. — Har I overveiet min Plan, Grev Henrik! saa betænk Jer ikke længer! her ere Dieblik kostbare.”

”Jeg følger Eder, kjække Herre! — sagde Grev Henrik bestemt — I er fød til at bære Scepter og Krone.”

Dejpe var denne Beslutning tagen, førend den blev sat i Værk, og inden en Time havde de schwerrinske Grever med deres Familie og Kostbarheder forladt Schwerin Slot og drog med deres Bænner og Bændsforvandte til Bamberg.

Kong Baldemar havde imidlertid ved en stor Seiersfest paa Ribehuus havt Keiser Otto til Gjest. Folket var stolt og svimmel af Krigslykken og deres feierrige Konge. Skjaldene priste hans Seier og hoverede over Keiser Philips og de tydske Fyrsters Flugt og Nederlag. Selv den fredelige, sagtmodige Thorgeir Danastjald syntes beruset af sin Konges Lykke og gav Folket en Seierssang, hvori han priste Fædrenes Manddom og Dygtighed og berømte Kongen, som den store Baldemars uovervindelige Søn. Skjøndt det var Keiser Ottos Sjender, hvis Flugt og Nederlag der hoveredes over, behagede det dog ikke Henrik Løves Søn at høre den tydske Manddom og Dygtighed ringeagtet i Danmark. Keiser Otto havde ikke sin Faders heltmodige Udseende: han var uanseelig af Væxt; hans ubestemte noget fromladende Ansigt syntes bedre at passe til en Klerk, end til en Keiser, og hvor han viste sig ved den høie Baldemars Side, kunde ikke al hans keiserlige Pragt erstatte hvad han manglede i Kraft og Værdighed til at gjøre Indtryk paa Folket.

Skjøndt Baldemar viste sin keiserlige Gjest al den Ære og udvortes Høflighed, han kunde fordrø, var Kongen dog for ærlig og oprigtig til ganske at kunne fordølge sin Mistillid til ham; og Keiseren forlod ham og det danske Folk med et dybt og hemmeligt Nag i Hjertet og med den Beslutning, ikke

længer, end nødvendigt, at holde Freden og Forbundet med den seiersstolte Konge af Danmark.

Da Keiseren var borte, var Baldemars Afsyn først fuldkommen tilfreds og roligt. Han syntes nu endogsaa at have forvundet enhver hemmelig Sorg og at have forglemmt den skønne Beengjerd; idet mindste var hans Glæde sand og oprigtig, da den fromme elskværdige Dagmar kort efter hans Hjemkomst meddeelte ham sit og Danmarks glædelige Haab om en Thronarving.

Midt i Glæden herover og forend Seiersrusen endnu var forbi, fik nu Kongen den uventede og ubehagelige Tidende, at den bandlyste Bisp Baldemar havde den 3die August taget Hamborg med Storm og plyndret den overrumpede Stad paa det Ubarmhjerdigste. Paa samme Tid hørte han Tidenden om, at Grev Albert og Grev Otto havde indtaget og besat Schwerin Slot uden betydelig Modstand, men at Grev Henrik og hans Venner vare hos Keiser Philip i Bamberg, hvor der foretoges svære Udrustninger. Fra Sverrig bragtes tillige det Budskab, at Prinds Eriks Vaabenmagt var stor og overlegen, men at Bisp Peder og hans Brødre dog agtede at vove et Hovedslag.

”Han er mig for hidsig, den kjække Bisp! — sagde Kongen, og gik med dette sidste Budskab i Haanden heftig frem og tilbage i Dronningens Se-

mak. Fra Romerreisen skilte han sig mesterlig; her frygter jeg, hans Hestighed bringer ham selv og hans kjække Brødre i Ulykke."

Han udstedte nu hastig en Deel Befalinger og lod sit Harnisk bringe.

Dronningen sad imidlertid taus og stille ved sit Sømmebord og betragtede sin heftige Gemal med et veemodigt Blik.

"Belan! jeg drager mod Hamborg — sagde Kongen nu høit og bestemt, efterat han enstund havde staaet taus og tankesfuld, med Haanden paa Panden — men, saasandt jeg er den store Valdemars Søn! jeg farer ikke i Harnisk forgjebes. Jeg forlader dig atter, min ædle Dagmar! og du seer mig kun som Seierherre igjen. Det gjælder Land og Rige."

"Ak, min kjæreste Herre og Konge! — sukkede Dagmar, medens Valdemar iførte sig sin Rustning — kommer da den Tid aldrig, da J kan sørge for Land og Rige i Fred? og skal jeg da stedse kun see Eder som et herligt glædeligt Drømmesynd, der kommer og forsvinder, men aldrig kan boe og bygge hos mig i Herrens Fred og Glæde?"

"Naar jeg bliver gammel og graa — svarede den jernklædte Konge og hvilte Haanden paa det store Slagsværd — da faaer jeg og Danmark vel Fred engang, haaber jeg, og da har jeg et stort

Fredens Værk at udøve, som jeg nu ikke kan tænke paa: at bygge Landet med Lov sommer sig en viis og god Konge; men Kronens Sikkerhed og Ære maa der først sørges for. Saalænge mine Fjender vaage, kan jeg ikke hvile og tænke paa Fredens Gjerning. Gud være med dig, du fromme Fredens og Sagtmodighedens Billede! i din venlige Nærhed tør jeg ikke dvæle og indslumre. Til Seir og Lykke blev Bolmar fød — men Lykken vendes kan om til Rød — har en gammel Spaamand sagt mig. See, derfor vil jeg gribe Lykkens Vinger fast, medens de endnu suse over mit Hoved. Gud styrke dig, min Dagmar, farvel!”

Med disse Ord forlod Baldemar sin fromme Dronning og Ribehuus. Dagmar sad atter forladt paa det store øde Slot; men snart hørte hun Tidens der fra ham.

En Dag sad Dronningen i Fruerstuen og syede paa smaa Huer og Christentoi til den lille forventede Thronarving. Ved hendes høire Side sad Grevinde Ida sørgmodig og tænkte paa sine Brødres ulykkelige Strid med Kongen, medens Naalen ofte faldt ud af hendes Hænder; hun havde samme fjære Løn: domsfulde Syssel som Dronningen og hendes Skikkelse robede tilstrækkelig hendes Tilstand. Tomfru

Kirstine af Rise slog munter Guldspolen i den lille Silkevæv og nynnede paa Thorgeir Danastjalds Seierssang, som meest var til Ære for Kongen, men hvori Grev Albert og Ridder Otto ogsaa nævnedes, som Kongens bedste og kjæfeste Riddere.

Paa en Skammel ved Dronningens Fod sad liden Nigmor og lyttede til Sangen.

"Er det da kun Konger og Riddere, som fortjene Ære og Priis? — sagde Nigmor — kan ikke Bøbnerne ogsaa være flinke?"

"Na jo! — svarede Kirstine — men saa blive de nok ogsaa Riddere engang, og hører man nogen rast og driftig Gjerning af dem, blive de nok ogsaa besjungne. Nu vil der blive Nok at synge om, naar Bisp Peder Suneson og hans tappre Brødre komme hjem med Seier fra Sverrig."

"Gid du sig det i en god Tid, kjære Kirstine! — sagde Dronningen — det gjælder mangent kjært og dyrebart Liv. Ogsaa mange af mine kjære troe Landsmænd droge did. Gud veed, om de komme tilbage."

"Men hvad skal de da i Sverrig? — spurgte Nigmor utaalmodig — det er jo med Tydskerne vi har Krig, derosre, hvor Fader og Ridder Otto og Carl af Rise er."

"Kongen vil ikke blot beskytte sig selv og sit Rige — svarede Dagmar — han vil ogsaa beskytte

sine Venner og Frender. Saae du ikke nok den fremmede ulykkelige Konge, her var, som saae saa bleeg og god ud, ham, der sad ved Siden af Keiseren ved Bordet! det var Kong Sverker fra Sverrig; han var forjaget af sit Rige og bad Kongen om Hjelp, og i Nøden skal man kjende sine Venner; see, derfor laante Kongen ham mange af sine bedste Riddere; min Fader i Böhmen gjorde ligesaa. Ak, de meente det godt, de kjære Sjæle! men Lykken og Seiren er i Herrens Haand.”

”Men Herren mener det jo ogsaa godt — sagde Rigmor — saa har det jo ingen Nød.”

”Bisselig, mit gode Barn! — svarede Dagmar og klappede hende rørt paa kinden — hvad han tilskikker os er godt, om det ogsaa er Sorg og Trængsel; hans Raad og Veie ere urandsfagelige.”

Dagmars moderlige Samtale med hendes kjære Brudepiger blev afbrudt af Hr. Ib Urne, som bragte hende Tidender fra Kongen.

”Eders høifongelige Gemal, ædle Dronning! er karsk og vel, Gud være lovet! — sagde han — i sin retfærdige Bredde har han slaget Bro over Elben og gjort et drabeligt Indfald i det Bremiske med Ryttere og Bogne, formodentlig for at lokke den bandlyste bremiske Erkebisp ud af Hamborg; men det forstokkede Verdensbarn løber ikke i Fælden. Han

bliver i sin faste Ogte; Rede og forskandser sig, som han vilde true Danmark og trodse Kongen og den hellige Fader derfra i al Ewigbed. Til Modvægt og Bærn mod den Belialsbisp anlægger Kongen nu en stærk Befæstning ved Elben, lige over for Hamborg. Grev Albert har faaet Befaling til at forene sin Hær med Kongens; thi man venter nu hver Dag de Keiserlige Philister med stor Magt fra Bamberg."

"Gud beskytte Kongen og den retfærdige Sag! — sagde Dagmar — er der ingen Tidender fra Sverrig?"

"Man taler om et stort Slag ved Lene, hvi baarne Dronning! men Rygterne om Udfaldet ere forskjellige og ikke alle som Duft fra Libanon."

"Det er mig ingen gode Tegne — sukede Dagmar — skaf mig snarest muligt Bished, kjære Hr. Hofmester! jeg frygter, jeg seer aldrig vore kjære troe Bøhmere meer. Ak, jeg er dog imod min Vilje Skyld i megen Ulykke her: for min Skyld kom de brave Landsmænd dog hid til Norden, maaskee for at lægge deres Been i det fremmede Land. Og den utaknemmelige Bisp Baldemar, som gav mig Haand paa, at han ikke vilde hevne sig! havde jeg ikke havt saa stor Ynk med ham, og bedet saa inderlig for ham, havde han visselig endnu siddet fangen paa Sjeborg."

"Vilde Herren saaledes gaae i Nette med os for vore gode Gjerninger — sagde Hr. Ib Urne — hvor vilde det da gaae os med de flette?"

"Ik, flet og ringe er dog al vor Gjerning, — sagde Dagmar — men han, som kjender Hjerterne, vil forbarme sig i Naade. Til, kjære Hr. Hofmester! og lad mig ikke længer være i Ubished og Frygt!"

Hr. Ib Urne gif. Snart erfarede ogsaa Dagmar og Kongen den sorgelige Tidende om Nederlaget ved Lene, som har gjort saa dybt og varigt et Indtryk paa alle danske Hjerter, at Erindringen derom har bevaret sig hos Folket til de sildigste Tider i en uforglemmelig Sorgesang. Uagtet Slagets ulykkelige Udfald og det store Nederlag, de Danske lede under Anførsel af den kjække heftige Bisp Peder Sunesøn og hans tre Brødre, havde Kong Valdemar dog ingen Skam af sine Mænd; thi med Sandhed sang Folket med Skjalden:

"De Danske de stode saa mandelig bi
De Svenske til liben Fromme:
Langt heller de vilde paa Stedet døe;
End fra Hr. Sverker rømme.

De Svenske vare to og tre mod Een;
Thi blev i Krigen stor Rød:
Saa mangan Ridder der blegned om Rind,
Saa mangan Hofmand blev døb." *).

*) See Kæmpevisen.

Blandt de tappre danske Riddere, som vare faldne i dette Slag og bleve begravne i Sverrig, vare Bisp Peders og Erkebisp Andreas's tvende Brødre, den berømte Hr. Ebbe Sunesøn til Anar drup, Kong Sverkers Svigerfader, og Hr. Laurids Sunesøn, saavel som den raske Grev Engelbret af Gleichen, Hr. Carl Graa og Ridder Dve Dvre med det gyldne Horn. Bisp Peder selv og hans Broder Jacob af Mone vare undkomne med Livet og dragne med den sorgelige Tidende til Kongen. Den ulykkelige Kong Sverker undkom vel ogsaa med Livet, men faldt siden i et nyt Slag ved Gestilren, ikke langt fra hiin ulykkelige Valplads ved Lene. Af de mange danske og bøhmiske Stridsmænd, som havde fulgt ham og Sunesønnerne i denne ødelæggende Kamp, kom der kun faa tilbage, og det var et sørgeligt Syn for alle Danske at see de blodige Heste og de tomme Sædler. Derom hed det veemodig i hiin folkelige Sørgefång:

"De vare vel otte tusinde Mænd,
Der de af Danmark fore hen;
Vel neppe fem og femti Mand
Kom hjem til Landet igjen.

Mellem de Bjerge og dybe Dale
Der gjælde baade Ugle og Ravn,
Der græber saa mangen smuk Fæstemø,
Haver mist sin Fæstemand.

De Fruer de stonde ubi Høieloft,
 De vente, deres Herrer skal komme;
 Hestene de kom blodige hjem,
 Og Sadlerne de vare tomme" *).

Valdemar holdt paa sin høide Stridsvingst for Hamborg og opmuntrede sine holssteenske Bønder til at arbejde raff paa Skandser og Volde, da Bisp Peder og Ridder Jacob Suneson, ledsagede af gamle Martin, kom, nedslagne og bedækkede med Blod og Støv, til Leiren og bragte ham denne Jobsproph.

Rongen beed sig i Læben og taug, for ikke med noget harmfuldt bebreidende Ord end dybere at saare Bisp Peder og hans Broder, som havde seet deres Brødre falde ved deres Side, og ikke havde forladt Balpladsen, saalænge der var en dansk og böhmisk Stridsmand tilbage, der holdt Stand.

"Det er den retfærdige Guds Straf over mig og min Slægt — sagde Bisp Peder — det var ikke for Konge og Fædreland vi dennegang stred men for os selv og vor ulykkelige Svoger. Jeg misbrugte eders høimodige Gunst, Herre Konge! til eders og Landets Fordærv og paa en Tid, da I selv kunde behøve vor Arm og vort Skjold. See, derfor var Herren ikke med os; jeg tog ham ikke paa Raad med mig i min blinde Iver og Fortrøstning paa egen Kraft og forfængelig Styrke; derfor lod han mig

*) See Kæmpevisen.

see mine Brødres blodige Pander og jog mig som en overvunden og beskæmmet Flygtning hid, for at jeg skulde bekjende min Skyld for eders Afsyn, min strenge Herre og Konge! Straf mig nu som jeg har forskyldt! men lad eders retfærdige Vrede kun komme over mit Hoved! min Hestighed og Utaalmodighed var Skyld i den hele Ulykke."

"Kunde jeg meer harnes paa dig, min brave trofaste Bisp Peder! sagde nu Kongen og lagde sin Haand deeltagende paa hans Skulder — saa fortjente jeg ingen Medynk og Trost, naar jeg selv engang tabte Lykken og Seiren af Haanden, og den Dag kan jeg vel ogsaa opleve. Forbud og Barsel om Lykkens Omkiftelse sender Herren mig idag ved dig. Dine djarve Brødres Fald smerter mig dybt, jeg havde ingen bedre og trofastere Venner — den kjække raske Engelbret — Carl Graa — Dve Dyre med sit klingende Horn — ingen af dem seer jeg da heller meer kæmpe modig og lystig ved min Side. Bleve de jordede paa Balpladsen, eller faldt deres Liig i Fjendens Hænder?"

"Vi begrove dem, Herre Konge! medens vi endnu havde kjække Stridsmænd omkring os. Denne Piil drog jeg af min Broder Ebbes troe Bryst" —

"Giv hid — sagde Baldemar — den skal gjemmes til hans Jhukommelse blandt Seiersfanerne, han bragte mig i bedre Dage."

"Jeg bad for deres Sjæle — vedblev Bispen og hans stærke Stemme bævede — jeg kastede Jord paa dem med mit blodige Sværd. Gud give dem en salig Opstandelse og lade ikke deres Blod komme over mit syndige Hoved!"

"Vær trostlig, fromme Herre — sagde Kongen bevæget. — I er, som eders hellige Ravnebroder, vel snel til at drage Sværdet, men ogsaa ivrig, som han, i at angre og fortryde. Hvad I har at bebrejde Eder ved dette Tog tilgive Gud Eder i Naade, som jeg af Hjertet tilgiver og beklager Eder! — Men her er nu ingen Tid til Sorg og Klager. Tabt er tabt, og de Døde komme ikke tilbage." Kongen sagde nu ogsaa et Par venlige Ord til den tause befymrede Hr. Jacob og fortalte dem derpaa hvorledes Sagerne stode, og at man for det Første blot kunde tænke paa at holde Bisp Waldemar indesluttet i Hamborg og berede sig paa at møde og tilbageslaae den store Hær, hvormed Keiser Philip ventedes fra Bamberg.

Erkebisp Andreas, som var kommen tilbage fra Riga og opholdt sig hos Kongen i Leiren, hørte nu, stille og gudhengiven, Efterretningen om sine Brødres Død. Han var hver Dag med Bisp Peder og Grev Albert i Kongens Krigsraad og tog ivrig Deel i Krigstilberedelserne.

En Dag traadte Erkebispfen med Bisp Peder ind i Kongens Telt, og Baldemar kunde see paa Brødrenes Ansigter, at de havde et godt Budskab at bringe ham.

”Der maa være hendet noget Overordentligt og Nedslaaende for Gjenden, Herre Konge! — sagde Erkebispfen — der er stor Uorden og Forvirring i Hamborg; vore Forposter har seet Krigerne kaste deres Baaben og forlade Standserne; eders dristige Søstersøn Grev Otto og min unge raske Pleiesøn Carl af Rife har strax benyttet sig af denne Uorden og vovet sig forklædte ind i Staden for at udforske hvad der er paa færde. Et fast utroligt Nygte siger, at Keiser Philip er død, og at Bisp Baldemar skal være pludselig forsvunden af Hamborg.”

”Det kan jeg umulig troe — sagde Kongen — men ligemeget, om de Nygter ere sande eller falske! vi vil drage Fordeel af Forvirringen. Lad strax blæse til Storm imod Staden!”

Paa Erkebispens og Grev Alberts Bink klang nu Luren i Leiren. Der blev stor Tummel med Heste, Krigsfolk og de svære Stormmaskiner. Kongen og Grev Albert svang sig paa deres Heste; Bisp Peder foer allerede med draget Sværd blandt de ordnede Kriger; Hækker og opmuntrede dem med kraftige Ord, og snart rykkede hele Hæren i god Orden mod Staden.

Midt i den fjendtlige Bye gif Grev Otto og Carl af Rife imidlertid med de korte Sværd under deres Kjobmandskapper blandt en stor Hob hans borgske Borgere, Skippere og Lastdragere, som frømmede skareviis til Raadhuset.

”Han er borte — sagde en adstædig Borger — han har smurt Haser og ladt os Alle kjont i Stikken; det tænkte jeg nok: sliq en bandlyst forjagen Bisp kunde aldrig bringe os Andet, end Ulykke og Forbandelse.”

”J kan troe, den Onde har skindbarlig taget ham — mumlede en Skipper — og det har han ærligt forskyldt, som han har handlet med os: har vi ikke der maattet slide og slæbe for ham, som umælende Bæster, paa de fordømte Skandser, saa Blodet sprang os ud af Neglerødderne.”

”Men han var dog en allerhelvedes Karl! — meente en Lastdrager med et forvovent Noveransigt — han gav Paven en god Dag og turde bygge Laarne lige for Kongen af Danmarks Næse.”

”Han stolede nok paa, han havde den nybagte Keiser i Nyggen — sagde Skipperen — men nu har Sanden jo ogsaa taget den gode Ven; han har nok gabet for høit, da han vilde sluge hele Lydskland.”

”Han fik Nordalbingien i Brangstruben, Kammerat! — sagde en stærk buttet Baadsmænd, hvis Tungemaal røbede, at han var fød paa hiin Side

Elben — eller J kan troe, han er død af det Bugbrud, han fik, da Kong Baldemar pidkede ham tilbage over Elben.”

”Nei Keiser Philip har faaet en forgiftet Dag: gert mellem Ribbenene — sagde Borgermanden — og man vil sige, den kom fra hans gode Ven, den lille gudfrygtige Keiser Otto.”

”Den er vel snarere kommen fra den stornæfede Konge af Danmark — sagde en stor haandfast Kræm: mersvend — han har jo sin Næse allevegne og har gjort os Peberet og Saltet dyrt nok her i Staden.”

Du tabte Grev Otto Laalmodigheden og, uden at betænke sin farlige Stilling, drev han den forbausede Kræmmer:svend en saadan Kindhøst til med den venstre Haand, at han tumlede.

”Troer J, Kongen af Danmark skiller sig af med sine Fjender ved Snigmord!” raabte Otto for: bittret og svang i det samme med den høire Haand Sværdet til sit Forsvar; thi med stort Skrig styrtede nu den hele Flok Borgere og Lastdragere imod ham.

”En dansk Spion! en dansk Spion! — raabte de — ned med ham! hæng ham! steen ham! knus ham!”

Carl af Ruse saae forbausset den store Fare, Ridder Otto havde styrtet sig i. Der havde været god Leilighed for Carl til at komme bort, uden at røbes: han gjorde ogsaa en uvilkaarlig Bevægelse

til Flugt; men, blodrød af Skam, sprang han nu tæt til Ottos Side og dækkede ham Ryggen saa godt, han kunde, med sit Bæbnersværd.

"Der er to! der er flere — ned med dem, de Hunde! Strikken om Halsen paa dem!" raabte den opbragte Almue og bekyndte at kaste Skarn og Stene efter dem. Men hiin lille buttede Baadsmænd med flere haandfaste Kammerater trængte sig til for at forsvare dem, og under denne Strid lod der pludselig stor Larm og Skrigen fra alle Gader og Stræder. "De Danske storme! Fienden er for Stadsporten!" lod det, og i et Dieblisk var den store Folkeshob adspredt. Kræmmerhvenden og Baadsmændene, som allerede havde faaet hinanden i Haarene, vare bortrevne med den urolige Folkeskare, og der var en saadan Lummel og Forvirring i Byen, at Ingen meer gav Agt paa Otte og Carl, som klogelig gjenfandt deres Sværd under Kapperne, og gif op paa den nærmeste Skandse. Der saae de Hæren rykke frem imod Byen, men det lod ikke til, man tænkte paa Forsvar. Allevegne laae der bortkastede Baaben, og store Skarer af Flygtninger droge med Larm og Skrig gjennem Gaderne. Endelig sagtnedes den forvirrede Lummel, og fra Raadhuset drog en pynselig Skare af fortklædte Herrer gjennem Gaderne: det var Borgermester og Raad, som efter deres Tyrans Undvigelse vare blevne enige om at overgive

Staden til den danske Konge, hvorfor de nu droge ham imøde for at overrække ham Stadens Røgler og udbede sig hans kongelige Gunst og Beskyttelse.

Ridder Otto og Carl blandede sig mellem Folket skaren, som fulgte dette Optog. Men da de mødte Kongen tæt ved den aabne Stadspport, bragte de ham ingen Nyhed; thi han vidste allerede Alt, og fik nu af den hamburgske Dyrighed sikker Bekræftelse paa, at Keiser Philip virkelig var myrdet i Bamberg af Pfalsgreve Otto af Witelsbach, og at derved, som ved et Lynslag, hele den keiserlige Hær var splittet ad, og alle de tydske Fyrster havde besiget sig hjem til deres egne Lande. Om Bisp Baldemar sagde kun Nyttet, at han var paa Veien til Rom for at underkaste sig Paven og bede om Raade og Befrielse fra Bandet.

Kongen lod nu kun en Besætning drage ind i Hamborg med streng Befaling til at behandle Staden som en fredelig Bye. Derpaa affædige han den hamburgske Dyrighed med Mildhed og drog tilbage til Leiren. Her holdt han strax et hemmeligt Raad med Grev Albert og Erkebisp; thi vigtige Budskaber vare komne fra Rom og et stort Gesandtskab fra Sverrig. Store og mægtige Planer opfyldte Kongens Sjæl.

”Lykken er dog ikke vegen fra mig — sagde han — den synes aldrig at have været mig gunstigere.

Anden Deel.

R

Det er som en mægtig usynlig Haand har slaget mine Fjender og gjort deres Raad og Anslag til Intet: hvor jeg rykker frem, aabne Portene sig for mig, og mine Fjender flye, førend jeg kan naae dem med Sværdet. Jeg har nu saa mægtig en Hær samlet, som der behøves til at erobre et Kongerige. Min første Tanke var Sverrig: der har min Ære lidt et Tab; der har førstegang Lykken vendt mig Ryggen og der ligger mangen brav dansk og bøhmisk Ridder uhevet i Sandet ved Lene. Men seer, ædle Herrer, hvad Kong Erik skriver mig til! Folket har valgt ham til Konge, og han haaber, jeg vil agte Folkets Ret og Myndighed dertil. Han beder mig, hvimodig glemme det sidste ulykkelige Slag, hvoraf de Danske havde ligesaa stor Ære som Tab. Han tilbyder mig Fred og Venkskab og begjærer min Søster Regise til Dronning.”

”Vil eders ædle Søster modtage dette hæderlige Tilbud — sagde Grev Albert — maa jeg ansee det for den største Lykke for Danmark og for Eder. J kan da med Tryghed, min kongelige Vende! vende eders Vaaben hvorhen J vil, uden at have en mægtig og farlig Fjende i Ryggen.”

”For menneskelige Dine staaer det ikke anderledes til at indsee, Herre Konge! — sagde Erkebispensen. — Er det Guds Villie saaledes at grunde Freden i Norden, kan Christendommen vente sig

store Ting af eders fromme Sind og eders seier-
rige Vaaben.”

”Af min kloge Søster frygter jeg ingen Indvæn-
ding — sagde Baldemar — hun er over den Alder,
hvori Lidenfkap kan bestemme hendes Valg; hun
har desuden aldrig lignet mig i dette Stykke. Kong
Erik er en tapper og agtværdig Herre. Jeg elsker
ham ikke; men det var ubilligt, om jeg vilde nægte,
hvad han desværre har nødt os til at befjende.
Min Søsters Kjærlighed til Danmark og til mig vil
overalt hæve enhver Betænkelighed.”

Kongen satte sig til sit Teltbord og greb Pen og
Pergament. Han brugte ingen Skrifer til sine for-
trolige og hemmelige Brevskaber. Han var selv
usædvanlig kyndig i alle boglige Konster og havde
endogsaa udfundet en ny og bekvemmere Maade at
skrive Runer paa ved Hjælp af Punkter. Han skrev
nogle faa vigtige Ord til sin Søster, lagde den
svenske Konges Beilerbrev ved Siden og lod ufor-
tøvet Junker Strange kalde. Ham blev det over-
draget, at bringe dette vigtige Andragende til Ribe,
og derfra uden Ophold at bringe Prindsessens Svar
til Sverrig og paa behørig Maade at bringe dette
betydelige Anliggende i Orden.

”Og seer nu — vedblev Kongen, da Junker
Strange var gaaet — seer nu, I gode Herrer! hvad
den hellige Fader her skriver mig til; det overgaaer

langt min Forventning, og jeg fatt fornemmelig takke Eder derfor, min troe virksomme Erkebisp Andreas! den kloge og kraftfulde Innocenz vil af al Magt understøtte mine Foretagender mod de Bantroe i Preussen og Liffand; han kalder mig sin kjæreste Søn og har udstedet Breve til alle christelige Fyrster trindt om Danmark, hvori han under Bandsstraf forbyder dem at anfælde eller forurolige Danmark, at forhindre mine christelige Foretagender eller formindste mine og mine tilkommende Arvingers Retligheder."

"J er Lyffkens Yndling, Herre Konge! — sagde Grev Albert forbausset — J forstaaer den store Konst, at kæmpe med himmelske som med jordiske Baaben."

"Kirken har valgt Eder til sin Ridder og Baas bender, Herre Konge! — sagde Erkebispen — og den Allmægtiges Haand er siensynlig med Eder. Et saa stort, saa vigtigt Dieblif kommer sjelden meer end eengang. Lad intet verdsligt Hensyn til større Magt og Ære nu forvilde Eder! Dpgiv de stolte Kæmpeplaner med Britannien! Knud den Store, hoilovlig Ihukommelse, den mægtige Knud, Herre Konge, hvis Arving J tænker paa at blive, satte jo sin Krone paa Guds hellige Alter, da denne Verdens Smiger og Forsængelighed vilde friste ham til at sætte sin Ære over den Allmægtiges."

”Et Korstog altsaa først og et Korstog sidst — det er nu, som før, eders Raad og Mening, ærværdige Herre! — sagde Baldemar med dæmpet Stemme og syntes at bekæmpe en stor fristende Tanke — thi at jeg skulde lade Hæren drage hjem og selv sove ind paa Ribehuus, anseer I neppe for den Tid, dette store vigtige Dieblit fordrer. — Velan da! — ved: blev han bestemt efter nogle Diebliftes Tausshed — imorgen drage vi med Hæren mod Preussen; jeg skal vise mine christne Sjender, at jeg er vaagen og tør glemme dem over Hedningerne. Jeg vil nu ikke see Ribehuus, førend Sorgesangen over Slaget ved Lene kan overdøves af nye Seierssange. Thorgeir Danaskjald og den djærve Islænder skal følge os. Den Forfængelighed maa I holde mig tilgode, min fromme Sjælesørger! at medens jeg sørger for Kir: kens Seier og Korsets Ære blandt de Vantro, jeg tillige vil have sørget for min ridderlige og kongelige Ære og mit Navns Ihukommelse hos en vantro Esterflægt.”

Den fromme Erkebisp trak paa Skuldrene og taug. Men Grev Albert hævede stolt sit tungsindige Ansyn og betragtede den kjække ærelystne Konge med Velbehag. ”Ved St. Michael! — sagde han begeizstret — et lovligt og priseligt Estermåle, er den eneste Lykke paa Jorden, som ikke døer og henfarer, og som det er værd for en ærlig Ridder at stræbe

efter. Var Eftermælet ogsaa Tant og Forfængelighed, vilde jeg ikke drage Staalhandsken paa for at vinde et Kongerige.”

”Ja vel, høie Herrer! — sagde nu Erkebispem — hvor Evangeliet ved eders Ridderfærd engang prædiktes i Fred, der vil man sige til eders Ihukommelse hvad I gjorde. Den Retfærdiges Navn skal ikke udslættes, hans Ihukommelse bliver i Betsignelse; men Guds og den Korsfæstedes er Vren.”

Med disse Ord heftede han et rødt Silkefors paa Kongens og Grev Alberts Skuldre.

Det nye vigtige Korstog var saaledes bestemt, og Dagen efter bar hele Hæren slige Kors og drog med vaiende Faner og klingende Spil mod de fjerne hedenste Lande.

Medens Kongen og Grev Albert feidede lykkeligt i Preussen og Polen og gjorde store Erobringelser fra Veixlen langs med Havet til Samland, nærmede Tiden sig, da Dronning Dagmar skulde være Moder. Hun glædede sig ofte inderlig, fast barnlig dertil; men undertiden blev hun bængstet og urolig tilmode. Derfor søgte hun jævnlig Bevægelse i fri Luft, og, ledsaget af Kirstine af Rise, gik hun daglig i Slotshaugen og sad der ofte halve Dage paa sit Yndlingssted mellem Ellebuskene ved Aaen, hvor

hun havde ladet det sibe fugtige Jordsmon ophøie, og en liden Lovhytte indrette ved den sivgrønne Aabred. Der laae altid en lille nydelig Baad med Purpur sæder og forgyldte Aarer, som Kongen havde ladet bygge til smaa Lystfarter med Dronningen paa Aaen. Naar Dagmar var alene med Jomfru Kirstine paa dette sit Yndlingssted, fandt hun ofte en barnlig Glæde i at sætte sig i den fastbundne Baad og vugge sig i den mellem de høie Siv og Rør, medens Jomfru Kirstine maatte synge Viserne for hende om Rosmer Havmand og Eline af Willenskov, om Elvehøi og Elvepigerne og de mange vidunderlige Sagn, hvorpaa de gamle danske Folkesange ere saa rige. Naar Dronningen hørte disse Sange, syntes hun at være kommen til et fortryllet Land, hvor den hele Natur ligesom var levende og bejælet, og hvor Englene fra hendes skønne Barndomsdrømme under de simple rørende Toner gynge sig med det vogne Barn i den gyldne Bugge.

En Aften ved Solens Nedgang sad Dronningen saaledes vuggende og drømmende i Baaden. Jomfru Kirstine sad ligeoverfor hende paa Koerbænken og sang: —

”Bonden udaf Willenskov

De Trolde gjennem Bindvet saae:

Hjelp mig nu, Jesus Mariae Søn!

Disse Trolde de agte mig paa.

Han slog Kors i hver en Braa
 Og meest udi hans Stue;
 Forfærdebes nogle Trolde derved
 De fløi ad vildene Skove.

Somme fløi øster, Somme fløi Vester
 Nogle fløi Nord paa;
 Nogle fløi ned i dybene Dale;
 Seg troer de ere der endnu" — — *)

Hvad fattes Eder, min ædle Dronning! — af
 brød Kirstine pludselig Sangen — J bliver saa bleeg,
 og hvad stirrer J saa besynderlig paa?"

"Alt jeg drømte saa sødt og tænkte paa min
 Fader og min Moder og mine Barndomslege —
 sagde Dagmar — men saa sang du om de onde
 Trolde, og mig syntes, de stak Hovederne frem af alle
 Buske og truede mig."

"Kors bevare os! — sagde Kirstine og saae sig
 halv ængstelig om — men J troer dog aldrig, ædle
 Dronning, at der er saadant Troldepak meer til i
 Verden; det var jo kun i gamle, gamle Dage, inden
 her var Kirker og Præster og rigtig christen Tro
 i Landet."

"Du sang jo dog selv, at Bonden slog det hel-
 lige Kors for Troldene — sagde Dagmar — jeg troer
 vel ikke saa lige Alt, hvad der staaer i slige Viser,
 men der er dog visselig ligesaavel onde som gode

*) See Kampevisen.

Ånder til; derpaa kan ingen Christensjæl tvivle; og ingen Sjæl er saa god og uskyldig, at vi jo hver Aften maae bede den kjære Herre Gud befrie os fra det Onde. Siig mig, kjære Kirstine, seer du ikke ogsaa ligesom et blegt qvindeligt Ansigt hist imellem Sivene — nu synes mig endogsaa det bevæger sig — og seer du de vaade Lokker med Sivkrandsen?"

"Åk ja, ædle Dronning! jeg seer noget lignende — befaler J ikke at vende tilbage til Slottet? det begynder allerede at skumre — og Aftenluften" —

"Siig kun reentud, du er bange, lille Kirstine! — sagde Dagmar — nu er jeg det ikke længer: vi staae jo Alle i Guds Haand. Den blege Kvinde synes ikke heller at ville os noget Ondt; hun seer saa lidende og sorgmodig paa mig; maaskee er det en ulykkelig Pige, som har skjult sig derude for at beklage sin Nød for mig i Løndom. Maaskee kan jeg hjælpe hende. See, nu kommer hun nærmere!"

"Åk, det maa vist være et stakkels vanvittigt Menneske — sagde Kirstine med en Blanding af Frygt og Medlidenhed — see hvor besynderligt hun fordreier Ansigtet og peger mod Himlen — og hør! hør, hun synger" —

Med dæmpet Frygt og nysgjerrig Opmærksomhed hørte Dronningen og Jomfru Kirstine nu tydelig en klar bævende Stemme, som sang afbrudt og sorgmodig mellem Sivene, medens den hemme-

lighedsfulde Sangerinde aldeles skjulte sig for dem.
 Forbausset hørte Dronningen følgende Ord:

”Dagmar, Dagmar, du Dronning from!

Din Skjæbne spurgte jeg Stjernerne om.

En Søn du føder, saa lys og bold;

Hans Moder var varm; hans Fader var kold.

En Søn du føder med gyldne Haar;

En stakket Lykke jeg kun ham spaaer.

Han lege skal med Guldkronen rød

Til Fugl med Staalkloer volder hans Død.

Men hvis jeg Skriften foroven nam,

Dit unge Liv du lader for ham —

Langt borte fra Fader og Moder.”

”Ak, hører du, Kirstine! — sukede den fromme
 Dagmar og græd bitterlig — det er min Død hun
 spaaer mig. — Guds Villie skee! men her er dog
 saa skjønt i Verden at leve!”

”For Guds Skyld! kom, min ædle Dronning,
 og lad os flye! det er en ondskabsfuld eller vanvittig
 Kvinde, som vil skræmme Livet af Eder med sine
 Spaadomme. For Gud i Himlens Skyld, lad os
 komme herfra!”

Dronningen reiste sig vaklende for at stige af
 Baaden; men da sang atter den løndomsfulde
 Stemme veemodig og hjertelig:

"J tør ikke græde, græd ikke fordi,
Himmeriges Dør staaer aaben for dig —
Den Havfru danser paa Tillie.

J Himmerig skal du bygge og boe,
Der fanger du først baade Hvile og Ro;
Men Havfruen danser paa Tillie." *)

Med Nøie kom Dronningen af Baaden og sank bleeg og afmægtig om i den forfærdede Jomfru Kirstines Arme.

"Jesus Maria!" raabte den bængstede Pige og hørte nu en stærk Pladsken, som af Aareslag eller af Rogen, der svømmer; men denne Lyd blev svagere og svagere og tabte sig snart ganske der, hvor Aaen løber større og bredere ud imod Havet.

"Var det en Drøm? — sagde Dronningen, idet hun slog Dinene op og reiste sig langsomt — eller har vi virkelig hørt og seet en Havfru, som spaaede mit Barn ilde og mig selv den bittre Død?"

"Ik, tænk ikke meer paa den besynderlige Hændelse, gode fromme Dronning! — bad Kirstine — det har sikkerlig kun været den gale Malene, som maa være løben ud af Ribe Daarekiste. Jeg har engang seet hende og hørt hende synge. Hun gaaer ogsaa gjerne med Krands i Haaret og synger ligesaa dan underlig og forvildet Snak og Stumper af

*) See Kæmpevisen.

gamle Viser om Trolde og Hexe. Jeg skal aldrig meer synge saadanne Viser for Eder: havde vi ikke haft Hovedet fuldt af slige Eventyr, skulde vi nok have seet hvem det var og ikke ladet os saaledes forstrække.”

Det lykkedes tilsidst ogsaa den omhyggelige Kirksine at berolige Dronningen og faae hende til at antage hendes rimelige og naturlige Forklaring af denne gaadefulde Hændelse, som Kirksine dog selv hemmelig ængstede sig over. Dagmar lod for det Første Kirksines beroligende Formodning gjælde, men bad hende dog imidlertid ikke tale til Noget om hvad der var hendet; selv vilde hun i al Stilhed lade det nærmere undersøge.

Næste Dag befandt Dronningen sig vel og syntes munter som sædvanlig; men hun vovede sig dog aldrig meer nogen Aften ned til Aaen, og naar hun havde været ene i sit Lonkammer, syntes Jomfru Kirksine dog ofte med Bekymring at kunne see paa hendes Dine, at hun havde grædt.

Som den betænkkelige Fødselstime nu nærmede sig, længtes Dronningen ofte inderlig efter Baldeemar. Hr. Ib Urne maatte hver Dag ind og fortælle hende Alt, hvad man hørte om Kongen og hans Færd. De sidste viffe Efterretninger, man havde fra ham, vare om den polske Hertug Mistwins Undervingelse, og hvorledes denne mægtige Fyrste

havde maattet sværge Kongen Trostabsæed. Om Grev Albert og Ridder Otto spurgtes mangen djærv og dristig Daad, og Alle, som yndede den fjæffe Ridder Otto og havde frygtet for Følgerne af hans Overilelse mod Erkebegnen, glædede sig nu ved at høre, at han som Korsridder havde udført den Bods-gjerning, der for denne Sags Skyld ved et Hærebrev var bleven ham paalagt af Erkebispfen, idet han ved en dristig Ridderdaad havde befriet ti christne Præster af Fangensskabet hos de Bantroe. Ingen glædede sig meer ved denne Efterretning, end Kirstine af Nise; men hun fordulgte det omhyggelig og lod som om hendes store Glæde og Beundring kun gjaldt Kongens Lykke og Seier.

Om Carl af Nise hed det, at han havde reddet sin Vaabenmesters Grev Alberts Liv ved et uventet Baghold paa de polske Grændser.

"Den raske gode Dreng!" sagde Nigmor med barnlig Aabenhjertighed og klappede i Hænderne, da hun hørte det. Hun huskede ikke Andet, end at de begge vare Børn endnu; men Nigmor var nu næsten en halvvoxen Pige, og havde Carl af Nise hørt, hun havde kaldt ham Dreng, vilde han have fortrydt storlig derpaa; thi han var nu ligesaa høi som Ridder Otto, og langt stærkere, og han drømte ikke om Mindre, end om at vinde Guldsporen paa dette Felttog.

Det gif dog lykkeligere med Dronningens Nedkomst, end hun havde ventet, og der var stor Glæde paa Ribehuus og over hele Landet, da den Tidende hortes, at den fromme Dronning Dagmar havde skjænket Kongen en Søn og Thronarving. Nagtet nemlig Kronen ikke var arvelig men Folket havde Valgret, var den førstefødte Kongesøn dog somofteft den, det danske Folk helst og klokeligst valgte. I de samme Dage havde ogsaa den stille sorgmodige Grevinde Ida født en Søn til Verden, og den lykkelige Grev Claus, som var bleven tilbage paa Ribehuus, ilede selv med disse glade Efterretninger til Kongen.

Dronning Dagmar græd af Glæde og inderlig Hjertenslyst, da hun vuggede den lille lysviede Prinds paa sine Arme; men det var hende et stort Skaar i hendes Moderglæde, at Baldemar ikke var tilstede og kunde dele hendes Lykke, og at ikke hendes Fader og Moder kunde see hvor lykkelig hun var. Hun kyskede Barnet vel tusinde Gange og takkede Gud for den vidunderlige Gave og for den usigelige Fryd, som hun aldrig før havde drømt om kunde være saa stor og overbætted. Hun saae Barnet i de stille blaae Dine og det var som hun saae sig selv ind i Sjælen. De fine gule Silkehaar vare ogsaa hendes; men hun saae dog i Barnet kun den feierrige Baldemars Søn og bad kun om,

at Drengen maatte worde god og from og blive Kongen og Folket til Glæde og Bessignelse.

Dagmars Moder glæde over hendes lille Baldemar, som hun allerede nævne ham, var saa stor, at den udtømte hendes Kræfter. Folgerne af Skrækken hiin Aften ved Naen og de sørgmodige Døds tanker, hiin uheldige Spaadom havde efterladt i hendes stille Sind, holdt hende endnu paa Sygeleiet, da hun modtog Kongens Brev, hvori han høilig glædede sig til at see hende, som en lykkelig Moder, og modtage sin Førstefødte af hendes Arme.

Prindsesse Megise, som havde modtaget Kong Eriks Egteskabstilbud, læste i samme Stund med jævn Tilfredshed et Brev fra sin Broder, hvori han meldte, hvad han ogsaa havde tilskrevet Dronningen, at den første Dag i næste Maaned, som ved Brevets Modtagelse nu var nær forhaanden, agtede han at holde en stor Seiersfest paa Nibehus, hvorved han tillige vilde lade sin Søn døbe og holde sin kjære Søsters Bryllup med stor Hæder og Glæde. Derom var der ogsaa affendt Bud og Brevskab til Kong Erik i Sverrig.

Dagen førend den store Fesfdag var bestemt gjorde Kong Baldemar med vaiende Faner og klingende Spil sit Indtog paa Nibehus under Folkets larmende Fryderaab. Det glade nysgjerrige Folk strømmede i store Skarer ud og ind gjennem Nibe

Porte, for at see og hilse deres seierrige Konge og for tillige at betragte den fremmede Konges Indtog; thi der var sendt Kong Erik en talrig Ridderstare imøde og han kunde ventes hvert Dieblif.

Baldemar svang sig af sin Stridshingst i Slots- gaarden og ilede, støvet og jernklædt, som han var, op paa Slottet, hvor han haabede at see den unge blomstrende Moder komme ham sjæleglad imøde med hans Førstefødte. Men hans Glæde formindskedes svarlig, da han nu hørte af sin Søster Regise, at Dronningen endnu ikke var fuldkommen færd, og at hun endnu ikke maatte forlade sit Sovokammer. Han traadte da ind til hende i det dunkle Gemak og følte sig strax besynderlig nedslagen og beklemmt midt i sin kraftigste Livsglæde af den indespærrede Luft, der kom ham imøde, og det sparsomme Lys, som ikke viste ham en sund blomstrende Moder, men en stille bleeg Kvinde med et fint spædt Barn i de bærende Arme.

Dagmar laae paa en Løibænk med Purpurtaep- per; hun følte sig svag og angreben; men Glæden gav hende Kræfter. Hun reiste sig og løftede Bar- net mod Baldemar med høi stille Glæde, men tillige med inderlig Veemod; thi hun saae hvilket smertes- ligt Indtryk Synet af hendes Svaghed gjorde paa Kongen. Der glindsede en voldsomt tilbagetrængt Laare i hans stolte Dine; han udbredte heftig Ar-

mene mod Moder og Barn med en overvældende Følelse af Glæde og Smerte, men Dagmar bævede frygtsom tilbage for hans Rustning og Barnet skreg. Baldemar lod hurtig sine jernpantsevrede Arme synke og rakte Dagmar sin Haand.

"Tilgiv min Ubetænksomhed — sagde han — jeg ventede ikke at gjense dig saaledes; jeg troede, du var kærst og glad og havde født mig en stærk og fjæf Søn."

Med disse Ord kastede han Pantseret hastig fra sig og satte sig nu roligere ved Siden af Dronningen paa Løibænken. Men Dagmar bøiede sit Hoved over Barnet og græd.

"Græd ikke, du fromme velsignede Dagmar! — sagde nu Baldemar mild og venlig — græd ikke fordi jeg kommer saaledes ind til dig, som en Stormløber! — Tak, inderlig Tak for Gaven, du har bragt mig og Danmark! har den kun ikke kostet dig selv Sundhed og Tilfredshed!"

"Kjære stærke Baldemar! — svarede Dagmar og klappede ham venlig paa Haanden — du finder mig som et stort Barn, der frygter og græder for den mindste Smaating. Jeg er ikke hjertesyg, men savner kun Kræfter, og Klängen af dit Harnisf var nok til at skræmme mig og bringe mig i Graad. Men naar jeg nu kan see dig hver Dag, saa skal du see hvor kærst og glad jeg skal blive."

”Min Fraværelse har dog ingen Deel i din Svaghed? — spurgte Baldemar — det gjaldt Folks og Rigers Vel, det gjaldt Korsets Fred og Ære. Jeg har holdt mit Ord: Herren gav Hedningerne i min Haand og du seer mig igjen som Seierherre.”

”Gud velsigne din Tid og din Seier — sagde Dagmar — gjaldt det Korsets Fred og Ære, var min Længsel og mit Savn kun en ringe Dofferstjærv til den store Fredens og Kjærlighedens Herre. Men tænk nu ikke paa mig, kjæreste Herre og Konge! tag nu Sønnen paa eders faderlige Arm og giv ham eders Velsignelse! Nu græder han ikke mere; see, nu smiler han rolig og vilde gjerne række de smaae Arme imod Eder, hvis han kunde.”

Kongen tog Barnet paa sin Arm og betragtede det med blandet Glæde. ”Gud styrke og velsigne dig, min Søn! — sagde han bevæget — du har din Moders fromme Dine og faaer vist hendes deilige Haar; men skal du engang bære Scepter og Krone, maa du ikke frygte for mit Pantser. Vidste jeg ikke, det var en Prinds, du havde skjenket mig, fromme Dagmar! — vedblev han og lagde Barnet forsigtig tilbage i Moderens Arme — vilde jeg troe, det var en lille fin Prindsesse, hvis fromme Billede engang kunde pryde Kirker og Klostere og gjøre Skjalde og unge Fyrster til Gjetke.”

Kong Eriks Ankomst kaldte nu Kongen fra Moder og Søn og nødte ham til at overvinde det forstemmende Indtryk, Dronningens Svaghed og Synet af den spærlemmede Prinds havde gjort paa ham. Det første Møde med hans kongelige Svoger var ham ubehageligt; thi den svenske Konges Frimødighed og kjække Væsen erindrede Kongen om Slaget ved Lene og om at han nu rakte den Mand Haanden, som Ven og Svoger, der havde været Skyld i saa mange tappre Danskes Fald. Det var første Gang i Verden, Baldemar saae sig i den Nødvendighed, at skulle modtage en Gjest, som kunde rose sig af at have beholdt Balpladsen og sjunget Te Deum, medens de Danske sang Sørgesange. Men Baldemar betvang denne Følelse af Uvillie og frænklet Stolthed og modtog sin kongelige Gjest og Svoger med ridderlig Høflighed og hædrende Opmærksomhed.

Den store Fest paa Ribehuus havde opfyldt Slottet og Staden med Fremmede. Kongen havde tidlig om Morgenen besøgt Dronningen og fundet hende glad og rolig. Smykket med sin kongelige Kroningsdragt, havde han derpaa fulgt med den dobbelte Høitidsfære til Domkirken.

Først blev der sjunget et høitideligt Te Deum for Christendommens Udbredelse og den kongelige Korsridders store Seiervindinger i Preussen og Polen;

Deryaa blev med stor Pragt og Høitidelighed den lille Prinds Baldemar døbt af Erkebisp Andreas, som til Slutning fuldbyrdede Formælingsacten med Kongen af Sverrig og Prindsesse Regise.

Bed en Pille i Kirken stod under disse Høitideligheder Ridder Otto ved Carl af Nises Side.

”Aldrig saae jeg koldfindigere Brudgom — hvistfede Otto — da lider jeg bedre den høie svenske Ridder med det forvoone Ansigt, som staaer fremmerst blandt Kong Eriks Drabanter. Det er den dristige Ridder Sune Folkeson, som ifjor bortførte Kong Sverkers Datter af Wreta Kloster, trods Konge, Bisp og hele Clerestet.”

”Det var jo en halsløs Gjerning — hvistfede Carl — hvorledes slap han derfra?”

”Som du seer. Han staaer sig godt hos den nye Konge og er hans første Mand. Det var en rast og listig Streg. Han havde klædt sig og sine Svende ud som Engle, og saa troede alle de andægtige Nonner, at han førte den skønne Prindsesse Helene til Himlen. Nu er hun hans Hustru og har født ham en rast Søn, og der er Jngen i Sverrigs Land, som tør krumme et Haar paa den kjække Sune Folkesons Hoved.”

”Kan en svensk Ridder føre en Kongedatter af Kloster og det kan gaae godt — sagde Carl — saa kan en dansk Ridder vel ogsaa forsøge sin Lykke.”

"Bliver du gal, Carl! — spurgte Otto — du tænker dog aldrig paa slige Eventyr?"

"Kors! jeg er jo ikke Ridder endnu."

"Skulde jeg bortføre en Jomfru her af Kirken, veed jeg nok hvem jeg tog — hvistede Otto overgivet og hans Dine faldt paa Carls Søster den smukke Jomfru Kirstine, som bar Brudens Slæb — men det skulde ikke være for at efterabe den svenske Ridder — tilføiede han hastig — jeg vilde for gjøre det Modsatte og føre den smukkeste Pige i Kloster. Hoffet er en Fordærvelse for de stakkels Børn maa du troe. See, om ikke din Søster har flere Dine, end Bruden! Selv min Morbroder Kongen seer oftere paa hende, end jeg vilde lide, hvis jeg var hendes Broder."

"Min Søster er en ærlig og tugtig Pige — svarrede Carl fornærmet — hun behøver ikke at spørres inde, for at bevare sin Ære."

"For hendes Ære turde jeg slaaes med hele Riddereskabet — sagde Otto — men man har for seet en ærlig Møe komme i slet Ny blot fordi hun var fager og venlig mod Alle."

"Da veed jeg dog, Ingen taler ilde om min Søster? — spurgte Carl og hans Kinder blussede af Harm — var jeg saasandt Ridder som J, Grev Otto, skulde Ingen blot spørge dermed og beholde Panden heel til Aften."

"Tys, tys, ikke saa hidsig, Bæbner Carl! J forstaaer dog vel Spøg"? sagde Otto og gik tilside; thi Carl begyndte at blive hvørfstet og drage de Omkringsstaaendes Opmærksomhed til sig.

Carl og Ridder Otto vare paa det sidste Felttog, ved mangen dristig Daad, de havde udøvet sammen, blevne Baabenbrødre og fortrolige Venner; men de vare dog fast hveranden Dag uenige og sagde hinanden haarde Ord; thi Ridder Otto viste i sit dristige Væsen en vis Tillid til sin høie Byrd og sin ridderlige Overlegenhed, som fornærmede Carl; den simple fattige Riddersøn havde derimod en plump og djærv Naade at gjøre sine Fordringer gjældende paa, som intet Hensyn tog til Byrd og Stand, men kun til Manddom og ridderlig Dygtighed, og deri haabede han nu snart ikke at staae tilbage for sin høit flyvende fyrstelige Baabenbroder. "Fader Saxo havde Ret: ilde er det for Rakke at lege med Bjørne: hvalpe", sagde Carl gjerne ved sig selv, hvergang der saaledes kom en Kurre paa Traaden mellem ham og Grev Otto. Men Dagen efter vare de gjerne de bedste Venner af Verden igjen, og havde Otto virkelig fornærmet, var han strax villig til at tilstaae det og gjøre det godt igjen.

Da Toget nu med Kong Eriks og Dronning Megiges Brudeskarer gik ud af Domkirken, traadte Carl beskedent tilside, for at gjøre Plads og følge

bag efter Kong Waldemar og hans Riddere blandt de andre Bøbnere og Svende. Næst Kongen gik nu Ridder Otto ham kjæk og rasht forbi ved Grev Alberts Side, og Carl folte ydmyget hvor ringe og ubetydelig han var mod sin fyrstelige Vaabenbroder. Blandt den tilskimede Folkeskare saae han ved den saakaldte Kathoveddør en fattig krumrygget Pillegrim, som med et listigt ondskabssfuldt Blik betragtede Grev Otto og ikke tabte ham af Syne. Carl blev opmærksom og syntes i Pillegrimsdragten at kjende Erkedegn Arnfred, som for den svære Mistanke, der var falden paa ham, var bleven forviist Kongens Riger og Lande. Saasnart Ridder Otto ikke mere var at see fra Kirkedøren, var den mis-tænkelige Pillegrim forsvunden af Trængselen. Carl glemte nu siebliklig den lille Tvist, han nylig havde havt med Otto, og besluttede at opsoge ham snaarest muligt og advare ham. Han skyndte sig op paa Slottet; men det var ham ikke muligt den hele Dag at komme Grev Otto saa nær, at han kunde give ham et Vink; thi han kunde ikke trænge sig frem mellem Ridderne og de statelige Hofmænd, som næstmest omgave de Kongelige, og blandt dem var bestandig Ridder Otto, der, som Kongens Søstersøn, paa en saadan Høitidsdag ikke kunde forlade sin Plads blandt Kongens Nærmeste.

Henimod Aften, da den største Festslighed var forbi og de muntre Gjester begyndte at bevæge sig friere blandt hverandre, fik Carl dog Leilighed til at give sin Søster et Bink, idet hun vilde forlade Dronning Regise, til hvis Opvartning hun den Dag var bestemt, og begive sig til Dronning Dagmars Gemakker.

"Hvad vil du? kjære Broder! — sagde Kirstine og trykkede kjærlig hans Haand — vi faae ingen Tid idag til at tale ordentlig sammen. Jeg skal til Dronningen: hun sidder eene, Stakket! og kan ingen Deel tage i al denne Herlighed."

"Eet Ord, kjære Kirstine! skulde du see Grev Otto og uden Anstød kunde sige ham et Par Ord, saa beed ham vogte sig og sig ham, at hans Dødsfjende den forviiste Klerk er her, han, som han lod pidste ud af Kongens Gaard. Jeg har selv seet ham; han gaaer sikkert omkring her og lurar hemmelig paa Hevn."

"Jesus Marie! hvad siger du!" sagde Kirstine forskrækket og blev bleeg som et Liig.

"Nu hvad fattes dig, Søster! du har Intet at frygte. Beed kun Grev Otto see sig for og ikke gaae et Skridt uden Vaaben! Men sig ham det endelig saaledes, at Ingen udlægger det ilde, see hverken for mildt til ham eller nogen anden fornem Herre! Ak, kjære Søster, husk paa, vi ere den

fattige Ridders Børn og et godt og ærligt Navn er al vor Arv og Eie."

"Hvorledes kommer du derpaa? kjære Broder!" spurgte Kirstine forundret.

"Nok derom, gode Søster! glem kun ikke hvad jeg sagde dig" —

"Åh, nei — det maa skee strax. See, der staaer Ridder Otto jo hos Kongen. Jeg gaaer strax hen til ham og siger det" —

"For Guds Skyld, nei, Søster! det kommer sig ikke" — indvendte Carl og vilde holde hende tilbage; men hun var allerede borte; og strax efter saae Carl hvorledes det var lykkedes hans Søster at faae Grev Otto dragen ud paa Svalen, hvor den unge fyrstelige Herre syntes med særdeles Liv og Deeltagelse at underholde sig med hende.

"Det gaaer aldrig godt! — sagde Carl urolig ved sig selv — hvi tog jeg ikke Driftighed til mig og vovede mig selv derop blandt de Store! hun er mere hofvant, end jeg; men Otto havde Ret — hun maa være forsigtig."

Carl stod ved den aabne Dør til Riddersalen, hvoraf Tjenere og Svende trængte sig ud og ind. Han kom ved en Vending til at see ud i Forsalen, og uden længer at give Agt paa sin Søster og Ridder Otto, trængte han sig pludselig med Hestighed gennem Døren og forsvandt.

Ridder Otto stod imidlertid alene paa Svalen med Kirstine og lod ikke den undseelige og forstrækkede Jomfru komme til Orde af Glæde over det hemmelige fortrolige Bink, hun havde givet ham; han fandt det vel ikke saa ganske sømmeligt for hende; men det smigrede ham dog høilig og han sagde hende nu saa mange smukke og artige Ord, at den arme Pige blev baade rød og bleeg.

”Men jeg har Noget at sige Eder, Ridder Otto! — afbrød hun ham endelig — J maa for Guds og den hellige Jomfrues Skyld ikke troe, jeg vilde afbryde eders Samtale med Kongen eller saa ubeskedent gjøre Tegn til Eder, havde der ikke været Død paa Jærde: eders Liv er i Fare, ædle Herre!”

”Mit Liv — afbrød Otto hende overgIVEN og smilede — min Frihed vil J vel sige, smukke Jomfru! og deri kan J have Ret. Eders venlige Deeltagelse for mig, da Alle her miskjendte mig, glemmer jeg aldrig. Dengang maatte jeg iile bort, uden at faae Tid til at takke Eder; men troe mig, skønne Kirstine! hvad jeg lod tilbage” — —

”Ak, eders Seglring — afbrød Kirstine ham hastig — det er sandt, den har jeg — jeg fandt den og gjemte den til Eder. See! her er den.” Med disse Ord tog hun Solobratsen frem af sin Barm, for at afløse Ringen. ”Men ak! — vedblev hun forvirret — hvad jeg kom for at sige Eder” — —

”Hvad seer jeg? min gamle Seglring! — afbrød Otto hende henrykt — og saaledes forvaret! — o! løs den ikke af, skønne Kirstine! bær den bestandig saaledes! og lad mig være saa lykkelig at haabe, den ikke er Eder en ukjær Erindring!”

”Men, min Gud! Hr. Greve! — sagde Kirstine blussende rød — hvor kan jeg beholde eders Ring med eders fyrstelige Vaaben?”

”See, jeg har jo en anden — svarede Otto — og vil J endelig give mig en Erstatning for den, saa giv mig det lille Navfors, der hænger ved Siden af den!”

Uden at svare løste Kirstine Navforset af Halskjæden og rakte Greve Otto det, som henrykt modtog det og greb med det samme hendes Haand og trykte den til sine Læber.

”Men, kjære Ridder Otto! eders Liv er virkelig i Fare — begyndte Kirstine igjen og skjulte hastig Seglringen — for Guds Skyld, hør dog hvad jeg havde at sige Eder! Her gaaer en forklædt Forræder om og lurar paa Eder; min Broder Carl har seet ham og bedet mig advare Eder — det er den forræderske Klerk, som J engang fornærmede.”

”Hvad, Arnsfred? — spurgte Otto opmærksom og slap hendes Haand — det er umuligt: han er jo forviist.”

”Ak, han er her alligevel og vil vist stræbe Eder efter Livet. Hvad skal vi dog gjøre?”

”Lad ham vove paa at komme! jeg har før været blandt Fjender i Tusindtal, og J troer dog vel aldrig, jeg frygter for en enkelt Mand?”

”Ak nei, Hr. Otto! — sukede Kirstine — jeg veed jo nok hvor kjæk og forvoven J er; men hvo kan forsvare sig mod en lumsk og hemmelig Morder? han kan støde Eder en Dolk i Hjertet, naar J mindst tænker derpaa.”

”Frygt kun ikke, gode Pige! — jeg vil tage et Brystharnisk under min Kjortel; naar jeg kun veed hvor jeg kan vente en Fjende, lader jeg mig ikke forraske. Tak for eders venlige Advarsel! tak ogsaa eders ærlige trofaste Broder! det var smukt af ham, at han vilde advare mig: jeg har dog idag mod min Villie fornærmet ham.”

”Det talte han Intet om, ædle Herre! men lad mig nu stole paa, at J er forsigtig! jeg er saa angest og bange for den lumске Klerk.”

”Imorgen skal J vist høre, han sidder i Laarnet — sagde Otto og trykte hendes Haand med Barme — Gud velsigne Eder!”

”Christ og vor Frue bevare Eder!” — sagde Kirstine og gjengjældte Haandtrykket frygtsom og næsten umærkeligt, medens hun hastig tog sin Haand

tilbage — ”jeg tør ikke blive her længer — Dronningen venter mig.”

Derpaa skyndte hun sig bort. Ridder Otto saae sjæleglad efter hende, og først da han ikke meer saae hendes slanke lette Skikkelse i Riddersalen, gif han bort for at følge hendes Raad og forsyne sig med et Brystharnisk under sin Hoffjortel.

Da Otto traadte ud af Riddersalen, kastede han en Kappe over sin glimrende Hofdragt. For at komme til sine Bærelser i Slottets nordlige Floi, maatte han gjennem en lang mørk Gang. Han havde næsten glemt hvad han gif efter og tænkte kun paa den skønne Jomfru Kirstine og den varme Deel, hun tog i Alt, hvad der angik ham. Uden at gjøre sig nogen bestemt Forestilling om hvad den Tilbøielighed kunde føre til, som han selv følte for hende, og som han nu saa tydelig sporede og saa ubetænksom nærrede hos hende, gif han munter og letsin dig gjennem Gangen og nynnede paa en Elskovsvisse. Ved det matte Skin af en næsten udbrændt Lampe, som ellers Dag og Nat brændte i Gangen, saae han nu langt borte en dunkel Skikkelse bevøge sig frem og tilbage udenfor Døren til hans Bærelser. Han standsede pludselig og greb til sin lette pyntelige Kaarde, som han kun bar til den zivlige Hoffjortel, og som kun var lidet skiftet til nogen alvorlig Dyss. Han betænkte sig paa om

han, saa slet bevæbnet, skulde gaae frem eller vende tilbage; men han følte strax Skamrødmen paa sine Kinder over en Frygt, som han for første Gang var sig bevidst. Han drog Kaarden og nærmede sig langsomt den dunkle formummede Skikkelse, i hvem han troede at kjende Arnfred paa den listende Gang. Han var endnu omtrent tyve Skridt borte fra Gjensstanden for sin Opmærksomhed og betænkte sig paa om han skulde angribe eller give Tid til han blev angreben, da sluktedes den udbændte Lampe, og der blev saa mørkt omkring ham, at han ikke kunde see Kaarden i sin Haand. Han standsede igjen og bekæmpede den overvældende Gru, som overfaldt ham; derpaa gik han langsomt videre frem mod Døren og følte sig forsigtig for til alle Sider med Kaarden. Idetsamme hørte han det klorre og en anden Kaarde rørte ved hans. Uden at sige et Ord huggede han vildt iblinde rundt om sig, men fik idetsamme saa vældigt et Hug over Armen, at Kaarden faldt ham af Haanden og nu hørte han en velbekjendt Stemme:

”Hvor blev du af? fordømte Snigmorder! jeg er Grev Otto — kom kun igjen! denne gang slipper du ikke med Hundepidsken.”

”Carl! — raabte nu Otto — er det dig? er du fra Forstanden? du har saaret mig — jeg er jo Otto; du har nys advaret mig, og nu kommer du selv og overfalder mig — er det dit Vensteb?”

”Gud i Himlen! hvad har jeg gjort! — sagde Carl — er det Eder, Ridder Otto! jeg troede saa vist, det var den fordømte Klerk. Jeg meente det saa godt. Har jeg saaret Eder haardt?”

Snart kom det til Forklaring mellem Vennerne. Med Armen om Carls Hals gik Otto ind med ham i sit Bærelse. Ottos Saar var ikke betydeligt. Snart var Armen forbunden, og Carl overtalte nu sin Ven til at blive rolig paa sit tillukte Bærelse; selv vilde Carl søie Anstalter til at opspore og fastholde hans hemmelige Fjende; thi han havde fra Døren til Riddersalen tydeligt seet Arnfreds Skikkelse forsvinde i en af de mørke Gange, som førte fra Forsalen til Slottets Sidesløie.

Efter denne Aftale skiltes Vennerne ad, og dette Eventyr havde endnu knyttet dem nøiere og inderligere til hinanden.

Med bævende Hjerter og blussende Kinder var imidlertid Jomfru Kirstine traadt ind til Dronning Dagmar, og Dronningen havde bortsendt de andre Opvarterinder, hun den Dag havde valgt for at unde sin kjære Kirstine den Glæde at være med ved Festen. Da Kirstine nu var ene med Dronningen, undrede Dagmar sig over hendes Lausshed og den synlige Forvirring og Sindsbevægelse, hun forgjæves søgte at dølge. Dronningen betragtede hende med Æmhed og Deeltagelse.

”Du kommer ikke som en fri og glad Fugl fra Festen idag, gode Barn! — sagde hun venlig og tog Kirstines Haand — dit Sind er i Bevægelse og din Haand bæver — hvad fattes dig?”

”Ik, Intet, ædle Dronning! jeg har kun løbet lidt for stærkt igjennem Gangen.”

”Kirstine! — sagde Dagmar mildt advarende og betragtede hende nøie — nu taler du ikke Sandhed; der ligger dig Noget paa Hjertet. Har du ingen Fortrolighed til mig? veed du da ikke endnu, at jeg har dig kjær, som du kunde være min egen Søster?”

”Ik, ædle Dronning! — sukede Kirstine — hvor kan en fattig Ridders Datter nærme sig saaledes til Eder, som til en af sine Lige? der er jo saadan en uhyre Afstand imellem os.” Det faldt hende nu ogsaa pludselig ind hvilken Afstand der var mellem hende og Kongens Søstersøn, og hun kyskede Dronningens Haand med inderlig Beemod, medens hede Taarer udvældede af hendes Dine.

Dronningen klappede hende paa de vaade Kinder. ”Et front og godt Hjerte, mit Barn! — sagde hun kjærlig — gjør den Ringeste og Fattigste rigere, end en Dronning, for Guds Dine; hos ham gjælder ikke Kongeblood og høi Byrd. Skjænk mig din Fortrolighed, Barn! jeg kan ikke taale at see dig bedrøvet.”

Kirstine suktede dybt, men taug.

— Dronningen strøg de gule Lokker fra hendes Pande. ”Du er nu paa den Alder, mit gode Barn, — vedblev hun — da man siger unge Piger ofte har hemmelige Hjertesorger, hvad jeg dog, Gud skee Lov, aldrig har kjendt. Siig mig, kjære Kirstine! er nogen Mand i Verden Skyld i de Taarer, hvor med du væder min Haand, og i den Uro, som bevæger din Barm?”

Kirstine troede sit Hjertes Hemmelighed røbet og blev rød heelt ned over Halsen. ”En Mand — stammede hun — af, min ædle Dronning! hvor falder J derpaa? — jeg er jo kun femten Aar endnu.”

Her blev Samtalen afbrudt og Kirstine troede sig befriet fra sin Forlegenhed, idet Kongen traadte ind for at see til Dronningen og selv erkjendte sig om hendes Befindende.

Dagmars Kinder vare blevne røde og hendes Dine livfulde af Samtalen med Kirstine og den Hjertebevægelse, hvori hun derved var kommen. Hun besvarede Kongens Hilsen og Spørgsmaal om hendes Sundhed med livlig Røst og reiste sig uden Besværlighed for at modtage ham.

Kirstine fik hastig Taarerne af sine Dine; hun havde hilset Kongen ærbødigt og vilde trække sig tilbage til Sidesværelset; men Kongen, som kom oprømt og munter fra Festen og fandt Dronningens Tilstand

bedre, end han ventede, klappede den undseelige Jomfru paa Kinden. "Bliv kun, lille Kirstine! — sagde han — og hjælp mig at opmuntre Dronningen! jeg seer, du forstaaer dig bedre derpaa, end jeg selv. Som jeg horer, synger du smukke Viser." Han vendte sig nu atter venlig til Dagmar: "Er I saa farsk, min ædle Dronning! at I kan taale sliq Udspreddelse, kunde jeg nu ret have Lyst til at hore en af de Sange, I har sagt mig, eders lille vakre Kirstine trøstede og opmuntrede Eder med i min Fraværelse."

"Som I vil, min kjære Herre og Konge!" — sagde Dagmar og rakte Baldemar sin Haand, medens hun tog Sæde ved hans Side. "Syng, mit Barn, hvis du kan — sagde hun opmuntrende til den bævende Pige — vær kun ikke frygtsom! Kongen vil idag neppe være vanskelig at synge for. Jeg har ikke længe seet Eder saa glad og oprømt — her hvilede atter hendes venlige Dine paa Kongen — hvorvel jeg ikke kunde være tilstede ved Festen, har jeg dog ogsaa ret glædet mig i Stilheden over al den Lykke og Velsignelse, Herren skjænker os idag; vor lille Baldemar har været from og stille i Kirken, horer jeg; see! han sover nu sødelig og drømmer om de kjære Guds Engle."

Hun betragtede med inderligt Velbehag det sovende Barn, som laae i den gyldne Bugge ved

hendes Livbænk. Baldemars Dine hvilede ogsaa med Glæde paa Barket, medens Kirstine stod rød og forlegen og pillede paa sit Livbaand.

"Jeg har ikke længe kunnet sidde saa rolig og huusfaderlig her hjemme — afbrød Baldemar sin og Dronningens Læusshed — du seer idag ret sund og glad ud, min fromme Dagmar! og jeg haaber, du snart kan glæde Hoffet og Folket med dit milde Afsyn. Men hvor blev Sangen af? idag vil jeg ikke høre Andet, end Sang og Glæde."

"Syng, kjære Kirstine!" sagde Dagmar; og Kirstine tog nu endelig Mod til sig og sang den gamle Vise om Jomfruen, som var forvandlet til en Nattegal *), og som en fremmed Ridder kom til og bad quæde en Vise, hvorfor han vilde lade Fuglens Fjædre beslaae med Guld og dens Hals beklæde med Perler. Alt som hun sang blev hun underlig bevæget derved; hun sang nu hvad Nattegalen svarte Ridderen:

"Jeg passer ei paa dine Fjædre af Guld,
Som jeg for dig skulde bære:
I Verden jeg er en fremmed vild Fugl,
Og ingen Mand monne mig kjende" —

Hendes Stemme bævede, og det var hende ligesom det var om hende selv hun sang, og da hun nu paa Ridderens Spørgsmaal til den forvandlede

*) See danske Viser fra Middelalderen.

Jomfrue, om hun da leed Ondt af Hunger, Kulde og Snee, skulde synge hvad Nattergalen svarte, da blev hun saa overvældet af den veemodige Tølelse, at hun kun med Nøie kunde frembringe Ordene:

Mig tvinger ei Kulde, mig tvinger ei Snee,
Som falder paa Veien hiin brede;
Mig tvinger fast meer en lønlig Sorg,
Der gjør mig Angst og Møde."

Og nu kunde hun for den heftige og lydelige Graad ikke synge mere.

"Du er ikke vel, mit Barn! — sagde Dronningen — gik ud og fat dig! Kongen vilde jo ikke høre Graad og Sørgesange."

"Stakkels Barn! hvad fattes dig?" — sagde Kongen deeltagende og greb hendes Haand.

"Åh, tilgiv mig og lad mig gaae, min naadigste Herre og Konge! — bad Kirstine — jeg er selv en fremmed vild Fugl, som ikke kan synge for saa stor og mægtig en Herre."

Kongen slap hendes Haand; og med begge Hænder for Dinene ilede hun af Gemakket.

"Hvad fattes det gode smukke Barn? — spurgte Kongen — min Nærværelse kan dog aldrig være hende saa frygtelig."

"Jeg forstaaer mig ikke paa hende idag — sagde Dagmar — hun har altid glædet sig saa hjertelig, naar hun hørte eders Lov og Priis, og naar der kom

Budskab om eders Seiervindinger, var hun ofte lige saa glad og lykkelig derover som jeg; hun taler aldrig om Eder uden med den største Beundring og Hengivenhed, og nu flyer hun grædende for Eder og kan ikke synge Eder en Vise til Ende; der maa sikkert være hendet hende Noget; men hun har Fortroelighed til mig, og jeg tænker vel at faae at vide hvad det er for en lønlig Sorg, som trykker hende.”

”Skade for det unge vakre Pigebarn, skulde hun allerede saa tidlig have en Hjertesorg! — sagde Kongen — selv hendes Ungstfælsighed og Bedrøvelse klæder hende velsignet; men hun er intet Barn meer, seer jeg, hun er voxet og bleven fager.”

”Næst dig, kjære Baldemar! — sagde Dagmar — har jeg ingen Sjæl kjærere i Danmarks Rige. Hun er ellers munter og klogtig og hvad hun har for et elskeligt Hjerte veed Ingen bedre end jeg.”

”Men, for tusind Pokker! hvad fattes hende da? — spurgte Kongen fast utaalmodig — jeg kan for min Død ikke lide, Noget sørger. Spørg hende ud, kjære Dagmar! har du hende saa kjær, skal hun, Guds død, ogsaa være lykkelig.”

”Du kjære heftige Sjæl! — sagde Dagmar og smilede — Du glemmer i din Kraft og Vælde, at han, der raader over Lykken, sidder høiere, end alle Konger og Fyrster.”

Dronningens fromme Bemærkning bragte nu Kongen paa alvorlige og vigtige Tanker om Folkets og Rigets Lyksalighed. Han søgte at meddele Dagmar sine store Udfigter i Fremtiden og tilbragte saaledes endnu en venlig og fortrolig Time med hende i Eenrum.

Da Kongen havde forladt Dronning Dagmars Gemak, kom Jomfru Kirstine tilbage og bad Dronningen tilgive hende den barnagtige Frygt og Uengstelighed, som havde afbrudt hendes Sang for Kongen.

”Var det virkelig intet Andet? — spurgte Dagmar — hav Tillid til mig, gode Kirstine! og betro mig hvad der ligger dig paa Hjertet! du har ingen oprigtigere Veninde, end mig, og Kongen selv har sagt, han vil gjøre dig lykkelig, hvis det staaer i hans Magt.”

”Kongen! — gjentog Kirstine, glad forskrækket — den store herlige Helt! — af, nei, det er ikke muligt — det kan dog hverken han eller J, ædle Dronning! en stakkels fattig Ridderdatter tør dog aldrig tænke paa en Lykke, hvortil hun ikke er fød og baaren. Jeg vil heller aldrig tænke derpaa. Spørg mig kun ikke mere derom, gode, velsignede Dronning! jeg tør dog hverken betro Eder eller noget Menneske hvad Gud i Himlen kun veed, og hvad det maaskee ogsaa er Synd og Formastelse at tænke paa.”

”Synd og Formastelse — gjentog Dronningen og studsede — derfor bevare dig Gud og alle Hellige i Naade! endnu har du ingen ugudelig og formastelig Gjerning at bebreide dig, det veed jeg. Bevar din Hemmelighed fremdeles i dit Bryst! nu vil og tør jeg ikke vide den.”

”Ak, nei, min ædle fromme Dronning! — bad Kirstine og knælede for hendes Fod, medens hun grædende lagde Hovedet i hendes Skjød — troe dog, for Guds og den hellige Jomfrues Skyld, intet Dødt om eders stakkels Kirstine! jeg vil jo gjerne tilstaae Eder det, at jeg har ham inderlig kjær, ham, jeg aldrig tør kalde min, ham den kjæffeste og elskværdigste af alle Mænd i Verden; men han veed Intet derom og faaer det aldrig at vide. Synd og Formastelse er det dog visselig ikke, naar Ingen veed det, uden jeg og Gud i Himlen, naar jeg ærbar og stille bærer hans Billede i min Sjæl, men aldrig meer lader ham gribe min Haand og læse min Hemmelighed i mine Dine” —

”Ulykkelige!” udbrød Dagmar og blegnede; thi hun troede nu for vist, at det var Baldemar, hun meente.

”Ja vel maae I kalde mig ulykkelig, ædle Dronning! men hvad kan jeg derfor? Synd og Formastelse var det kun, naar jeg et Dieblif kunde glemme det svælgende Dyb, som adskiller os — og

for skal mit Hjerter briste. Rinder der intet Skjoldungeblod i mine Aarer, som i hans, saa rinder der dog stolt ædelt Ridderblod, og et godt og ærligt Navn er al min Arv og Eie.”

”Arme, arme Kirstine! jeg forstaaer dig — sagde Dronningen med et dybt smerteligt Hjertesuf — Gud styrke og trøste dig, arme Barn, arme forvildede Sjæl! jeg kan ikke. Bede for dig kan jeg kun, og det vil jeg; bede for dig vil jeg i min sidste Stund. Forsag ikke! hvo veed — hvo veed hvad der kan skee? vort Liv og vor Lykke er i den Almægtiges Haand.”

Hefstig rystet og bevæget, bøjede Dagmar sit Hoved mod Kirstines Bryst og græd; hun var en Almagt nær og Kirstine kaldte forkrækket paa hendes Terner. Et farligt Tilfælde var indtruffet med den unge svage Moder, og Henrik Harpestræng blev kaldet. Han rystede paa Hovedet og fandt hendes Tilstand betænkkelig. Den forkrækkede Jomfru Kirstine var utrøstelig og bebreidede sig med Kette, at den ædle Dronnings Deeltagelse i hendes Hjerteanliggende havde foranlediget denne Ulykke.

Dronningens pludselige og farlige Tilbagefald afbrød Festen paa Ribehuus med almindelig Forkrækkelse og Bekymring. Kongen kastede Tavlebordet om og sprang op for at ile til hende. Dronning Regise forlod sin kongelige Brudgom for at see

til hende. Men Lægen havde formeent Alle Indgangen og forlangte kun Stilhed og Ro for den Syge. Paa Kongens Befaling blev der nu snart faa stille paa Slottet, som om alle dets talrige Beboere vare uddøde, og kun i Ribe og dens Omegit vidnede den urolige Folkestimmel og de mange bortdragende Gjester om Dagens Festlighed og afbrudte Glæde.

Det var sildigt ud paa Aftenen. Udenfor Slotsporten stod Thorgeir Danaaskjald stille og veemodig ved Carl af Rises Side og betragtede det store mørke Slot, som nylig glimrede af Fakler og Lys og gjenlød af Bøgerklang og festlig Lummel, men hvor nu Glæden med Festligheden var forsvunden, som ved et Tordenflag. Endnu skinnede der kun et stille mat Lys fra den syge Dronnings Gemak, medens hift og her en enkelt Lampe bevægede sig uroligt og ængsteligt gjennem de tilstødende Gange og Gemakker. Himlen var mørk og overtrukket: det var som Døden svævede truende i de tunge Regnskyer over Kongeborgen.

”Skulde Glæden og Lyksaligheden nu allerede være forbi paa Ribehuus — sukede Thorgeir — det havde jeg dog ikke troet, da her forrige Gang brændte Brudeblus og da Bønderne dansede saa lystelig her i Slotsgaarden.

Der seiler Hr. Strange med Dronning Dagmar!

sang jeg dengang saa glædelig; nu er det mig som jeg snart skulde synge:

Der flyve Guds Engle med Dronning Dagmar.

Men hvi staae vi her saalænge? gode Carl! J staaer jo som fastgroet og stirrer paa de Forbigaaende, som J havde Bøgt her og ventede en Fjende i hvert Menneske, der kommer fra Slottet."

"Det gjør jeg netop ogsaa — svarede Carl — men seer jeg ret, har jeg nu Die paa den, jeg søger. Seer J den krumme dunkle Skikkelse, der kommer listende forbi Brønden med en Bogrulle, eller hvad det er, under Armen?"

"Hvad vil J ham? lad ham gaae med Fred! det er jo en stakkels fattig Pillegrim, som nok ligger paa Reisen til det hellige Land."

"Det er en Ulv i Saareklæder, som ligger paa Reisen til Helvede — sagde Carl — det er den forviste Alerk, som stræbte Grev Otto efter Livet og vilde forraade Kongens Hemmeligheder til Fjenden. Jeg har været paa Spor efter ham den hele Dag; men han har nok mærket det og altid vidst at undgaae mig. Nu er han mig da sikker. Paa Slottet tør jeg ingen Støi gjøre; men saasnart han har Foden her udenfor Porten, griber jeg ham i Muslingekraven og bringer ham til Taarnet. See, nu staaer han stille og seer sig om. Kom lidt tilside! J maa troe, den Karl har intet Godt ifinde, hverken

mod Kongen eller mod Grev Otto; han har fundet Beskyttelse hos Greverne af Schwerin, har man sagt; er han i deres Tjeneste, er han sikkert nu her, som en Speider og Forræder. — Men hvor blev han nu af igjen? jeg seer ham ikke. Det er som forhejet; jeg er færdig at troe, han kan gjøre sig usynlig. Kom, kjære Thorgeir, hjælp mig at op-
lede ham!"

"Er han endnu i Slotsgaarden, maae vi jo vel kunne finde ham — sagde Thorgeir — hænger det saaledes sammen, har jeg ingen Medlidenhed med ham."

Medens Carl og Thorgeir nu gik ind i Slots-
gaarden for at opsoege og gribe den listige Arnfred, var han gennem Baggaarden lykkelig undkommen og reed snart i fuldt Fiirspring gennem Ribe Gader med en Kulle vigtige Papirer under Armen, som han under Festens Lummel med en mageløs Dum-
driftighed havde vidst at finde Veien til i Kongens
Lønkammer.

Den snilde Klerk havde strax bemærket, at han var bleven kjendt af Carl ved Rathoveddøren, idet han med sit hevnjerrige Blik efter Otto havde robet sig; han havde derfor klogelig opsat sin egen person-
lige Hevn til en bedre Leilighed og skyndt sig med at udføre den vigtigere Skurkestreg, af hvis lykkelige Udførelse hans hele Fremtidslykke afgang hos Grev

verne af Schwerin. Med de vigtige Papirer under Armen og en sleben Dolk under Rappen havde han paa Tilbageveien fra Kongens Løntammer skjult sig i de mørke Gange paa Slottet for at oppebie Tusmørket og i Haab om endnu at træffe Grev Otto. Men da Festen saa pludselig blev afbrudt, maatte han tilsidst sørge for sin Sikkerhed, og nu, da han reed over Sønderportsbroen, aandede han først friere og reed noget langsommere det korte Stykke Wei ved Aaen, som førte til Skoven.

Som han saaledes reed, hørte han pludselig en Pladsken i Aaen, hvorved hans Hest blev sty og foer til Siden; han blev selv saa forskrækket derved, at han tabte Tøilen af Haanden; men hvad der end mere forfærdede den overtroiske Klerk og bragte hans onde Samvittighed i Bevægelse, var Synet af en bleg qvindelig Skikkelse, der med en Sivbrands i de mørke flagrende Lokker dansede i Maaneskin ved Aaen og sang en vild frygtelig Sang, som hun ofte afbrød med en skingrende Latter. Haarene reiste sig paa Synderens Hoved. Galgebakken ligeoverfor, hvor en Forbryder laae paa Steile og Hjul, og hvorfra et Par hæse Rævne blandede deres Skrig med Qvindens Sang og Latter, forøgede endnu mere hans Forfærdelse. Han læste alle de Bønner, han i sin Angest kunde huske; men hans

Hest steilede og fnyste og snart laae han afmægtig i Græsset ved Naen.

Da han kom til sig selv, saae han sig ængstelig om: han saae kun Steilen paa Galgebakken og hørte Naens Brusen, men Hexen, som han troede at have seet, var forsvunden, og han tog Mod til sig og reiste sig. Hans Hest var borte; i Græsset ved hans Side blinkede hans Dolk; den greb han hastig; men forgjæves søgte han med ængstelig speidende Blik om de vigtige Papirer; de vare ingensteds at finde. Han syntes atter at høre en Pladsk i Naen og en fjern Latter mellem Sivene, og uden at søge længer om Papirerne, flygtede han med Dolken i Haanden saa hastig, de skjælvende Been kunde bære ham, og forsvandt paa hiin Side Galgebakken, som en Forbryder, der løb fra Galgen og fra Bøddelens Haand.

Næste Morgen traadte Henrik Harpestræng med et glad Ansigt ind til Kongen og underrettede ham om, at det stod sig bedre med Dronningen, og at han troede hendes Liv var uden Fare, hvis det forresten var Guds Willie, at hun skulde komme sig.

”Hendes Fromhed og Gudfrygtighed, Herre Konge! — sagde den lægekundige Klerk — hjælper hende dog mere, end al min verdslige Konst; thi Hellighed, høre Herre, er det bedste Lægemiddel baade for Sjæl og Legeme. Naar Dronningen derhos vil vogte sig for alle heftige Sindsbevægelser,

saavel som for gammelt Rodekjød, Sotkjød, Bukkekjød og røget Harekjød, item for Lax, Spægesild, Hornfisk og altflags Spægemad, saa haaber jeg med den helige Jomfrues Hjælp, at det ingen Fare skal have."

Kongen overbeviste sig strax selv derom. Han besøgte nu Dronningen ofte og saae hende daglig bedres. Han glædede sig hjertelig derover og forlod ikke Ribehuus. Men det var ligesom dette uvante stille Liv og Lusten i Sygestuen nedtrykte hans friske Livskraft og var hans heftige Natur imod.

Hvad der end mere forstemte ham, var den ubehagelige Efterretning fra Rom, at den bandlyste Bisp Baldemar, som havde ydmyget sig for Paven, ved Keiser Ottos Indflydelse ikke alene var bleven løst af Bandet og havde faaet Tilladelse til at holde Messe i Bispdragt, men at han endogsaa, og — som det hed — efter Keiserens Villie, skjøndt imod Pavens udtryffelige Betingelse, var af Hertug Bernhard af Sachsen paany indsat til Erkebisp i Bremen. Keiser Otto, hed det fremdeles, var kort før bleven kronet af Paven og havde ydmyget sig til at holde Stigboilen for ham.

Junker Strange stod i Kongens Gemak, da han modtog disse Tidender.

"Hvad siger du dertil? Strange! — sagde Kongen og kastede Brevet harmfuld paa Bordet —

min overmodige Fætter sidder igjen paa sin Erkebispestol; Keiser Otto arbejder hemmelig imod mig i Rom. Nu da Philip er død, trænger han ikke meer til min Arm. Jeg læste det i hans sledste hykkelske Dine, da han forlod mig. Seiersfesten her og Glæden over sine Landsmænds Flugt undte han mig ikke. Det varer vel ikke længe, inden han ogsaa staaer med en Hær paa mine Grændser."

"I Guds Navn, Herre Konge! — svarede Junker Strange, munter — saa kan J vel ligesaa godt vise den ene Keiser Winterveien, som den anden. Med Paven staaer han sig ellers neppe ret længe, holder han ikke bedre Eed og Forpligtelse, end det lader til. J Kong Frederik af Sicilien frygter han med Joie en farlig Medbeiler; men rykker han for Allvor mod ham i Apulien, er det ude mellem ham og Paven."

"Tag mig det sidste Pavebrev, Strange! — sagde Kongen og kastede sig fortrædelig i sin Armstol — det ligger hist paa Hylden blandt de udenlandske Sager."

"Hvor? Herre Konge!" spurgte Strange og søgte forgjæves efter Brevet.

"Bed Documenterne om de schwerinske Anliggender."

"Dem seer jeg ikke heller."

”Hvad? — raabte Valdemar og foer op — er du slagen med Blindhed?” Han gif nu selv hen til til Hyliden og saae med Forbauselse, at hans vigtigste og hemmeligste Papirer vare forsvundne.

”Død og Fordømmelse! hvem har været her? — udbrød han i frygtelig Harm — har Døren ikke været laaset og lukket! eller har vi Forrædere midt iblandt os?” —

Der blev nu søgt paa det Møiagtigste efter de bortkomne Papirer; men de vare ingensteds at finde og Kongen harmede sig forgjeves over dette dumme dristige og ubegribelige Maa.

Den fromme Dagmar mærkede Kongens Forstemthed og havde flere Gange bedet ham adsprede og opmuntre sig med Jagt og ridderlige Sysler. En Dag gjentog hun dette Ønske i Henrik Harpes strængs Nærværelse.

”Dronningen har saa visselig Ret, min naadige Herre og Konge! — sagde Lægen og betragtede Kongen med Opmærksomhed — Døren maa stive og Hvalen svømme, ingen af dem kan høre en Messe til Ende. Stuen er ikke eders Element, Herre Konge! J maa jage og tumles og derhos i nogle Dage drikke Jernurt paa Viin, ellers er J istand til at faae Gnuvsot. Et fromt og fornsiet Sind er forresten det bedste Raad, jeg veed.”

Da Henrik Harpestræng nu tillige forfikkrede, at Dronningen næsten var helbredet, gav Baldemar ogsaa efter for Dagmars indstændige Bøn og drog med et talrigt Jagtselskab til Skanderborg, hvor han agtede i nogle Dage at adsprede sig ved Falke- Jagten, som fra hans Barndom var hans kjæreste Forlystelse. Grev Albert, Ridder Otto og Absalon Bølg fulgte med ham; men Junker Strange lod han blive tilbage paa Ribehuus; thi denne Dronningens troe og hengivne Ridder vidste ofte ved sin muntre godmodige Stjemt at opmuntre hende, og han havde Befaling til ufortøvet at sende Kongen et Tilbud, hvis Dronningens Tilstand paa mindste Maade skulde forværres.

Dagen efter Kongens Udreise befandt Dronningen sig saa vel, at hun førstegang fik Tilladelse til at nyde den friske Foraarsluft i Slotsaugen, hvorefter hun saa inderlig længtes.

Det var en skøn klar Maimaanedsdag. Jomfru Kirstine kunde ikke ledsage sin Hersterinde; thi hun laae syg af en heftig Feber og havde ikke seet Dronningen siden den sidste uhykkelige Festsasten. Dronning Regise var Dagen efter Brylluppet dragen med sin kongelige Gemal til Sverrig. Men Grevinde Ida, som endnu selv var noget svag efter sin Nedkomst, ledsagede Dronningen med et Par Lerner. Større Selskab yndede Dagmar ikke.

Hun vilde saa gjerne atter see sit Yndlingssted ved Naen; men hun havde dog en hemmelig Gru for dette Sted, hvortil ingen uden Jomfru Kirstine vidste Grunden. Iagtet Dronningen derfor strax paa Grund af Frastanden forandrede sin Beslutning og opgav sit Onske om at komme til Naen, troede Grevinde Ida og Lernerne dog at gjøre hende en Glæde ved at bringe hende derhen. De fik hende overtalt til at sætte sig i en Bærestol, og ad en Omvei, som Dronningen ikke kjendte, lode de hende bære til Løvhytten ved Naen.

Glad overrasket, men dog halv forskrækket, saae Dagmar sig pludselig paa det kjære Drømmested. Det var ved høi lys Dag, og snart var enhver Vængselighed og Betænelighed borte. Hun sad munter paa Bænken ved den gængende Baad og drømte atter mild og rolig om sin Barndom og om en lykkelig Fremtid.

Saaledes havde hun vel siddet en Timestid, og man tænkte allerede paa at vende tilbage til Slottet, da saae Lernerne og Grevinde Ida med Forundring en fattig Betlerqvinde nærme sig med en sort Kyse dybt ned over Dinene og med vaade forrevne Klæder; hun gik krum med en Krykkestav under Armen, som en gammel syg Qvinde, men under Kyssen saae de et blegt ungdommeligt Ansigt med et Par sorte gnistrende Dine.

”Hvor er den fremmede Kvinde kommen herind? hvad kan hun ville os?” sagde Grevinde Ida. Og Dronningen, som hidtil havde seet drømmende paa de smaa Volger i Naen, blev nu først den fremmede Skikkelse vaer og udstødte forskrækket et Skrig.

”Frygt ikke, ædle Dronning! — sagde Grevinde Ida — det er kun en fattig stakkels Kone, som formodentlig vil betle; men det er uforsvarligt, at man ikke paa denne Tid har holdt Havedøren lukket. Gak sin Vej, lille Moer! — sagde hun til Kvinden — her er ikke Stedet til at tale med Dronningen.”

”Jo her er just det rette Sted”, svarede den fremmede Kvinde og opslug en hoi forvildet Latter, idet hun paatrængende nærmede sig Dronningen. ”Har I glemt hvad Havfruen spaaede Jer? Dronning Dagmar! — vedblev hun med et halv veemodigt halv skadesro Smil — det hjælper ikke at stride mod Strømmen: hvad der staaer i den store blaae Bog histoppe, kan dog Ingen forhindre. Jeg kan ogsaa spaae: ræk mig eders Haand, Dronning Dagmar! saa skal jeg sige Eder om Havfruen sagde Sandhed.”

”Bort, bort! — sagde Dagmar og bleguede — jeg vil ikke spaaes — jeg vil ikke vide min Skjæbne — ak, jeg veed den jo kun alt for vel. Vil du dræbe mig, onde Kvinde!

”Jeg er for ringe til at ville og J med — svar rede Spaaqvinden — vi maae, see, det er Sagen. Stjernerne spørge ikke om hvad et Par Orme vil, som krympe sig i Støvet. J er vel hovmodig fordi J kaldes Dronning af Danmark og kalder den største Helt i Verden eders Egteherre; men derfor skal J ikke see en stakkels fordømt Sjæl over Hovedet. Jeg har ogsaa drømt engang, jeg var Dronning. Derfor maatte min Gamle ned ad Trappen, sige de onde Tunger; men det veed jeg Intet af; det maa den Sorte forsvare. J er ikke stort mere Dronning, end jeg, skjon Dagmar! — vedblev hun og loe — Nei, der er er den skjonne Prindsesse Beengjerd fra Portugal — hun har sorte Dine, som jeg, og hun vil bære Kronen for os begge. For hende sang Baldemar Elskovsfange, medens J stod for Alteret med hans Tjener. Kjender J Kong Baldemars Haand og Segl, saa læs og see om jeg lyver! J skal ikke troe, det var Eder, Kongen tænkte paa, da han af Høflighed og Medynk savnede Dronning Dagmar.”

Med disse Ord rakte hun Dronningen et sønderrevet Brev, og saa let som en Hind var hun forsvunden mellem Buskene.

Bleg og skjælvende stirrede Dronningen paa det sønderrevne Brev; hun kjendte Baldemars Haand og Segl; Bogstaverne løb i Eet for hendes Dine; men hun læste Nok for at see, det var en Befaling

til Junker Strange, at vende tilbage fra Bøhmen uden Kongebruden, hvis det ikke var for sildigt. Ogsaa Beengjerds Navn saae hun; men nu tabte hun Brevet af Haanden og sank afmægtig til Jorden.

"Junker Strange og Henrik Harpestræng vare ved Ternerens Anskrig i største Hast ilede til. Med stor Bekymring og Forstrækkelse blev Dronningen bragt tilbage til Slottet. Junker Strange havde seet det velbekjendte ulykkelige Brev og tilintetgjort det.

I Dronningens Gemak lykkedes det først Mester Harpestræng at bringe hende til sig selv. Hun saae sig forundret om og syntes kun dunkelt at erindre hvad der var foregaaet, men hun var bængstet og urolig og kunde ikke see Mennesker nok omkring sig.

"Tænd Lys! — sagde hun — det er jo mørkt Nat — hent mig alle de Fruer, der er i Danmark! hent mig alle de Bise og Lærde! — Nei, hent mig kun liden Kirstine! hun er dog den eeneste af Jer Alle, som forstaaer mig: hun hørte ogsaa hvad Havfruen sang:

En Søn du føder saa lys og hold —

Hans Moder var varm, hans Fader var kold —

Var det ikke saa hun sang? liden Kirstine!" Her vendte hun sig med et forvildet Blik til Lægen og græd.

Jomfru Kirstine var ved Budstabet om Dronningens Tilstand midt i Feberheden sprungen ud af

Sengen og havde ihast kastet sin guldballdyrede Stads-
sekjortel om sig. Hun traadte nu ind til Dronningen
og hendes Dine vare saa taarefulde, at hun ikke
kunde see Lysene og Kjerterne, man paa Dronningens
Befaling havde tændt. Da Dagmar saae hende,
hævede hun sig fra sit Leie og omfavnede hende.

”Kan du læse, Barn! — sagde Dagmar —
saa tag den hellige Læst og læs min Sjæl til No! saa
skal du slide det røde Skarlagen og ride paa min
Ganger, naar jeg er død og borte.”

”Ak, kunde jeg kun hjælpe Eder, min ædle
Dronning! kunde jeg frelse eders Liv med mit eget
— jeg gjorde det jo saa gjerne.” Hun tog Bogen i
Haanden og stirrede deri. ”Ak, hjælpe Eder Gud
Fader i Himmerig! — den rige Christ forbarme sig
over Eder! — Eders Pine er haardere end Staal.”

”Læs, læs, kjæreste Kirstine! — bad Dagmar
ængstelig — hør! nu synger Havfruen igjen:

En Søn du føder med gyldne Haar —

En stakket Lykke jeg kun ham spaaer.

Giv mig mit Barn! — giv mig mit Barn! lad
den onde Qvinde ikke faae Magt over ham! —
læs, læs!”

Dagmar trykte Barnet ængstelig til sit Bryst;
og Jomfru Kirstine læste i den hellige Bog saa godt
hun kunde, medens Taarerne randt hende paa Bog
og paa Haand.

”Ik, vil Gud dog have det og det saa maa skee — sagde Dagmar endelig roligere — saa send strax Bud til Skanderborg og beed min Herre og Konge komme!”

Førend Dronningen havde ønsket det, var det allerede skeet: paa Junker Stranges Foranstaltning var der allerede sendt to Jilbud til Skanderborg efter Kongen.

Carl af Nise var den, som sidst var bleven sendt; men han reed saa stærkt, at han kom langt forbi det første Bud. Da han saaledes kom farende mod Skanderborg Slot, stod Kongen paa Høies Loftsbroen og saae ud over Veien.

”Gud hjælpe mig for Budskab, den Svend bringer — sagde Baldemar — han rider som det gjaldt Liv og Død. Gud veed hvor det nu staaer til med Dagmar.”

Snart bragte Carl af Nise det sørgelige Budskab; han var selv saa rørt derved, at han neppe kunde tale. Kongen stødte til Jernræksværket paa Høieloftsbroen saa det bøiede sig. ”Gud forbyde, hun skulde være død før jeg kommer”, sagde han og ilte til sin Ganger. Med hundrede Riddere og Svende drog han fra Skanderborg. Da han reed over Randbøl Hede, var der kun femten, som endnu kunde følge ham; da han kom til Gridstedbro fulgte Carl af Nise ham kun med Nøie paa sin udmat:

tede Ganger, og da han foer over Ribe Bro, var han alene.

Der var stort Ynk og Jammer i Fruerstuen; Dronningen havde modtaget Sacramentet og den sidste Salvelse, og da Kongen nu reed op ad Strædet, som førte til Slottet, lød det Jammerskrig over hele Slottet, at Dronningen var død. Hun laae ogsaa bleeg og uden Livstegn i Jomfru Kirstines Arme.

Fast aandeløs af det hurtige Nidt traadte Kongen ind ad Døren. "Død — død? — spurgte han — og uden at sige mig det sidste Farvel" —

Grædende knælede Jomfru Kirstine ved Løisbænken og holdt endnu den blege Dronning i sin høire Arm; hun rakte med inderlig Medynk Kongen sin Haand: "Giv Eder tilfreds, min ædle Konge! — sagde hun — hendes sidste Ord var eders Navn — af! hun vilde saa gjerne endnu een Gang have seet Eder."

"Beder, beder med mig, Alle, som ere herinde! — sagde Kongen og bøjede sit Knæ — beder en kristen Bøn for mig, at hun maa opslaae sine Dine og at jeg maa tale endnu et kjærsligt Ord med hende i denne Verden!"

Paa Kongens Bud knælede Alle og bad; og det var som et Vidunder for dem Alle, da den dødblege Dronning nu virkelig aabnede sine Dine endnu en

gang og stirrede paa dem, som en Gjest fra Landes verdenen. Mange fore forsærdede tilside; men Kongen nærmede sig hende og greb hendes Haand.

"Ak, min strenge Herre og Konge! — sagde hun — hvi vakte J mig af min salige Blund med eders mægtige Bøn og Klage? — Ræddes ikke for mig! — vedblev hun med et forvildet Blik til de skjælvende Fruer og Terner — min Synd var ikke stor, sagde Herren min Dommer — ak, havde jeg kun ikke snørt mine smaa Silkeærmer om Søndagen. Men gaaer, gaaer Alle! Gud velsigne Eder og domme Eder saa naadig som mig! bliv du alene, min Baldemar! med dig har Herren endnu forundt mig et Par korte Afffedsord."

Alle gif og Baldemar blev ené med den Døende.

"Du har dog havt mig kjær, min Baldemar! — sagde hun veemodig — jeg seer det paa dit blege Afsyn og paa Taaren i dit strenge Nie — du havde mig kjær, som en venlig Søster, og det gjør dig ondt at skilles fra mig; — men naar Lyset er slukt og Døren er lukket, saa er den glemt, som er udeluft."

"Dagmar, Dagmar! — sukede Baldemar smertelig — kan du tvivle paa min Hengivenhed og Trofskab?"

"Nei, nei! derpaa tvivler jeg ikke, og jeg breider dig Intet i min sidste Stund. Hvad kunde du for, at du saae den stolte Beengjerd for mig?"

”Ha, hvor veed du — hvo har sagt dig — stammede Baldemar og en brændende Rødmø foer over hans blege Kinder — Ved Gud i Himlen, Dagmar! jeg var dig tro — og jeg saae ikke Beengjerd fra den Stund, jeg havde svoret dig Trofskab.”

”Havde du mig kjær — da saae du hende aldrig meer; — dog nei — lad det Ord være dødt med mig! — det er nok, jeg har plaget dig, medens jeg levede; naar jeg er død, skal jeg vorde din gode Aand — men intet Løfte skal binde din høie kongelige Sjæl. Ak, men vogt dig, vogt dig, min Baldemar! Beengjerd er stolt og ærgjerrig. Din Huftaaer ogsaa til Høihed og Magt. Husk paa Dagmar og tænk paa din udsødelige Sjæl, naar din Haand er udstrakt mod denne Verdens fordærvelige Herlighed!”

Baldemar taug og sukede dybt.

”Endnu eet Ord, min Baldemar! — naar Smerten over min Bortgang er forsvunden, og du ikke længer kan udholde at leve ene i Verden; saa tænk paa hende, som jeg elskede høiest, og som elsker dig høiest af alle Mænd i Verden. Kun for mig har hun robet hvad ellers kun Gud i Himlen veed. Du saae selv hvad hun leed for den lønlige Elskov, hun bærer til dig i sit Hjerte. Hun er langt skjønnere og bedre end jeg; og vil du give Danmark og vor Søn en Moder, saa spørg ikke om Byrd og Konge:

blod, spørg om Hjertensgodhed og Sjælehoied —
ræk Kirstine af Nise din Haand, lad hende arve
Dagmars Krone!"

Forbausset hørte Kongen disse Ord og troede,
Dagmar endnu talte i Vildelse: "Lie stille dermed,
min Dagmar! — sagde han veemodig — Din
Krone kan ingen Terne arve, og hvad du har været
for mig og Danmark vil ingen Kvinde meer paa
Jorden kunne blive."

"Kom mit Ord ihu, naar jeg er død — hviskede
Dagmar — og nu leevvel for denne Verden! giv alle
Fredløse Fred for min sidste Bøns Skyld, løs alle
angerfulde Syndere af Jernet! Vogt vor kjære unge
Søn, som mit dyrebareste Arvegods! lad ham bære
Danmarks Krone, naar Herren kalder dig til mig
og den evige Hvile!"

Nu blev Dronningens Afsyn igjen forvirret og
hendes Blik uroligt og ængsteligt; hun stred den
sidste lette Kamp. "Ak, havde jeg kun ikke snoret
mine Armer hiin Søndag og sat Striger derpaa
— sukke de hun — havde jeg kun ikke den Synd at
bære, saa havde jeg ikke havt saa ond en Nat."

"Fromme uskyldige Børnesjæl! — sukke de Val-
demar — er det al den Synd, du har at bære paa?
o, salig, salig hvo der saaledes kunde døe!"

"Salig, salig! — tonedet det nu listigt fra den
fromme Døendes Læber — salig hvo der seer hvad

jeg nu seer! — salig hvo der hører hvad jeg nu hører! — der sidde de alle de fromme Guds Engle i Himmerig — see, de vente paa mig — jeg kommer. Og hør! efter mig ringe Himmerigs Klokker. Hvor mig længes efter de Sjæle!”

Med et himmelft forklaret Afsyn udbredte hun sine Arme; da de sank tilbage, vare de fromme Dine lukte — og hendes salige Aand var bortfaren.

Længe stod Kongen taus og forrigfuld ved den skjonne Afsjæledes Lærve, og betragtede det himmelfte Smil, hvormed hun endnu i Døden syntes at ville trøste og husvåle ham. Han kyskede de blege kolde Hænder og lagde dem foldede under hendes Barm. Da foer han med Haanden over Diet og borttørrede en heed fremtrængende Taare.

”Sov sødt til Dommhedag, min Dagmar! — sagde han med bævende Stemme — beed da for mig og for alle Danmarks Sjæle ved den Eviges Throne!” Han tog det moderløse Barn af Buggen og gif langsomt ud til de jamrende Fruer i Sidegemakket. Han overrakte Grevinde Ida Barnet og bad hende sørge for det, som for sit eget. Derpaa gif han taus til sit Lonkammer og vilde intet Menneffe see den hele Dag.

Sorgen over Dronning Dagmars Død var saa stor over hele Landet, at man neppe hverken før eller siden saa almindelig har begrædt nogen dansk

Dronning. Sagnet om Habsruen, som havde spaaet hendes Død, lod nu fra Alles Læber, og snart tonede det med de forunderligste og eventyrligste Tilfætninger i en Folkesang, som er gaaet fra Mund til Mund til de sildigste Tider. Ogsaa hendes Død og forunderlige Opvækkelse ved Kongens og de fromme Fruers Bøn saavel som nogle af hendes sidste Ord til Kongen, som vel vare horte fra Sidesærelset og komne ud blandt Folket, bleve snart Gjensfanden for en Folkesang, som almindelig tillagdes Thorgeir Danastjald. Nogle af de skønneste og meest rørende Træk deri, om Kongens hastige Ridt fra Skanderborg, om den fromme barnlige Dronnings Samvittighedsuro over Helligdagsbrøden med Silkeærmerne og hendes sidste begejstrede Ord, da hun saae Guds Engle og horte Himmerigs Klokker ringe, findes Ord til andet, som de her ere fortalte, i hiin gamle Folkesang. Den Omhu og Kjærlighed, hvormed disse Sagn og disse elskelige Træk af Dagmars Liv og Død ere bevarede, vidne nok som om, at Danmark aldrig har eiet nogen Dronning, som i høiere Grad har besiddet Folkets Kjærlighed.

Med stor Sørgepragt og under Folkets almindelige Sorg og Klage blev Dronning Dagmars Liig ført til Ringsted, ledsaget af Kongen og alle hans Riddere, medens Liigklokkerne ringede over hele Landet. I St. Vents Kirke ved Siden af den

første store Valdemar og hans Dronning Sophia blev Dronningens Liig hensat med stor Høitidelighed under Bønner og Sjælemesser, og Erkebisp Andreas holdt en Tale til Kongen og Folket, hvorved intet Hjerte blev ubevæget og intet Die tørt.

Da Sørgetoget drog tilbage fra Kirken, reed Kongen taus og stille mellem Erkebispens og Grev Albert gennem de stille alvorlige Folkerækker. Dog kun saalænge Kongen drog forbi taug Alle ærbødigt stille for at hilse og betragte ham. Grev Otto, som med de yngre Riddere sluttede den lange Sørgerække, hørte derimod, ved en Standsning i Toget, blandt de mange Udbrud af hjertelig Medynk og Deeltagelse, ogsaa mangen Yttring af letfindig Nysgjerrighed og Nygtesladder blandt den lunefulde Almueshob.

"Ak, saa ung og smuk en Konge, og allerede Enkemand"! sagde den unge vakre Møllerkone ved Ledet.

"Ak, ja, saadanne Stød giver Verden, mit Barn! — sagde en gammel tyk Kone ved hendes Side — da jeg mistede min første salig Mand, var jeg saamæn ligesaa bedrøvet og lidt til — han græd jo ikke engang. Men naar man er ung og vakker og har noget tilbedste, sidder man, Gud skee Lov, ikke længe eene. Med en Konge har det ingen Nød: han kan jo faae hundrede Koner for een, om han saa hverken er ung eller smuk."

”Saa mild og god en Dronning faae vi dog aldrig meer — sagde Møllerkonen — Gud bevare os kun i Naade fra den stolte Prindsesse af Portugallien.”

”Dermed har det ingen Nød — svarede en Tredie — hende maatte Kongen jo forsværge aldrig at see meer. Men der er den svenske Fru Helene, som nu saalænge har været forbiist og i Unaade; hun kan maaskee nu komme i Naade igjen, gammel Kjærlighed rustet ikke, siger man.”

”J veed kun lidt deraf — tog den tykke Kone Ordet igjen — hun er jo gaaet fra Forstanden og er jo desuden en leed Hex; men er det sandt, hvad jeg har hørt en Fugl synge om, saa vil det ikke vare længe inden den salig Dronnings smukkeste Terne bliver Dronning; til hende har han længe havt et godt Die, siger man, og den fromme salig Dronning bad ham paa sine Knæ paa sit Yderste om at han ikke maatte forspilde Pigens Ære, men gjøre hende til sin virkelige Dronning.”

Grev Otto blev nu opmærksom. ”Hvilken skammelig og fordømt Sladder!” udbrød han heftig og stirrede saa harmfuldt paa Sladderkjærlingen, at hun blev forskrækket og skjulte sig mellem Folkelyngen.

Toget drog videre fort. Men Ridder Otto kunde ikke glemme den Snak om Dronningens smukkeste Terne, hvorved han ikke kunde tænke paa nogen Anden, end Tomsfru Kirstine, som saaledes ogsaa

almindelig benævnedes. Skjøndt han holdt det for en løb og ugrundet Tale, foruroligede det ham dog mere, end han vilde tilstaae sig selv.

”Hvor de Taaber dog kan snakke — sagde han til Absalon Bælg, som reed nærmest ved hans Side paa Veien til Ribe — neppe har den bedste og elstværdigste Dronning lukket sine Dine, før det føleløse Dvæg vil have Kongen formælet igjen; og paa Brude er der ingen Mangel, hører jeg; man har strax hele tre ved Haanden. Ogsaa eders skjønne Fru Moder gjør man den Ære at sætte paa Listen.”

”Det er den gamle Snak, som jeg dog troede nu var glemt — svarede Absalon Bælg fortrædelig — min stakkels ulykkelige Stifmoder tog sig den Snak nærmere, end den var værd. Hun har nu reent forsaget Verden og har fordybet sig saaledes i Astrologien hos den gamle Thord Knudsen paa Kulen, at Folk troe, hun er gaaet fra Sands og Samling. Jeg er nær ved selv at troe det — tilføiede han — hvad jeg hører om hende er kun lidet trøsteligt. Mine Brødre har forgjeves søgt at bringe hende tilbage blandt Mennesker; men hun er i denne Grille egenraadig og lunefuldsom som i alle andre. Maaskee har der virkelig engang spøget en Krone i hendes Hoved; thi Kongen gjorde engang særdeles af hende. Men hvad var det, man sagde om en Serne ved Hoffet? det var sagtens Tomfru Kirstine

af Rife, man meente; Dronningen skal virkelig paa sit Yderste, formodentlig i Vildelse, have bedet Kongen tage hende til Ægte."

"Er det muligt — spurgte Otto spændt — men hvor kan Nogen vide Sligt? hvo var da tilstede?"

"Ingen, saavidt jeg veed — svarede Absalon Bølg — men ved Hoffet har Bægge og Dørre jo Dren. Saa meget urimeligt er det da heller ikke: Jomfru Kirstine er virkelig den deiligste Pige, Nogen vil see; hun er en agtbar Ridders Datter, og hver Mand veed, hun var mere Dronningens Veninde, end hendes Terne. Hvo kunde formene Kongen at gjøre hende til Hertuginde den ene Dag og til sin Dronning den anden."

"Hvad? I troer det var muligt?" — spurgte Grev Otto heftigt og hans Kinder blussede.

"Nu, nu, min høifyrstelige Herre! — svarede Absalon Bølg og smilede — frygt kun ikke for det ringe Svogerskab! Skjoldungeblodet er allerede i Rog hos Jer, seer jeg. Det kan vist aldrig falde Kongen ind for Alvor, om ogsaa den høifalige Dronning med fuld Bevidsthed havde ønsket det. Han sørger saa alvorligt over den fromme Dagsmars Tab, at det vist vil vare længe inden han kan tænke paa et nyt Valg. Skeer det nogensinde, skal I snarere see han beiler til den stolte Prindsesse af Portugal. Hende saae han i Schwerin, og da jeg

Anden Deel.

D

bragte ham Budskabet om Dronning Dagmars Ankomst, hørte jeg Udskilligt derom.”

”Man har altid havt travlt med at paadigte vor ridderlige Konge Elskovshistorier — sagde Grev Otto lettere om Hjertet — Min kjække ungdommelige Norbroder oplives altid i smukke Damers Selskab og siger dem da vel ogsaa artige Ord islandt, som let tages for vægtigere, end de ere. Saaledes er det vel ogsaa gaaet ham i Schwerin. Endogsaa den smukke Grevinde Audacia tog man ikke i Betænkning at gjøre til hans Elskerinde.”

”Sorte Grev Henriks Gemalinde? — spurgte Absalon Bølg — nu, det maa jeg sige, man har stor Lyft til at gjøre vor Konge til en Salomon, ikke alene i Wiisdom, men ogsaa i Daarskab. Men sandt er det: der gaaer ikke Røg af Branden, uden der er Jld i den, og saameget er vist: eders kongelige Norbroder er en farlig Mand, saabel for Qvinde, naar han er mild, som for Mænd, naar han er bister.”

Denne sidste Bemærkning gjorde Grev Otto atter alvorlig og tankesuld, og han talte intet Ord meer paa Veien til Ribe. Han mærkede nu først selv hvor kjær han havde den skønne Jomfru Kirstine, og det var ham en piinlig Tanke, at nogen anden Mand i Verden skulde kunne gjøre ham hendes elskværdige Hjerte stridigt. Han havde for kun be-

tragtet den skønne Ridderdatter som Dronningens fornemste Terne, som han i Følelsen af sin høie kongelige Byrd kun syntes at nedlade sig til, idet han letsindig og hensigtsløs gav efter for den behagelige Følelse, at have gjort Indtryk paa hende. Denne ham halv ubevidste Tilbøielighed tog nu pludselig en saa alvorlig Retning, at han betragtede sin fyrstelige Grevekrone og sin kongelige Byrd, som ret smukke men tilfældige Prydelser, der dog aldeles fordunkledes af den skønne Jomfrue Kirstines Vundigheder.

Som en Drømmende kom Grev Otto tilbage til Ribehuus.

Kongen var i de første Dage efter sin Hjemkomst ikke at faae i Tale. Til Dronning Dagmars Ihusommelse havde han givet Befaling til Slottet Dronningholms Opbyggelse ved Anderød Bye, paa et af de Steder, som Dronningen, paa sin Reise gjennem Sjælland, fornemmelig havde fundet stort Behag i.

Reppe viste Kongen sig atter med roligt Ansyn for Folket og i Rigets Raad, førend Grev Otto forlangte at tale ene med ham i hans Lønkammer. Vigtige Statssager opfyldte atter Kongens Sind. Han havde nylig modtaget Efterretningen om Keiser Ottos Bandsættelse, som sidste Skjærtorsdag med de sædvanlige frygtelige Ceremonier var bleven for-

melig forkyndt af den strenge og dygtige Pave, fordi Keiseren mod sin Eed og Forpligtelse havde vedblevet at bekrige Kong Frederik af Sicilien. Nu var ogsaa det vigtige Budskab kommet fra Bøhmen om Kong Frederiks Udvælgelse til tydsk Keiser og om det store Parti, han allerede havde, da saavel Kongen af Bøhmen og Hertugerne af Baiern og Østerrige, som Landgreven af Thyringen og Erkebispnen af Magdeburg, Mainz og Trier havde aabenbart erklæret sig for ham imod den bandlyste Keiser Otto. En ny stor indbyrdes Krig maatte nu nødvendig udbryde i Tydskland, og Valdemar havde besluttet at forlade den falske Ottos Parti og erklære sig for den nye Keiser. Vigtige Raadslagninger med Grev Albert og Erkebispnen havde gjort hans Beslutning fast, og Underhandlingerne med Keiser Fredrik vare allerede i fuld Gang. Røgtet om den snedige Keiser Ottos Plan, at forlige sig med de nordtydske Fyrster og den myrdede Keiser Philips Parti ved at ville ægte hans efterladte Datter, gjorde ikke Valdemar vaklende i hans Beslutning; han saae heri kun et nyt Beviis paa den underfundige Keiser Ottos fjendtlige Hensigter mod Danmark, saavel som paa hans Forskillelse og Falshed. Thi vel havde han erklæret Keiser Philips Morder i Rigets Aht og fredløs; men Mange meente dog, at han selv hemmelig havde staaet i Forbindelse med Morderen, og var denne

Mistanke grundet, maatte man vel grue for den Kjærlighed, han nu hylede for sin myrdede Sjendes Datter. Det var Baldemar en oprørende Tanke at staae længer i Forbund og venlig Forstaaelse med den bandlyste Keiser, som saa sort en Mistanke hvilede paa, og han vilde heller have en aabenbar Sjende i ham, end en falsk Ven.

Som Kongen overveiede disse vigtige Statsfager, meldte Grev Otto sig og blev indladt; men Baldemars Tanker vare saa langt fra det, hans heftige og forelskede unge Søstersøn havde at sige ham, at han ikke længe kunde blive flog paa hvad han egentlig vilde; thi Otto vilde dog ikke ligefrem komme frem med sit Hjerteanliggende, men talte saa forblommet om Ære og Lyksalighed, om Kongeblood og Hjertets Adel, om Fordom og fri Selvbestemmelse i Livets vigtigste Anliggender, at Kongen til sidst tabte Laalmodigheden.

”For tusind Pokker! hvad er det da, du vil? — afbrød han den stammende Yngling — er du bleven Klerk eller Skjald, eller har du tabt Forstanden? thi jeg vil ikke være ærlig, om jeg forstaaer et Ord af hvad du siger.”

”Jeg vil kun sige Eder, min kongelige Morbroder! — sagde nu Otto — at jeg med eders Tilbedelse agter at beile til en elskværdig ung Dame.”

”Nu, i Guds Navn! til ti, om du vil — sagde Baldemar og smilede — det er din egen Sag, min vakkre Søstersøn! i Hjerteansiggender blander jeg mig aldrig; thi jeg forudsætter, at dit Valg ikke gjør dig eller Kongehuset Skam.”

”Det var just hvad jeg vilde forklare Eder, Herre Konge! — vedblev Otto — thi skjøndt jeg i den Sag er min egen Herre, vilde jeg dog nødig, at mit Valg skulde mishage Eder — og da I kjender den unge Dame, min Hu og mit Hjerte staaer til, vilde jeg, førend jeg erklærede mig bestemt, erfare” —

”Maaskee hvorledes din Skjønne huer mig — afbrød Baldemar ham utaalmodig — hvad kan det hjælpe dig? Nu sig frem! — hvem er det da?”

”Hun er vel ikke af fyrstelig Æt og høi Byrd — svarede Otto — men hun er en brav Ridders Datter og var eders høisalige Dronnings kjæreste og bedste Veninde” — —

”Dog aldrig Kirstine af Rife? — spurgte Kongen og studsede — har jeg gjettet ret, gjør det mig ondt for dig, raske Otto!”

”Hvi saa? min Herre og Konge! — spurgte Otto hastig og betragtede Baldemar med et uroligt forskende Blik — Paa hendes Dyd og Ærbarhed har I vel Intet at udsætte? og jeg frygter for ingen Medbeiler i Verden” —

”Nu, Nu! ikke saa kjæk, min unge Ven — afbrød Baldemar ham med en hemmelig Følelse af sin Overvægt — vel er du ung og vakker og forstaaer snildt at belægge dine Ord; men de unge Piger har ofte underlige Griller, seer du, og man har Exemppler paa, at den unge duunhagede Ridder, som i Dandsesalen og ved Dystriddet drog de fleste Dine til sig, dog ikke gjorde saa stadigt og alvorligt et Indtryk paa det ædle Qvindehjerter, som den barske skjæggede Ridder ved Tavlebordet, der, med et Par Rynker i Panden og et Par Skrammer paa Rinden, maaskee havde indtaget flere Borge end Hjerter.”

”Jeg har ikke siddet i Urnekrog, Herre Konge! — svarede Otto opfarende — naar J med eders Riddere drog i Leding, og naar jeg undtager Eder selv og maaskee min Fætter Grev Albert, er der ingen Helt og Ridder i Danmark, jeg viger for.”

”Det var Synd at sige, du manglede Tillid til dig selv, min kjække Otto! — svarede Kongen — jeg maa tilstaae, jeg har seet større og driftigere Daad af dig, end af mange ældre og besindigere Riddere; men jeg har dog en god og gyldig Grund til at troe, at du med al din Kjæfthed og Raaskhed ikke er den Ridder, som Tomfru Kirstine sætter høiest. Hvad hendes Stand og Byrd angaaer, saa er hun vel ikke din Lige; dog

derfor var vel Naad. Hendes Dyd og Erbarhed er ulastelig, og jeg vilde selv ønske — dog nei — jeg kunde aldrig ønske at see baade dig og hende ulykkelige. Nok sagt — der kan Intet blive af. Vil du ikke troe mig, saa forsøg selv din Lykke! men jeg siger dig det forud: du henter dig ligesaavist en Kuro, som jeg hedder Baldemar Baldemarson. Slaae nu de Griller af Hovedet og tal ikke meer til mig derom! jeg har vigtigere Ting at tænke paa.”

”Min kongelige Norbroder! — tog Otto ivrig Ordet — afviis mig ikke saa koldt, hvor det gjælder mit Livs hvieste Lykke! Siig mig ærlig og oprigtig: er J ikke selv min lykkelige Medbeiler?”

”For tusind Pokker! — udbrød Baldemar heftig — hvad anseer du mig for? troer du, jeg allerede har glemt den Dronning, som hele Danmark begræder, og som neppe er kold endnu i Graven? og troer du, jeg nogensinde vilde skjænke hendes Krone til en Terne?” —

”En ædel Ridderdatter, min Konge!”

”Eigemeget! kald hende Prindsesse, om du vil! men hold mig ikke for din Medbeiler! havde jeg ogsaa Grund til at troe, jeg her vilde være lykkeligere, end du, kunde det dog aldrig falde mig ind, om saa baade Døde og Levende opfordrede mig dertil. Hvor er den Snak kommen ud blandt Folk? Hvo

har bragt dig paa den affindige Tanke? — Hvo har sagt dig” — —

”Altsaa er det dog meer, end løs Følkesnak? — sagde Otto med Skinshygens hede Blod paa sine Kinder — I har Grund til at troe, at I her vilde være lykkeligere, end jeg, min Konge! — I siger mig bestemt, at jeg vilde hente mig en Kurv. I har havt bedre Leilighed, end jeg, til at udforske Jomfru Kirstines Sindelag, kan jeg vide. Nu vel, min Konge! Jeg viger for den Mægtigere og Lykkeligere, som er for stolt til at nævne sig min Medbeiler og til at lade en Terne arve Dagnars Krone. Tak for eders Oprigtighed! den befrier mig fra en stor Daarlighed. Men Gud forlade Eder, at I har forspildt tvende Menneskers No, som maaskee vilde give deres Liv for eders Vre og Lykke!”

Uden nærmere at forklare sig, foer Grev Otto med alle Tegne paa den heftigste Lidenskabelighed bort, og Kongen saae forbausset og veemodig efter ham.

”Arme forelskede Dreng! — sagde Valdemar — maaskee har jeg sagt ham baade for meget og for lidt. Han holder dog af mig, den kjække raske Knos! jeg har mod min Villie gjort en slem Streg i hans Regning. Pigen gjør det mig ogsaa ondt for. Hm, Børnegriller tilhobe! fordi jeg klapper en vakker ung Pige paa Kinden, dør hun vel ikke af Elskov. Og fordi en lunefulds Jomfru faaer ifinde at gjøre mere

af mig, end af min stolte Søstersøn, springer han vel ikke strax i Slotsbrønden. Kommer Tid, kommer Raad. Kunde jeg glemme den uimodstaaelige Beengjerd? — — Længer kom han ikke i sine Be-
 tragtinger; da han nævnede dette Navn, steg uvilkaarlig Blodet til hans Kinder; han slog Dinene ned, som bluedes han for sig selv, og hans forvirrede Blik traf paa den lille aabne Guldlade, der laae for ham paa Bordet med Dagmars fromme Billede. Han betragtede det længe med et ømt veemodsfuldt Blik. Han erindrede sig hendes sidste Ord om Beengjerd. Det var ham som den Hensarnes stille fromme Aand var ham nær, og han satte sig rolig til det vigtige Arbeide, hvori hans unge heftige Søstersøn havde afbrudt ham.

Kongen var nu ganske Statsmand og Kriger og i sine vigtige kongelige Sysler syntes han daglig meer og meer at forvinde enhver anden Sorg. Den ene Maaned gif hen efter den anden. Folket talte endnu bestandig om Dagmar, og Jegen ønskede at see hendes Krone paa noget andet Hoved.

Over to mærkelige Aar vare forløbne siden Dagmars Død; store og vigtige Begivenheder vare skete.

For Markgreven af Brandenburgs faste Slot Wetemund, tre Meil syden for Stettin, var en

danst Leir opslaaet og der gjordes alvorlige Tilberedelser med Blider og Stormstiger til et Hovedangreb. Det var en smuk St. Hans Aften i Aaret 1214. Af Grev Alberts Telt traadte to unge Riddersmænd ud, i fuld frigerst Rustning, med høie Sjørbuske i Hjelmene og Guldsporer paa de Bukkeskinds Støvler. Det var Grev Otto af Lüneborg og Carl af Rife.

”Imorgen storme vi da Slottet — sagde Carl — Kongen gjør os denne gang tilskamme som sædvanlig; her staae vi endnu, medens han har stormet Muthen og jaget Markgreven ud af hans Riede. Ha, hvem der havde været med! det er en Lyst at være med ham selv, naar det gjælder: naar han slaaer op med Haanden og raaber: frem! og de to smaa Furer mellem hans Dine blive store og dybe, saa veed vi, det gjælder Liv og Død, og saa Gud naade Fjenden, hvis han ikke løber. Husker du, da han jog Markgreven tilbage over Elben? det var en lystig Dag; og da vi tog Stettin og Pazewalk tilbage — og idag for to Aar siden i Kurland” —

”Den Dag husker du nok paa, hvergang du hører dine Guldsporer flirre — svarede Otto — du fortjente dem ogsaa ærlig, det maa jeg lade dig; men istedetfor Ridderlaget af Kongens Sværdslade havde du maaskee dog faaet det af den skarpe Eg,

faa du havde husket det til din Dødsdag, havde du ikke havt din Søsters gule Haar og blaae Næse."

"Hvad vil I sige dermed? Ridder Otto! — spurgte Carl, stødt og forundret — havde Kongen ikke troet, jeg fortjente Ridderlaget, havde han vel neppe givet mig det; og hvad kommer det min Søster ved?"

"Maaskee meer, end du troer, min vakkre Baasbroder! — svarede Otto — bliv kun ikke vred, fordi jeg siger hvad sandt er! Jeg tilstaaer jo, du fortjente den Ære, at faae Ridderlaget paa Valplassen af Kongens egen Haand, blandt de tre tusinde faldne Sjænder; men havde du seet Kongens vrede Ansigt, da han raabte: holdt! og du i din Hidsighed blev ved at forfølge Kurlænderne — havde du hørt hans mægtige: Guds Død! hvem er den uforstammede Bøbner, som ikke adlyder? saa vilde du give mig Ret, og istedetfor at vredes paa mig nu, vilde du takke mig for dit Liv og dine gyldne Sporer."

"Hvorledes? — spurgte Carl — for mit Liv takker jeg kun Gud og St. Georg, og for Guldsporerne kun Kongen og mit gode Sværd, saavidt jeg veed."

"Mig, din gode Ven og Baasbroder, takker du derfor, om jeg maa bede — tog Otto Ordet igjen — havde jeg ikke raabt til Kongen: det er Carl af Rise, Jomfru Kirstines Broder, og havde Kongen

ikke seet din paafaldende Liighed med din smukke Søster, da du endelig hørte, du var kaldt til Kongen og med knuset Hjelm sprang af Hesten og bøiede dit Knæ for ham — saa havde visselig det Sværd, han havde løftet i Brede mod dig, knuust din høide Pande, istedetfor at falde formildet og hædrende paa din Skulder.”

”Var jeg vis derpaa — svarede Carl opbragt — saa vilde jeg før give Kongen Guldsporerne tilbage, og blotte mit Hoved for hans kongelige Sværd — end have min Søster at takke for hans Naade og den stolteste Ære, jeg har nydt.”

”Nu, nu! — sagde Otto formildende — hvad Ulykke var der da i, at Kongen ingen Uretfærdighed begik og at din tilfældige Liighed med en smuk Pige maaffee fremskyndte din Ophøielse, som dog hele Riddereskabet erkjendte dig værdig til?”

”Harmeligt, fordømt harmeligt er det — sagde Carl — og hvad kommer min Søster da Kongen ved?”

”Ja det maa du spørge ham selv om — svarede Otto med bitter Kulde — eller er du saa uvidende om hvad alle Folk sige, at du nu førstegang hører hvor høi en Stjerne din smukke Søster har hos Kongen? hun sørger jo for Dagmars Søn, den unge Prinds Valdemar, som hun kunde være hans Moder; hun boer jo endnu paa Ribehuus, det forstaaer sig, som Grevinde Idas Veninde og som Prind:

fens Fostermoder, men det er jo bitterligt for Alle, at hun adlydes og æres der som en halv Dronning, som en Dame af stor Indflydelse, der kun mangler Kronen og Bispenes Velsignelse for at være tilfulde og med al Ære hvad hun gjælder for.”

”Ha, skammelig Løgn og Bagvaskelse — raabte Carl, og hans hele Legeme skjælvede af den høieste Forbittrelse — Kongens Slegfredsvio skulde min Søster være, saaledes hedder det uden Dmsvøb. Og det siger J, Grev Otto! J, som har kaldt Jer min Ven og Baabenbroder, J, hvem jeg har elsket som en Broder og vilde ofre Liv og Blod for — min Søsters ærlige Navn og Rygte tør J besmitte med sliq løgnagtig og uforkammet Bessyldning! selv Kongens eders store Morbroders Ære vover J at sætte saadan en Plet paa! Død og Ulykke! det gjælder eders Liv. Træk fra Bælgen, Bagvasker! J er fra denne Lime af min Dødsfiende: J har myrdet min Mo og min Ære.”

J den heftigste Forbittrelse havde Carl allerede draget sit Sværd; hans fornærmelige Ord havde bragt Ottos Blod i Røg; men ved Carls Hidsighed blev Otto som sædvanlig besindig og han fortrod hvad han i sin Iversyge havde sagt.

”Carl, kjære Carl! — sagde han nu, medens han behændig afbødede de vilde hidsige Sværds slag — min Hensigt var ikke at fornærme dig; kunde jeg

kjøre din Søsters Ære med mit Hjerteblod, ved Gud i Himlen! jeg gjorde det: ingen Mand har havt hende kjærere, end jeg" —

"Jo, det mærker jeg — raabte Carl og holdt et Dieblif inde, medens han drog Veiret og atter gav sin Harmes Luft med Ord — det er ikke førstegang, du har talt fornærmeligt om hende: husker du, da du bad mig spørre hende i Kloster for at bevare hendes Ære? det har hun ikke fortjent af dig: havde du hørt hvorledes hun talte om dig, havde du seet hvor hun bævede for dit Liv, da jeg bad hende advare dig for den lumskke Klerk" — —

"Er det sandt! — udbød Otto glad — af, men hvad hjælper det? havde du hørt hvad hun har betroet Dronning Dagmar og hvad den stakkels Dronning maaskee har taget sig sin Død over, havde du hørt hvad Kongen yttrede for mig, da jeg var blind og taabelig nok til, at ville være din og maaskee hans Naag paa eengang" —

"Fordømt Løgn og Bagvaskelse tilhobe! — raabte Carl igjen — ha, var du Kongens Søstersøn tusinde Gange, var du min kjædelige Broder, som du var min bedste, min eeneste Ven — med dit Liv skal du dog betale den Skjændsel, med dit Blod skal du aftvætte den Skamplet, du sætter paa Kongens og min uskyldige Søsters Ære." Nu foer han atter i blindt Raserie løs paa ham med Sværdet og den

behændige Otto maatte anvende al sin Vaabenkonst og Færdighed for at afbøde de rasende Sværdhug.

Den heftige Vaabenklang ligendensfor Feltherrens Telt vakte Opmærksomhed, og Fegtingen havde ikke været mange Dieblit, før den høie alvorlige Grev Albert i sin sorte Rustning stod kæmpestor mellem de Fegtende og slog med et Messerslag Sværdet af Haanden paa sin hidtige Lærling, idet han med en Svingning slog Ottos Sværd tilside, saa det surrede ham i den fintbyggede Arm.

”Har J begge tabt Forstanden paa eengang? — sagde Albert med rolig Feltherremyndighed og i den fulde Følelse af sin Overvægt — J Kongens Navn! eders Sværd, Grev Otto af Lüneborg!” Her vendte han sig kold og fremmed til sin Fætter; og uden Indvending overrakte Otto ham høflig sit Sværd; thi han vidste, den strenge Fætter var ikke at spøge med.

— ”J gaaer til eders Telt — tilføiede Feltherren — og forlader det ikke i fire og tyve Timer. Og J, Ridder Carl af Rife! tag eders Bærg op igjen! jeg veed, J vilde ikke have løftet det mod Kongens Søstersøn, uden J var høilig fornærmet. Men J har forbrudt Jer mod Krigsloven og jeg maa straffe Eder. Ingen af Eder skal nu dele Vren med mig imorgen ved Stormen. Om en Time er J paa

Veien til Gent, Ridder Carl! og bringer Kongen et Brevskab fra mig.”

Uden at vente paa Svar gif Grev Albert rolig tilbage i sit Telt.

En Time efter reed Carl mismodig med sit Brevskab paa Veien til Gent, medens Grev Otto sad harmfuld i sit Telt og hørte paa Stormtilberedelserne i Leiren.

”Døsmer, som jeg var! — sagde Otto ved sig selv og slog sig for Panden — at jeg ikke kan glemme den Pige, at jeg nu for hendes Skyld lader Vren og Seiren flyve mig forbi! og hvad kunde Carl derfor? han var mig dog altid en tro hengiven Ven. Maaskee er det heller ikke saa galt, som jeg troer. Kongen har jo ikke i halvandet Aar været paa Ribes huus, han tænker jo kun paa Krig og Orlog. — Maaskee gjør jeg hende dog Uret, den stakkels Kirstine! Da jeg reed bort og saae foragteligt op til Vinduet paa hende uden at hilse hende — af det smertelige Blik glemmer jeg aldrig. Og dog — nei, jeg vil aldrig tænke paa hende mere.” For at indbilde sig selv og sine Baabenbrødre, at han ikke lod sig bringe ud af sit gode Lune ved sin Telt-Arrest, lod han sig nu bringe en Kande Wiin og nynnede en lystig Vise.

Carl havde paa Veien til Flandern gode Stunder til at overtænke hvad der var hendet og udfinde

Grunden til Grev Ottos bittre og fornærmelige Ube-
 ladelser, der havde fremkaldt det voldsomme og,
 som det syntes, ulægelige Venkabsbrud imellem
 dem. Han tvivlede ikke paa sin Søsters Uskyldighed
 og var langt fra at have sin store Konge mistænkt
 for en hemmelig og lastværdig Forbindelse med hende;
 men Ottos Ord og den skammelige Folkesnak, som
 havde givet Anledning dertil, havde efterladt en
 Braad i Carls trofaste Sind, som neppe den fuld-
 komneste Væreserstatning syntes ham tilstrækkelig til
 at udrydde. Han besluttede at drive denne Sag til
 det Yderste og aabenhjertig at fortroe sig til Kongen.
 ”Hun maa bort, bort fra Ribehus — sagde han
 til sig selv — maastee var et Kloster hende tjenligst,
 arme fortalte Pige! han elsker hende selv, han er
 skinsyg, det er aabenbart; men han skal aldrig see
 hende meer; han skal give os Opreisning med
 Sværd og Landse, om saa Grev Albert tusinde
 Gange, om saa Kongen selv stillede sig imellem os.
 Ild er det for Nakke — hm — han er Kongens
 Søstersøn, men jeg er derfor ingen Hund min
 Søster ingen Skjoge. Jeg skal vise ham det, jeg
 fik ikke Ridderlaget for min Søsters Skyld, kjøbte
 ikke min Væ med hendes Skjændsel.”

Som han saaledes i den stille maanelyse St.
 Hans Nat af og til gav sin Harmes Lust i heftige
 lidenskabelige Udbrud, medens Hesten fortsatte sit

stærke Trav over en stor lynchbegroet Hede, gjorde Hesten pludselig et Sidespring og blev staaende urolig. Han greb den fastere i Bidslet og saae sig om til Siden; forbauset fik han der Die paa en hvist elendig menneskelig Skikkelse, som laae tværs over Veien og som han havde været nær ved at ride over. Synet af den Fremmede opvakte baade Medynk og Gru: det var et bleegguult udtæret Menneske i en smudsig forrevent Laibroderkappe; han vred sig som i fortvilet Dødskamp i Stovet, og udbredte Arme mod den standsede Ridder.

”Ved St. Qvirin og St. Valentin! — jamrede en hul klangløs Stemme — hav Barmhjertighed, hvis I er et christent Menneske, og bring mig til en Klerk, som jeg kan skrive mine Synder for, inden jeg pines i den evige Ild!”

”Arme Menneske! — sagde Carl — var jeg saa hverken Ridder eller Christen, kunde jeg dog ikke lade Jer ligge her. Kan I hænge fast bag ved mig paa Hesteryggen, skal jeg bringe Jer til nærmeste Huus, hvor knap Tid jeg har. Ræk mig Haanden, og stiiig op paa min Fod!”

Uden at svare reiste den lange Beenradskikkelse sig og rakte ham en kold vissen Haand; med mindre Besværlighed, end man kunde vente sig af en Døende, slap han op bag Sadelen paa Hestens Ryg; som med Krampestyrke klamrede han nu de lange magre

Arme fast om Carls Liv. "Riid nu, inden Satan griber os begge!" raabte han; og Carl jog Sporrene i Hestens Sider og foer affted i susende Gallop.

Han havde redet saaledes en god Stund og endnu saae han intet Huus paa den nøgne Hede; han saae kun i Maaneskinnets Hestens Skygge ved Siden med de to Rytterkygger og den Fremmedes slagrende Kappe, der fløi som en stor sort Sky omkring dem. Hvor kjæk og behjertet Carl var, følte han sig dog besynderlig bængstet og hjerteklent af det ubehagelige Reiseselskab. Spøgelsehistorierne fra hans Barndom randt ham levende ihu; de magre Dødningsarme klemte ham over Brystet og han følte sig mægtig fristet til at affaste Byrden. "Klem mig ikke saa fast — sagde han — J er jo færdig at qvæle mig — ha, hvem er J?"

"Riid, Riid — hvistede den hæse Stemme bag ved ham — jeg skal sige dig hvem jeg er, naar du kan tie: jeg er Satans bedste Kof; men jeg har ingen Lyst til at svæde i hans Kjøkken. See, han har mig alt ved Kappesliden; og to Djevle har han sendt mig til en Forsmag: den eene æder min Lunge; den anden suger min Marv. Nu, lystig, Kammerat! dser jeg, før jeg saaer Skristet, skal du saaledes ride med mig hver Midnat. Riid!"

Carl sporede sin Hest og uden at spørge videre foer han frem over Heden mod et mat Skin af et

Lys eller en Lampe, som lyste ham trøstende imøde i nogen Frastand. Men han havde længer dertil, end han troede; mange Veie frydsede sig paa Heden og gjorde den vildsom, og tykke Regnskyer havde skjult Fuldmaanen. Carl foer som iblinde over Stof og Steen og læste sagte en Bøn, medens han med Gru hørte en hæs Hviſken bag ved sig af den frygtelige Rejsesælle, som snart bad og snart loe og udstødte forfærdelige Eder.

”Hold Mund, Satan! — raabte nu Carl — siger du et eneste ugudeligt Ord meer, kaster jeg dig af og lader dit visne Madsel ligge paa Veien til Raavnene.”

”Ho, ho, Kammerat! det gaaer ikke saa let — hviſkede hans Plageaand og klemte sig fastere til ham — fik jeg Bugt med Kongen af Danmark, kan jeg vel sagtens raade med dig.”

”Kongen af Danmark? — gjentog Carl forfærdet — Død og Fordømmelse! har du forgrebet dig paa ham, skal du klæde Hjul og Steile.”

I den skrækkeligste Spænding foer han fort og vilde nu ikke for al Verden afkaste sin Byrde, hvor gruelig den var ham. Endelig standsede han ved et Huus; derfra var det, han havde seet Lys, og nu saae han, det var et eenligt uffelt Herberg, hvor der stod en Karl ved Laden med en Hornlygte. Han følte sig idetsamme pludselig befriet fra sin Byrde.

Han sprang af Sadlen ved Laden, og ved Gaardens Karlens Lygte saae han faa Skridt bag ved sig den lange udtærede Dødningsstikkelse ligge bevidsløs paa Jorden i et Anfald af den faldende Syge.

"Kors! hvad er det? Hr. Ridder! — sagde Karlen og korsede sig — har I bragt Døden eller den Onde med til Kroes?"

"Det er en dødsfyg Forbryder, som nok er løben fra Galgen etsteds — sagde Carl — jeg fandt ham paa Heden. Hjælp mig ham til Sengs og skaf mig ham tillive! jeg har lovet ham hastigt Skriftemaal og det skal han faae."

En klækkelig Druffeskilling overbåndt Karlens Gru for at røre ved den halvdøde Synder, og med Karlens Hjælp blev den afmægtige Gjest baaren ind i Herberget.

I den første smudsige Gjestestue sad der tre brandenborgske Ryttere og sang lystige Viser ved Alkruset, og i en Krog sad en høi anseelig Herre i fort Ridderdragt med Hjelmen dybt ned over Panden. Carl havde til denne Reise iført sig en simpel Baabensjortel af bruunt nederlandsk Bomuldstøi; og uden andet Bærge, end Sværdet og den glatte Staalhue uden Hjørbusk, gjaldt han, hvor han kom frem, kun for en simpel tydsk Riddersvend, naar man ikke lagde Mærke til hans gyldne Sporer. Da han saae Skjænkestuen fuld af Gjender, betænkte han

sig paa hvorledes han, uden at robe sig, skulde udføre hvad han havde besluttet. Han forlangte strax et særskilt Bærelse til sig og sin syge Kammerat, som han kaldte ham, og saasnart han i den øverste Gjestestue ved de sædvanlige Huusmidler havde faaet sin Reisefælle vakt af hans Almagt, bad han Berten og hans Folk gaae ud. Derpaa stængede han for Døren, pudsede Lampen og betragtede den Fremmedes frygtelige Ansigt. Han saae ud som en Forbryder af det nedrigste Slags, som havde gjort Misgjerninger til sit Haandværk og solgt Sjæl og Saelighed for de mægtige Synderes Guld. Han lod til at være en Sydlænder, og de smaa urolige Dine røbede en Forslagenhed og Lumskhed, som selv Dødsangesten og den synlige Samvittighedsburo ikke kunde overvinde.

Saasnart han syntes fuldkommen ved sin Bevidsthed igjen, saae Carl ham stift i Dinene og lagde sin Haand paa hans Skulder. "Jeg lovede Jer hastigt Skriftemaal — sagde han — det skal I faae, Elendige! bekjend nu paa Diebliffet hvad I har havt med Kongen af Danmark at gjøre — eller, ved den levende Gud! jeg sender Jer uden Bod og Sacrament til Helved." Med disse Ord drog han hastig sit Sværd, satte den skarpe Od mod Synderens Strube, og gjorde Mine til iøieliggende at støde til.

"Ho, ho! — sagde den Fremmede og rullede de smaa Dine vildt — er jeg paa Pinebænken? der har jeg før været. Hvad kommer den døde Konge af Danmark Jer ved? det var jo ikke mig, som gav ham Giften jeg kogte den kun, og for den Synd har jeg Afkad" —

"Død — Kong Baldemar død — forgivet — jamrede Carl og tabte Sværdet i sin Forførdelse af Haanden — og du hans Morder!" — rasende greb han Sværdet igjen — "saa træffe dig Himlens Forbandelse saa vist, som du nu ikke slipper levende af mine Hænder!"

"Mord! Hjælp! — skreeg den Syge og greb med Haanden i det skarpe Sværd — er J affindig? jeg har jo aldrig seet Kong Baldemar — Mord, Hjælp!"

Ved den Syges Jammerskrig blev der Larm i Sidesværelset. I et Dieblisk var Døren sprængt, og de tre brandenburgske Ryttere med den høie sorte Ridder styrtede ind, ledsagede af Berten og hans Folk.

"Den nederdrægtige Karl, den fordømte Skurk! vil han myrde sin syge Rejseskammerat? — see han bløder — han bløder, den arme Djævel!" raabte den Ene i Munden paa den Anden, og førend Carl fik Tid til at besinde sig, havde de tre stærke Ryttere kastet sig over ham og afvæbnet ham.

”Svinebind ham, den nederbrægtige Skurk! raabte den høie fremmede Ridder — kast ham i Kjælden til det bliver Dag og han kan blive hængt for Alles Dine.”

Uden at Noget vilde høre paa Carls Forsvar og Retfærdiggjørelse, blev den strenge Ridders Befaling ufortøvet udført, og med sammenbundne Arme og Been blev Carl kastet ned i et mørkt Hul under Gulvet, og Lemmen tillukket og laaset over ham.

Her laae han, halv bedøvet af de voldsomme Stød, og skar Tænder af-Harme; da bemærkede han, at der blev roligere oven over ham, og gjennem en Sprække i Lemmen kunde han nu høre den fremmede Ridders Stemme.

”Vi er nu ene, arme Djævel! — sagde den dybe kraftige Røst — du vil kun give dit Hjerte Luft for en Klerk, siger du; nu vel! kan du ikke see mig, saa kom hid med din Haand! føler du den hellige Tonsur? jeg skjuler den kun med Hjelmen, hvor den ikke behøves. Jeg er en indviet Herrens Tjener og kan give dig Absolution for alle Synder. Fat Mod, min Søn, og bekjend! Naadens Dør er bred.”

— ”Og jeg er smal, Herre! — svarede den Syges hæse Stemme med en vild Latter — der er ikke Fugles føde paa min Krop; men slipper Sjælen først ud, er jeg bange, den bliver saa tyk og bred af den megen

Gift, jeg har kogt, at Raadens Dør dog bliver for snever.”

”Altsaa Morder, Giftblander! — sagde den ridderlige Klerk — nu ja, det seer du ogsaa ud til; men trost dig, min Søn! saadanne Folk behøver man ogsaa i Verden: de ere ligesaa nødvendige som Slanger og Skorpioner, ellers lod den kjære Herre Gud dem jo ikke leve.”

”Ho, ho! saa er jeg jo ovenpaa — svarede den Syge — det har jeg tit tænkt for. Men er I kun en virkelig Præst! — jeg har et gammelt Ufsadsbrev i min Lomme. Seer I? det har en Bisp givet mig; men jeg veed kun ikke, om det kan gjælde meer, for han blev siden sat i Band.”

”I Band — mumlede Ridderen — det kan træffe den Bedste: jeg kjender den Bisp, det traf to Gange. Her er Trækvind, jeg vil sætte min Hjelm paa igjen. Luk dine Dine for Lyset! det blænder dig; jeg kan sætte Lampen tilside. Nu til Meningen, Søn! hvad har du paa Samvittigheden? Tiden er knap; jeg har Andet at gjøre, end at dvæle her, og du med, saavidt jeg mærker. Hvad er det for et Mord, som trykker dig meest?”

”Det sidste, det sidste — sagde Synderen — hun var saa ung og smuk — og det var fjerde Dagen efter Brylluppet — men hvad skulde Reiseren med sin Sjendes Datter.”

"Prindsesse Beatrix, den unge Keiserinde! den Synd var svar — sagde den dybe Stemme med Udtryk af Medynk. Du var da Redskabet, Elendige! men hvo var Haanden? hvis var Sjælen, som fødte den giftige Tanke?"

"Ho, ho! — sagde Synderen — jeg var kun Redskabet, Haanden, som brugte mig, maa svare for den Sag, ikke sandt? Hr. Præst! — en Haand, som bærer Scepter og Rigsæble, visner ikke saa let; men Pinden, han rørte i Giftkjedelen med, Bee, Bee! see, den er dog vissen. Ak, beed, beed, fromme Herre! beed for mig! skaf mig kun en læmpelig Skjærsild for den Synd! — for Kongen, som fik Pesten, ja for ham skal først Greven og den bandlyste Bisp brænde."

"Døe nu kun, Elendige! og tie for evig med hiin gamle Synd! nu veed jeg Nok — tordnede Riddersens Stemme — nu kan jeg hviſke Otto det Ord i Dret, som jeg længe har ledt om. Mord, Mord! det er et mægtigt Ord, selv paa dine visne Læber, gustne Domenico! kunde det standse Blodet i mit Hjerte, var jeg ikke Herre over Blodet, som over dig og din Tunge. Kjender du mig nu, og husker du Eeden, du swoer mig?"

"Ak, naadigste Herre Bisp! — her bævede den Døendes Stemme — er det Jer selv? eller kommer den Dnde i eders Stikkelse for at annamme mit

syndige Sjæl? dræb mig ikke, for J har skaffet mig Afslad endnu engang! jeg har jo ikke brudt min Cæd; jeg har jo ikke nævnet eders Navn for nogen levende Sjæl, ikke engang for eder selv, og jeg lever saa ingen Time — men er J en hellig Mand igjen, er J løst af Bandet, saa giv mig et nyt kraftigt Afslad og tag det gamle igjen! det har Satan slaaet Streg over i den Stund, J blev bandlyst.”

”Døe — døe, Elendige! gjentog den mægtige Stemme — see saa! hjælp dig nu som du kan! men venter du Salighed af mig, saa fortvivl! — jeg er andengang bandlyst.”

”Bee, Bee — jamrede den Døende — den, J velsigner, er forbandet — Eders Fingre brænde i Luften — Bee, Bee! J har indviet mig til den evige Ild.”

”Krymp dig kun og døe, usle Dgle! — lod atter den dybe Stemme — du var født til at tjene de Mægtige og forgaae. Døe kun i den Tro, at den bandlyste Bisp skal brænde for dig! han brænder: Bandstraalen luer paa min Iffe; men jeg leer derad: Hjelmen skal kjølne den Brand til den slukkes af Kronen. Er du alt død af Skræk, arme Djævel! — lod nu den hule Stemme dæmpet — ret saa! det visne Udsæl forraader Jngen meer.”

Med unævnelig Gru havde Carl fornummet hvert Ord og tvivlede ikke paa, at den sorte frygte:

lige Ridder jo var den forbovne Bisp Baldemar, som nu andengang var bandslyst, og som nu, da hans Svoger Hertug Bernhard var død, søgte Beskyttelse hos Markgreven af Brandenburg og hos Keiser Otto, der ligesaavel som Bispen trodsede Bandet. Carl erindrede sig Fader Saxos sidste dunkle Ord, som han i sin Barndom havde hørt i Bisp Pederss Alkove, og som han nu pludselig syntes grant at forstaae. ”Indvies jeg saaledes paa underlige Maader i Urettens Hemmeligheder — sagde han ved sig selv — da skeer det visselig ikke for Intet. Baldemar, min store Konge! dig stræber man efter Krone og Liv, som din Broder — den samme forbryderiske Haand forfølger dig som ham. Ha, var jeg fri — Hvad er mit Liv og min Ære mod Kongens?”

Der var blevet dødsstille oven over ham. Han bad en stille Bøn og slumrede ind af Mæthed og Anstrengelse.

Da han havde sovet nogle Timer, blev han vækket af en stor Bevægelse og Uro i Huset. Han hørte Hestetramp og Hundeglam udenfor. Derpaa blev det stille igjen. Det var bældmørkt omkring ham; men paa Hanegalet i Gaarden kunde han høre, det maatte være i Dagingen. Kort efter aabnedes Kjaelderlemmen og en kroget Mand med en Lygte i Haanden steg langsomt og forsigtig ned ad Trappen

til ham. Han kjendte den gamle gjerrige Bert, som, da han var bunden, havde spændt Guldsporerne af hans Stovler og stuftet dem til sig.

"Er I levende endnu — sagde Berten — saa kan I nu takke eders gode Helgen, at Brandenborz gerne fik Andet at tænke paa, end at føre Skjelmer til Galgen."

"Er de borte — spurgte Carl — Bispen med?"

"Hvilken Bisp?"

"Den fremmede Ridder vil jeg sige."

"Ja vel!" svarede Berten ligegyldig idet han satte Lygten paa Trappen og betragtede Carls Klæde: dragt med Opmærksomhed, men uden at gjøre Mine til at befrie ham. "Der kom Bud om at Mark: greven og Keiser Otto var ved Prumberg, skal jeg sige os, og saa lod den strenge Hr. Ridder strax sadle og foer affted som Fanden havde hentet ham, uden at huske paa Jer. Jeg vilde heller ikke erindre ham om Jer; jeg tænkte som saa: her er jo Lov og Ret i Landet og skal Nogen føre mine Gjester paa Weien til Galgen, er der Ingen nærmere dertil, end jeg. Eders smukke Kammerat ligger da, stiv og død som en Schild, deroppe i Sengen, som I vel kan vide. Jeg har Vidner nok paa, at I var ifærd med at slaae ham ihjel og havde nok givet ham sin Rest under fire Dine, inden vi kom til. Det var en smal Sag at faae Jer dømt og hængt. Men I seer mig

ud som en skikkelig Mand's Son, og jeg holder Jer hverken for en Prakker eller Gnier. Den Døde er nu dog død og jeg har en christelig Tænkemaade: hvad rager det mig, om J tager Livet af jer gode Ven eller ikke, naar J kan svare for Jer og betale hver Mand Sit? Vil J nu betale baade jert eget og hans Natteleie og hvad J begge kunde have fortæret, hvis J ikke havde faaet Forfald, foruden hvad hans Jordefærd kan koste, og vil J dertil give mig en anstændig Betaling for min Uleilighed og Uro, saa skal jeg løse eders Baand og lade Eder ride, uden at gjøre meer Qualm af den Sag. Eders Kammerat var ellers en lumpen Prakker — tilsviede han — Her er Guldkatten, han havde om Livet; der er min Tro, ikke en halv Skilling i den, som J seer."

"Ja saa — svarede Carl — havde den ogsaa været fuld af Guld og Edelfstene, vilde jeg ikke have raadet nogen christen Sjæl at røre derved."

"Død og Pestilents! han er vel aldrig død af Pest?" raabte Berten forskrækket og kastede en stor klingende Pung ud af Lommen.

"J har altsaa indsat Jer til hans Arving paa egen Haand — sagde Carl — er J ikke bange for Blodpenge, saa for mig gjerne. J behøver ellers ikke at frygte for Pesten: han lod til at have Lungesygge og faldende Sot; men hvad han døde af var nok Helvedes-Brand i Samvittigheden."

”Ikke andet — svarede Verten og tog Pungen op igjen — den Syge smitter ikke mig; jeg har saa god en Samvittighed som nogen Kromand i hele Christenheden og jeg behøver ikke at være bange for Blodpenge. Men siden I nu veed saa god Beskeed, vil jeg løse Jer paa Tro og Love, Hr. Ridder, og give Jer eders smukke Guldsporer tilbage, saa kan I som en Standsperson betale efter Behag.” Dermed stak han Pungen i Lommen og løste Carl af Baandene.

Uden at forlænge sit Ophold meer end nødvendigt, tilfredsstillede Carl den smudsige Bert, og snart travede han paa sin Ganger paa Weien til Gent.

I Nærheden af den flanderiske Grændse indhentede han en Dag en talrig prægtig Ridderstare, og da han kom Toget nær, saae han, det var gode Venner og Landsmænd; han hilsende dem overrasket og blandede sig i deres Stare. Det var Junker Strange, som med Bisp Peder, Absalon Bælg og tyve af de fornemste danske Riddere var sendt til Keiser Fredrik, for i sin Konges Navn at lykønske ham som tydsk Keiser og tillige begjere Stadsfæstelse af den nye Keiser paa Baldemars store Besiddelser og Erobring i Tydskland. Dette vigtige Hverv havde Junker Strange udført med sin sædvanlige Kløgt og Duelighed og han medbragte nu et Diplom fra Keiser Fredrik, hvori Baldemars Herredomme erkjendtes over Nordalbingien, Stormarn, Ditmarsken og

Bagrien, over Hamborg, Lübek, Lauenborg og Mecklenborg, saavel som over Grevskaberne Schwerin og Slavien eller Rygen og Pommern. Dette Diplom var underskrevet og beseglet af Keiseren og tolv geistlige og verdslige Herrer og Fyrster.

Junker Stranges glade Ansigt og hans Følgeskabs Lystighed stemte ogsaa Carl til Munterhed og fortrængte de mørke Tanker og Billeder, hans Strid med Grev Otto og Eventyret i Herberget havde opfyldt hans Sind med. "Men hvad gjør Kongen da i Gent? — spurgte han Junker Strange — jeg troede ham endnu i det Brandenburgske, da jeg pludselig til min Forundring fik Befaling til at søge ham i Flandern."

"Derom maa I vel spørge — svarede Junker Strange og smilede — men undre os kan det ikke hvor han saa er; Kongen er ikke af de Folk, som man kan tage hvor man sætter dem; da jeg forlod ham, holdt han sit Seiersindtog i Stettin. Nu vil man sige, han har sat sine oprørske Lehnsmænd Greverne af Schwerin Stævne hos Grev Ferdinand, som har tilbudt sig at mæggle et Forlig imellem dem og Kongen. Hr. Absalon Bælg har rigtignok givet os en Formodning om en tilsyneladende Bihensigt, som maaskee dog kan være Hovedhensigt; men jeg veed ikke om man bør tale derom."

Anden Deel.

Q

”Hvorfor ikke det? — sagde Absalon Bælg og reed nærmere — mellem Landsmænd behøver man ikke at være saa forsigtig, og hvad en dansk Mand siger om sin Konge, tør han vel staae ved. Hvad er rimeligere, end at vor snilde ridderlige Konge, idet han drager til Flandern i et vigtigt Statsanliggende, tillige agter at fornye et smukt og kjært Bekjendtskab? og er det sandt, at Prindsesse Beengjerd er hos sin Broder i Gent, behøves der ikke stor Kløgt til at gjette, hvorfor den Fredsmægling just skal skee der.”

”Prindsesse Beengjerd? — sagde Carl og studsede — for et Par Aar siden hed det jo, hun var gaaet i et Kloster i Portugal.”

”Det har vel kun været paa en Prove — sagde Absalon Bælg — en saa stolt og skjøn Prindsesse tager neppe Gløret for Alvor, saalænge hun har en Krone for Die.”

Carls Ansigt opklaredes mærkeligt, da han hørte dette. ”Ak, gid det var saa vel!” udbød han og tænkte kun paa, at hvis Kongen formælede sig igjen, vilde maaskee derved Røgtet ophøre om hans Tilbøielighed til Kirstine.

”For Kongens og Danmarks Skyld tør jeg ikke ønske det — sagde Bisp Peder, som reed nærmest ved Junker Strange — den stolte Portugiserinde bliver aldrig nogen Dagmar; var hun end tusinde

Gange saa deilig, Dagmars Hjerte faaer hun dog aldrig."

Junker Strange trykte Bispens Haand og taug. Hvor munter og sorgløs den aldrende Ridder end var, kunde han dog aldrig tænke paa den fromme Dronning Dagmar, uden at der kom Taarer i hans troe ærlige Dine.

"Bønder og Klerke vilde maaskee neppe bære den kjække Portugiserinde paa Hænderne, som Tilsældet var med Dronning Dagmar — sagde Absalon Bølg med et Sideblik til Bispfen — men en krigerisk Herre som vor Konge maa den driftige Falk dog være kjærere, end den fromme Turteldue. I troer dog vel aldrig, Herre Bisp, at hun skulde have saa fjetteriske Meninger, som man beskylder hende for? — vedblev han. — Dersom I ikke vil fortryde der paa, ærbørdige Herre, saa troer jeg netop, at den Dadel, man hører om hende, er det bedste Beviis paa, at hun er en stor og kongelig Sjæl, som er hævet over sin Tid og dens Fordomme. Hvor hun kommer til at raade, vil idetmindste den dumme Hob ikke blive for mægtig og kjepphøiet, og den geistlige Stand, med eders Tilladelse, maaskee faae Lov til at dele Ridderstandens Lynger og Byrder, naar den vil dele vor Myndighed og verdslige Væ." —

Samtalen havde taget en vel alvorlig Bending, som let kunde blive krænkende for den ærbørdige

Bisp Peder. Junker Strange, som kjendte Absalon Bælgs og hans Brødres aristocratiske Meninger og frygtede for Bisp Peder's Hestighed, afbrød derfor hastig Samtalen med et lystigt Indfald. Under Skjemt og muntre Sange fortsatte nu Ridderne Reisen, og den islandske Barde, som var med, sang dem Visen om Regnar Lodbrok og den kjække Uslaug, som han med nogle dristige Tilfættninger søgte at hentyde paa Kong Baldemar og Prindsesse Beengjerd.

I Ridder salen paa det grevelige Slot i Gent sad en Eftermiddag henimod Aftenen Kong Baldemar ved et stort grønt Bord mellem Grev Ferdinand af Flandern og Erkebisp Andreas og hørte adspredt og misfornøiet paa hvad den heftige Grev Ferdinand i sit halv portugisfke og halv tydske Tungemaal og med sine livlige Gebærder sagde til Forsvar og Undskyldning for Greverne af Schwerin og deres aabenbare Forbindelse saavel tilforn med den afdøde Keiser Philip som nu sidst med Markgreven af Brandenburg. Hvad Forsvaret i den ridderlige Portugisers Mund manglede i Orden og Sammenhæng erstattedes ved hans Trohjertighed og Barme, og naar Traaden undertiden slap ham, tog hans rolige Sidemand Bispen af Hildesheim med megen Kløgt og Finess Ordet og opmuntrede Baldemar til christelig Mildhed

og Sagtmodighed, idet han gjorde Grev Henrik til en af hans hengivneste Venner og Beundrere, som kun Tidssomfændighederne havde ledet paa Afveie.

Kongen havde allerede opholdt sig tre Dage paa Slottet og hver Dag hørt det samme Forsvar og de samme Undskyldninger; men Greverne af Schwerin havde endnu ikke personlig indstillet sig, og førend de selv kom og underkastede sig enhver Betingelse, vægrede Kongen sig bestemt ved at indlade sig paa noget Forlig. Hvad der desuden forstemte Kongen og afdrog hans Opmærksomhed fra den fortrædelige Underhandling, var en skuffet Forventning, som han dog ikke lod sig mærke med for Nogen. Absalon Bælgs Formodning var nemlig ikke aldeles ugrundet. Kongen havde hemmelig haabet at gjense den skønne Prindsesse Beengjerd der paa Slottet; men endnu havde han Intet seet til hende og intet Ord hørt om hende. Kongen vilde ikke spørge, om hun var der eller ei, og Grev Ferdinand syntes ikke at tænke paa Andet, end Fredsmæglingen i de schwerinske Grevers Sag og sin egen dristige Plan til et Hærtog mod Kong Philip af Frankrig, i hvilket Foretagende han ventede kraftig Understøttelse af Baldemar, paa Grund af Misforstaaelsen mellem Kongen af Frankrig og hans Dronning Ingeborg, som var Baldemars Søster.

Under flige Forhandlinger vare Dagene gangne hen; men hver Dag blev Kongen fortrædeligere og vanskeligere at overtale.

”Vil Grev Henrik ikke selv komme og staae mig til Rede og Ansvar for sin Fremfærd — med disse Ord opfoer endelig Valdemar utaalmodig — saa drager jeg endnu i denne Time herfra, og det er sidstegang jeg lader mig overtale til at underhandle med mine oprørste Vasaller i Mindelighed.”

Idetsamme aabnedes Døren og Grev Henrik af Schwerin traadte ind med sin Broder Gunzelin ved Siden. Grev Henrik var bleeg og syntes angreben af en mægtig Sjælekamp. Med slegen Høflighed og tilsyneladende Ydmyghed hilste han sin opbragte Lehnsherre, idet han undskyldte sin lange Udeblivelse dermed, at han ved sin alt for store Fjer for at opfylde Kongens Onske var styrtet med sin Ganger og ikke i fire Dage havde været istand til at fortsætte Reisen. Saasnart han saa, at Bredebfurerne mellem Kongens Dine begyndte at udsettes, steg hans Dristighed og Selvtillid og med sand kraftig Veltalenhed gav han en saadan Skildring af sin Stilling og sine Forhold og fremsatte sin mislige Sag i saa fordeelagtigt et Lys, at Kongen selv maatte beundre hans sjeldne Talegaver og hørte paa ham med Deeltagelse. Den snilde Greve talte om hvad han havde vovet, som en ringe tydsk Fyrste, ved at modsætte

fig saa mægtig en Seiervinder og hvad han fremdeles vovede ved nu at forlade de nordtydske Fyrsters Parti; han vidste ligesaa listigt og fint at smigre den ærgjerrige Konge, som han med Mod og Bestemthed syntes at hævde sin Selvstændighed og af tvinge Kongen den Afgtelse, Valdemar aldrig nægtede en fjæk og dristig Sjende.

”Jeg vilde ønske, I handlede ligesaa brav, som I taler — svarede Kongen — men lad os blive ved Sagen! erkjender I min Lehnsherre; Net over Grevskabet Schwerin og de Forpligtelser, I har overtraadt ved at gjøre fælles Sag med mine Sjender?”

Grev Henrik beraabte sig paa Ord og Udtryk i de ældre Tractater og Documenter angaaende hans Forhold til den danske Krone, som han udlagde til sin Fordeel, og erklærede sig berettiget til at vælge hvilket Parti, han vilde, naar Lydsflands Fyrster deelte sig i saa vigtig en Strid om den tydske Keiser: værdighed. ”Enhver Forpligtelse, jeg med Haand og Segl har bekræftet, skal jeg iøvrigt erkjende — sagde han rolig — og jeg beder Eder, stormægtigste Konge! at I for disse retsfindige Herrers Dine vil fremlægge de Tractater og Forpligtelser, jeg efter eders Formening skal have overtraadt.”

Valdemar saae sig i en piinlig Forlegenhed og harmede sig over ikke at kunne fremlægge de ham

listelig fratagne Documenter. ”Jeg har troet det overflødigt, at vise Eder Sort paa Hvidt for hvad J veed ligesaa godt som jeg, Grev Henrik! — svarede han forbitret — maaskee kunde J ellers selv bedre, end nogen Anden, fremlægge de skriftlige Bidnesbyrd om eders Brøde, som J nu saa dristig stoler paa, jeg ikke har ved Haanden. Men det forsikkrer jeg Eder: hvad jeg og min høisalige Broder med vort gode Sværd i ærlig aaben Feide har vundet, mægter jeg med det samme Sværd at tage tilbage, hvad Dieblif det skal være, hvis det gjøres mig stridigt.”

”Det er den Stærkeres Ret, stormægtigste Herre! — svarede Grev Henrik — den gjælder desværre langt meer i vor Tid, end den blandt christne Konger og Fyrster burde. Talen er ikke her om hvad J med Magt formaaer, men kun om hvad J med tilsyneladende Ret og Billighed kan fordre, paa Grund af et ubetinget Overherredomme, jeg, tvungen eller frivillig, men dog med sund Sands og Samling skal have erkjendt. J synes at have mig mistænkt for at have fravendt Eder de Beviser, hvorpaa J grunder eders Paastand; men jeg tør med min Eed paa det hellige Sacrament bevidne, at jeg hverken er i Besiddelse af eller nogenfinde har været i Besiddelse af noget saadant Document.

Kongen studsede og betragtede ham med et forstøvet Blik. "En Meeneed vil jeg hverken troe Eder eller nogen Ridder af Vre istand til — sagde han — nok sagt! vore ældre Tractater og Documenterne om eders Lehnshorhold til den danske Krone med flere vigtige Papirer ere mig paa en ubegribelig Maade frakomne, og naar I fordrer andre Beviser for eders Brode, end hvad I selv og hver Mand veed, maa jeg for det Første her som Dommer og Lehnsherre tie. Det Forgangne faaer altsaa være glemt og nu er Spørgsmaalet kun, om I for Fremtiden vil erkjende mig for eders Lehnsherre eller ikke."

Forhandlingen blev nu afbrudt ved Budskabet om Junker Stranges og hans Folges Ankomst. Kongen bad Grev Henrik og hans Broder betænke sig paa en afgjørende Erklæring til næste Dag, og forlod Ridder salen med synlig Harm for at modtage det vigtige Gesandtskab i sit eget Gemak.

"Efter hvad Kongen selv har erklæret — vendte nu Grev Henrik sig med en triumpherende Mine til Erkebisp Andreas og de øvrige Herrer — saa staaer jeg og min Broder nu ikke her som Forbrydere mod den danske Krone, men som selvstændige tydske Fyrster, paa hvis frie Valg og Villie det berøer, om vi for Fremtiden ville være Kong Baldemars Mænd eller ikke, og derom skal jeg imorgen meddele Kongen og Eder vor Bestemmelse."

Grev Ferdinand saae forundret paa den driffige Mand, som paa saa ubegribelig en Maade havde retfærdiggjort sig; og Bispen af Hildesheim hvistkede ham hemmeligt i Øret, idet han reiste sig: "Bravo, Greve! det var en snild Streg; nu er eders Sager paa det Lørre."

Det var blevet Aften. Efter en Times Samtale med Kongen havde Junker Strange forladt hans Gemak. Med Keiser Frederiks vigtige Diplom i sin Haand gik Kongen med stærke Skridt op og ned i sit eensomme Værelse, da Carl af Rixe nu traadte ind og overrakte ham Grev Alberts Skrivelse. Kongen aabnede Brevet og gjennemlæste det hastig. "Det er godt — sagde han og undrede sig over at Carl blev staaende — har I Andet at melde mig, Ridder Carl?"

"Herre Konge! — svarede Carl undseelig — jeg frygter for paa en ubeleilig Tid at bede Eder om et Diebligs Opmærksomhed. Jeg har paa Weien hertil ved en besynderlig Hændelse erfaret, at eders Fætter den bandlyste Bisp Baldemar af Slesvig endnu hemmelig stræber Eder efter Krone og Liv. Han er dragen til Markgreven af Brandenburg og Keiser Otto. Han er et frygteligt Menneske."

"Det er mig intet Nytt — svarede Kongen — var det intet Andet?"

”Ogsaa for Grev Henrik af Schwerin vilde jeg advare Eder, Herre Konge! hvis I ikke vilde fortryde paa, at jeg uopfordret blander mig i eders Anliggender.”

”Du mener det godt med mig, min vakkre Carl af Rise! — afbrød Baldemar ham og klappede ham paa Skulderen — men du maa troe, jeg kjender bedre mine Sjender, end du, og jeg veed bedst selv hvad jeg har at gjøre og lade.”

”Endnu en Bøn, Herre Konge! — tog Carl atter Ordet — forund mig en Plads blandt de Riddere, til hvem eders kongelige Persons Bevogtning nærmest er betroet! det har fra min Barndom været mit høieste Ønske, og hertil kommer nu, at det for Diebliffet er mig umuligt at iagttage Krigsloven under min strenge Baabenmesters og Feltherres Grev Alberts Banner, og afholde mig fra Tvekamp i Leiren, saalænge den Vresstrid ikke er afgjort, som jeg har med eders Søstersøn Grev Otto.”

”Hvad! Vresstrid? — spurgte Baldemar heftig — Hanekyllinger, som I er! hvad puffes I da om?”

”Det er en Sag, Herre Konge! hvori der Ingen bedre kan være Voldgiftsmand, end I selv. Grev Otto har beskyldt min uskyldige Søster Kirstine for en Forbindelse og et Forhold, som krænker baade hendes og en langt vigtigere Persons Ære” — —

Kongen studsede. "Dum Snak og Kjærlinge-
fladder — afbrød han Carl hastig — derfor skal min
Hr. Søstersøn faae med mig at gjøre. For din
Søsters Ære kan du være rolig; den kan hverken
Grev Otto eller nogen Anden sætte Klif paa. Jeg
skal sørge kongelig saavel for hende som for dig.
Forresten intet Ord meer om den Sag! Du kan nu
blive her. Junker Strange skal anvise dig din
Plads blandt mine Drabanter og Riddere."

Carl betragtede sin store seierrige Konge med et
tvivlende Blik og vidste ikke hvad han skulde troe om
den Forsørgelse, Baldemar lovede ham og hans
Søster. Men da slog ham Høiheden i Baldemars
Udsyn og det Vidnesbyrd om Sjælens Storhed og
Adel, som talte ud af de kjække Kongesøne. Be-
skæmmet over sin Tvivl, bøjede Carl uvilkaarligt
sit Knæ og kyskede Kongens Haand, medens en blus-
sende Rødme bedækkede hans Kinder. "Jeg vil med
Glæde gaae i Døden for eders Liv og Ære, min
Konge! — sagde han tillidsfuld — og jeg lægger
med Tryghed mit Liv og min Ære i eders retfærdige
Haand." Derpaa hilsende han Kongen ærbødig og
forlod Gemakket.

"Hvad en eneste Pigegrille dog kan volde For-
virring og Uro i mange Hjerter — sagde Baldemar
og faae deeltagende efter ham — den troe ærlige
Knøs! nu plager han og Otto sig selv og hinanden

og ere nær ved at holde mig for en større Gjæk, end dem selv, blot fordi et Pigebarn har faaet ifinde at lege Dronning engang. Hm, Børn ere vi dog tilhobe — vedblev han — hvad gaaer jeg nu her og harmer mig over disse Smaaherrers jammerlige Konstgreb? med et eneste Vink kan jeg jo bøie dem i Støvet. Hvi har jeg gjort en vigtig Sag af et Par ubetydelige Vasallers Opsætighed? hende saae jeg dog ikke igjen, den stolte Skjønne, jeg aldrig kan glemme. Boer jeg under Tag med hende nu? eller sidder hun langt borte i et Kloster? er hun mig nær og hader mig? eller er hun langt borte og har glemt mig? Ha nei, glemt mig har hun ikke; lige gylbig var jeg hende ikke: hun maa elske eller — hade Baldemar evindeligt. Men kan jeg ogsaa ønske at see hende igjen? burde jeg ikke flye hende istedetfor at søge hende? Hm, hvor længe skal den fromme blege Dødning staae advarende mellem mig og Livet? Uimodstaaelig drages jeg tilbage til hiin første uudslykkelige Elskov. Hvi kan jeg da ikke glemme den fromme Døendes Ord? de kom dog ikke fra hendes kjærlige Hjerte. Dødens Laage laae over hendes Dine og hun saae kun Mørke, hvor jeg seer Lys og Liv. Bort, bort, du kjære Skygge! gjør ikke Baldemar til en ængstelig Drømmer!”

I disse Tanker stødte han Døren op, som førte til Slotschaugen, for at drage frisk Luft — saa ind:

bildte han sig selv; men det saae snarere ud som han agtede at bespeide Slottets Tilstand. Han slog Skarlagens Rappen om sig og gik ud. Slottets to fremragende Sidesløie betragtede han med særdeles Opmærksomhed, isærdeleshed den østlige, som ret saae mørk og klosterlig ud. Denne hele Deel af Slottet var bygget i en ældre Stil, end det øvrige Slot, og syntes i Forening med det gamle Steenscapel at udgjøre en Bygning for sig selv. Den Deel af Slotsången, som grændsede dertil, var ogsaa adskilt ved en høi Kirkegaardsmuur fra den øvrige store Hauge, som var prydet med Vandspring og høie Tappyrarider. Valdemar gik langs med Muren, som var halv skjult af Brombærbuske og vilde Rosenhække; han søgte og fandt tilsidst ogsaa en Indgang, men som var snever og næsten tilvoxyet af Tjørnebuskene, og han traadte ind i den mindre indhegnede Have, som han nu saae tillige var Kirkegaard.

Det var en smuk Midsummeraften. St. Hansormene lyste i Græsset mellem Gravene, og Duggen perlede i Maaneskinnet paa Blomsterne. I stille veemodige Tanker gik han frem og stodte paa et aabent Gravcapel, hvor der brændte en Lampe under et udskaaet Madonnabillede. Han traadte derind og saae sig omgivet af store Marmorsarkophager med Billeder, Vaabener og Indskrifter. Paa Vaaber

nerne saae han, det maatte være den forrige fland-
 derste Greveslægts Gravsteder. Han standsede og
 læste den berømte Balduins Navn og den hæderlige
 Indskrift, hans Svigersøn Grev Ferdinand havde
 sat til hans Ære: han nævnedes der som Korsets
 store Kæmpe Greve af Flandern og Keiser i Constan-
 tinopel. Baldemar betragtede med Deeltagelse den
 store Helts tomme Gravminde; thi at han ikke her
 kunde være begravet vidste han vel. "Hvad er dog
 al Verdens Storhed og Herlighed?" sagde han og
 vilde vende tilbage, da blev han opmærksom paa en
 ny glindsende Marmorsarkophag, som stærkest op-
 lystes af Lampen, han traadte nærmere og saae et
 høit qvindeligt Billede i fuldkommen Legemsstorrelse
 udhugget i Marmor paa Laaget. Den høie Qvinde
 bar en stor rund Haartop, en opstaaende pibet Hals-
 krave og en aaben bræmmet Armfjortel, over Hals
 og Bryst vare tre store Guldfjæder antydede og paa
 Underkjortelen var i mat Arbeide indridset en flakt
 Orn. Med Forbauselse gjenkjendte Baldemar den
 Dragt, hvori han forstegang havde seet Prindsesse
 Veengjerd. Det var hendes Hvide og slanke Skif-
 felse; men over Ansigtet faldt fra Candelabren en
 Slagskrygge, som hindrede ham i at see det. Bleg
 af Angest og Forsærdelse greb han Lampen med skjæl-
 vende Haand fra Madonnabilledet og oplyste Ans-
 igtet paa det blege Marmorbillede; han saae en svag

Efterligning af Beengjærds Skjønne Afsyn og et dybt smerteligt Suk steg fra hans Bryst. Fodderne bævede under ham og med stive stirrende Dine læste han den Indskrift: "Berengaria, Prindsesse af Portugal, fød i Aaret efter Christi Byrd 1190 — død" — — Meer saae han ikke. Lampen faldt ham af den skjælvende Haand og udsluktes, og selv styrtede han hen over Marmorbilledet og vædede det med brændende Taarer.

"Da han kom til sin Befindelse igjen, ravede han taus og nedbøiet gennem det dunkle stille Gravcapel og fandt snart Udgangen, hvorigennem Maaenen lysse klart. Det var ham nu som den hele Berden var uddød trindt om ham og han stod ene tilbage mellem Grave. Han vidste ikke selv hvorhen hans Fodder bare ham; da vakte han af den dybe Forstenelse ved Klängen af en Harpe og han hørte en deilig qvindelig Stemme med en Blanding af Beemod og Bitterhed synge:

"Jeg drømte jeg var i Himmerig

Udi den favre Bye;

Jeg havde min Kjærest i min Arm —

Vi fulde gennem den Skye."

Baldemar kjendte den gamle danske Sang, som han selv havde lært Beengjerd, han kjendte den deilige Stemme, som med fremmed Tone udtalte det Danske. "Beengjerd, Beengjerd! du lever — ud;

raabte han og styrtede ind i en aaben Havesal. Han saae en qvindelig Skikkelse sidde ved Harpen i det klare Maanestkin. Hun reiste sig hoi og stille imod ham. "Beengjerd, Beengjerd! — raabte han, ude af sig selv af Henrykkelse, og udbredte Armene imod hende — lever du og elsker du mig endnu, saa skal nu hverken Levende eller Døde adskille os."

"Baldemar, Baldemar! stolte trolose Balde-
mar! — sagde den hoi skjonne Prindsesse og traadte et Skridt tilbage — jeg har hadet dig til Døden — men jeg elskede dig dog — jeg har affagt Verden for din Skyld — min Liigkiste stod færdig og ventede mig, jeg vilde aldrig see dig mere — og dog — din er jeg, din i al Eviighed."

Med en voldsom Strøm af Taarer sank hun i hans Arme og Baldemar folte sig lykkelig og elsket uden Grændser.

Da Kongen næste Dag traadte ind i Ridder-
salen til de forsamlede Herrer og Fyrster, forbau-
sedes Alle ved hans opklarede og tilfredse Ansyn. Enhver, som havde seet med hvilken Harme han den foregaaende Dag havde forladt Forsamlingen, kunde ikke forklare sig denne paafaldende Forandring. Han traadte frem som den lykkeligste Seierherre med et sammenrullet Pergament, som en Commandostav, i Haanden.

Grev Henrik skædede til Papiret, med et uroligt Blik til Bispen af Hildesheim, og skiftede Farve; thi han troede, det var hint bortkomne Document, Kongen havde faaet tilbage, og at han nu dermed vilde beskæmme sine underfundige Lehns mænd for Alles Dine. Men til Grev Henriks Beroligelse erklærede Baldemar, at han nu ikke længer vilde tvistes om Smaating, men var beredt til Fred og Forlig, naar Greverne af Schwerin vilde sværge ham Troskab for Fremtiden og erkjende den Lehns herreret over Grevskabet Schwerin, som Keiser Frederik og hans Fyrsteraad i dette Diplom havde stadfæstet. Han lod derpaa Erkebisp Andreas oplæse Diplomet. Da Erkebispen kom til Underkrifterne, lyttede Alle til med den meest spændte Opmærksomhed, og da han havde nævnet Keiserens og alle de sydtyske Herrers og Fyrsters Navne, og lagt Diplomet med de mange store Segl for Alles Dine paa Bordet, reiste Grev Henrik sig med kjæk Bestemthed og erklærede, at dette Diplom, som ingen af de nordtyske Fyrster havde underskrevet og beseglet, ikke kunde agtes for gyldigt, idetmindste ikke for bindende og gjældende for ham og hans Broder, og det saameget mindre som Kong Frederik af Sicilien endnu ikke af samtlige tyske Fyrster var erkjendt eller paa behørig Maade stadfæstet i sin Reiserverdighed. Det var en let Sag for Kongen af Böhmen,

Hertugerne af Bayern, Østerrige og Lothringen, saavel som for Erkebisperne af Mainz, Trier og Besançon, tilsviede han, at stadfæste Kongen af Danmarks Herredømme over Lande, hvorover de Intet havde at sige; men her behøvedes fornemmelig de Herrers og Fyrsters Navne og Segl, som her saavedes, da det var dem og ingen Anden det angik.

Alle studsede over Grev Henriks dristige Indsigelser og Kongen reiste sig med en Hestighed, som lod befrygte det værste. Men inden han fik Tid til at give sin Harmes Lust, forandrede Grev Henrik pludselig Mine og Udseende og erklærede høflig, at uden Hensyn paa dette Diplom og paa alle Keiseres og Fyrsters selvraadige Anmasselser, vilde nu dog han og hans Broder give Kongen af Danmark et frivilligt Beviiis paa deres Afgtelse og Hengivenhed: de vilde tage deres Grevskab til Lehn af ham og sværge ham Troskab, samt love at staae ham bi med 60 Heste og Hjelme imod alle hans Fjender, endog paa hiin Side Havet.

Dermed var Baldemar tilfreds; han satte sig rolig ned igjen, og Grev Henriks Indsigelser mod Keiserens Diplom fandt han det efter denne Erklæring ufornødent at gjendrive. Et Lehnsbrev blev strax opsat, som Greverne af Schwerin underskrev og beseglede, samt bekræftede med en høitidelig Eed. I dette Document kaldte Baldemar sig, i Kraft af

Keiserens Diplom, de Slavers og Benders Konge, og Grev Henrik vovede ikke at gjøre nogen Indbending derimod.

Forhandlingen syntes saaledes endt til Alles Tilfredshed og Kongen talte nu saa mild og venlig med Grev Henrik og hans Broder, som der aldrig havde været nogen Strid imellem dem. Han takkede Grev Ferdinand for hans venstkabelige Nægling, men raadede ham fra Toget mod Frankerig og bad ham ikke at stole paa Keiser Otto, som rimeligviis vilde lade ham i Stikken, hvis Toget mislykkedes. Grev Ferdinand, som ved sit Lofte var bunden til hiint Tog, lod sig vel ikke ved Kongens Advarsel bevæge til at opgive det; men da han nu var fuldkommen underrettet om Baldemars spændte Forhold med Keiser Otto, rakte han ham trohjertig Haanden. »J har Grund til at domme heelt anderledes om Henrik Loves Søn, end jeg — sagde han. — Efter det Skridt, J har gjort, og det Partie, J nu aabentbart har valgt, var det uflogt og modsigende, om J vilde deeltage i mine Foretagender. Jeg drager nu, vil Gud og vor Frue, om kort Tid herfra; maaskee seer jeg da aldrig mit kjære Flandern meer; maaskee samles vi heller aldrig meer i denne Verden, min høie kongelige Gjest! men tager jeg eders Venstskab og Agtelse med mig, vil jeg sætte høi Priis derpaa, og selv blandt eders Fjender vil jeg være

stolt af at kunne nævne den kjække Baldemar Seier af Danmark som min Ven og ridderlige Broder.”

Baldemar gjengjeldte den fyrige Portugisers Venfskabsyttringer med Barme og havde for sin Afreise endnu en vigtig hemmelig Samtale med ham.

Da Kongen endnu samme Dag i Selskab med de schwerinske Grever og Bispen af Hildesheim forlod Gent, var der ingen af hans Mænd, der drømte om, at han tænkte paa Andet, end Statsfager. Under hans Ophold der paa Slottet havde Ingen seet Prindsesse Beengjerd, og Rygtet om, at han egentlig var kommen der for at beile til hende, blev nu modsagt som en Urimelighed. Prindsessen havde ganske affagt Verden, hed det, og havde forsvoret nogensinde at formæle sig.

Af sin Gemalinde havde Grev Henrik erfaret, at Prindsessen boede i klosterlig Censomhed paa Slotlet i Gent og aldrig lod sig see for Nogen. Han havde længe havt en Formodning om Baldemars Tilboielighed til hende og frygtede for at Kongens Ophold i Gent maaskee tillige kunde have en Formæling med hende til Hensigt. Det var nemlig ikke Grev Henrik ligegyldigt om Greven af Flandern ved Svogerfskab med Baldemar nu maaskee skulde drages fra Keiser Ottos Partie og i Fremtiden blive det danske Kongehuus hengiven. Under Opholdet paa Slottet havde Prindsessens Usynlighed og den fuld-

komne Laushed, der herskede om hende, beroliget ham i denne Henseende; men Kongens glade Ansigt syntes dog at røbe en Lykke, som gjorde Grev Henrik betænkkelig.

Da Greverne af Schwerin og Bispen af Hildesheim nu paa den flanderste Grændse toge Afsked med Kongen, og Baldemar med munter Venlighed bad Grev Henrik hilse sin skjøne Gemalinde, lod Grev Henrik et Par Ord falde om Kongens sidste Ophold paa Schwerin Slot, og spurgte med det samme, uden at lægge Bøgt derpaa, om han ikke siden havde seet den lunefulde Prindsesse Beengjerd, der nu var bleven ligesaa fortrædelig og menneskefjendsk, som hun før var livlig og munter.

Kongen lod som han ikke hørte dette Spørgsmaal. "Det var mig uforglemmelige Dage, jeg dengang tilbragte hos Eder — sagde han — og det gjør mig ondt, at Erindringen om min Nærværelse ikke kan være Eder og eders skjøne Frue saa behagelig. Beed hende undskyldte den Forstyrrelse, mine Krigere siden maatte gjøre paa det skjøne Slot! Jeg skal nu saa hastig som muligt lade min Besætning rømme det. Lad nu saaledes alle Misforstaaelser mellem os være glemte for evig! Det glæder mig, Grev Henrik! at jeg uden Nag og med et oprigtigt Hjerter kan række Eder Haanden til Afsked. Gid I maa være ligesaa overtydet om min Nede-

lighed og Velvillie, som jeg fra nu af stoler paa eders Ord og ridderlige Værd.

Grev Henrik svarte paa det Høfligste, idet han anbefalede sig til Kongens Bevaagenhed, og blev med sit lille Følge ærbødigt holdende paa Skilleveien, til Kongen med sin store Ridderfære var dragen forbi.

”Med al sit Hovmod og Tyrannie har han dog noget besynderligt Indtagende — sagde Grev Henrik til Bispen af Hildesheim, da Støvskeen skjulte Kongen og hans Følge — skjøndt jeg maa hade ham til min Død, maa jeg dog tilstaae, han har et sandt kongeligt Væsen, som vel kan gjøre Indtryk paa Qvinder og svage Sjæle.”

”Det er hans Fædrenears — svarede Bispen — I er dog ikke skinsyg, fordi han bad Jer hilse eders skjønnne Huusfrue? Find Jer nu med christeligt Laalmod i eders Stilling, ædle Herre! eftersom Sagerne stode, er den jo fortreffelig. Jeg kan ikke noksom undre mig over det besynderlig lykkelige Tilfælde med hine Documenter. Værligt talt, Grev Henrik! I veed dog hvor de ere?”

”Troer I jeg vilde tilbyde en falsk Fed? Hr. Bisp!” spurgte Henrik fornærmet.

”Gud frie os, kjære Greve! men en vis fromt Stuffelse, hvad vi kalde fraus pia, maa jeg dog, med eders Tilladelse her formode. Det være nu som det vil! eders Sager staae nu efter Omstænd-

dighederne paa det Bedste, og gjør J nu snart Alvor af eders hellige Balsart, kan J gjerne blive en Helgen endnu.”

”Mener J virkelig? ærværdige Herre! — spurgte Grev Henrik med en halv fromladende halv listig Mine — ogsaa om jeg endnu havde ifinde at gjøre min gode Lehnsherre en lille Streg i Regningen, hvorved den Tied, jeg svor igaar, maatte betragtes som en aftvungen undskyldelig Nødløgn?”

”En hellig Balsart kan udrette forunderlige Ting — svarede Bispen — kunde J fra en saadan Reise kun medbringe en eneste Draabe af det hellige Blod in natura, var J dermed istand til at udlette et heelt Lands Synder.”

”En heel Flaske skal jeg medbringe — sagde Henrik — men inden jeg tænker paa hiint hellige Tog, kunde jeg have stor Lyst til at vide, om min smukke indtagende Lehnsherre ikke har havt et lønligt og lykkeligt Elfskovseventyr i Gent. Den ene Dag var han barsk og vild, som en Bjørn, og næste Dag mild, som en Brudgom; Sligt maa have havt sine Grunde. Jeg kunde ogsaa have Lyst til et lille Eventyr. Jeg skjotter ikke om at see Schwerin igjen, seer J, førend Luften er renset der og den danske Besætning borte. Saalænge har jeg nu ifinde at være Grændsevogter her paa Veien til Flanz

dern og have et Die med, at man ikke udfører forbudne Vare. Forstaaer J? Hr. Bisp!"

"Saa halvt om halvt — svarede Bispfen — men vogt Jer, Hr. Greve! det kan blive Eder en dyr Spas, og for mig sommer det sig neppe at tage Deel deri."

"Eders Ærværdighed skal ingen Fare komme i, det forsikkrer jeg Eder. Jeg har Folk her i Nærheden, som før har været med paa Duesfangst; men har jeg ikke engang misforstaaet eders fromme Dine, Ærværdige! vil det neppe være Eder ubehageligt, at skjule det elskværdige Bytte i et af eders utilgjængelige Lonkamre, og bevare en from Sjæl for denne Verdens Lant og Forsængelighed."

"Ja saa — hviskede Bispfen og lagde Fingeren hemmelighedsfuld paa den rynkede tilspidsede Mund — men det gaaer aldrig an, det er for dristigt."

"Lad mig derom! — sagde Greven — det er i alt Fald kun et Forsøg; mislykkes det, skal det kun koste et Par Jægere. Det Hele beroer isvrigt paa en Gidsning. Kommer her inden tre Uger et prægtigt Gesandtskab forbi, saa veed vi naar Falken skal flyve."

Grev Gunzelin var redet forud med det øvrige Følge. Nu sporede Grev Henrik og Bispfen af Hils desheim deres Gangere for at indhente ham.

Fjorten Dage efter reed Junker Strange, Grev Otto og Absalon Bølg med tredive danske Riddere over Korsveien ved den flanderske Grændse ad Veien til Gent; og nogle Dage efter drog den samme Ridderskare tilbage, forøget med ligesaa mange flanderske Riddere, og med en høi, prægtig smykket og tilfløret Dame, tilligemed flere, mindre isinesaldende, Damer og Terner imellem sig. Det begyndte at mørknes, og de skulde gjennem Egeskoven ved Grændsen.

”Lader os tænde vore Fakler — sagde Junker Strange — vi har intet Maaneskin, og Veien er viltsom.”

Snart vare 60 Fakler tændte, og det var et prægtigt Syn at see Glandsen af Baabnene og de flyvende Bevandter ved de svævende Blus under Hingstenes muntre Dands i den mørke Egeskov.

En ualmindelig munter Spøg syntes at forlyste dem Alle og de adstadigste Riddere loe saa høit at Skoven syntes forvandlet til et Hanswurst-Theater.

”Det er alt for galt — sagde endelig Junker Strange — lad den Spøg nu fare, Grev Otto!”

”Prindsessen har Intet derimod — lod Grev Ottos Stemme mellem Damerne — jeg har desuden udfundet, at det er en høist nyttig Forsigtighedsregel i disse usikre Egne.”

Idetsamme mærkedes en forvirret Bevægelse
 blandt de bageste Riddere. "Kongen af Danmark!
 — Plads! Plads!" lød det fra den ene til den
 anden, og forbausset saae Junker Strange og de
 danske Riddere deres Konges velbekjendte Skikkelse
 paa den hvide Hest i den sædvanlige gyldne Rustning
 og med de gyldne Hjerter i Skjoldet, fare taus med
 lukket Hjelmgitter gjennem de aabnede Ridderrækker.
 Ved hans Side saae de en Herre i sort Rustning og
 ligeledes med tillukket Hjelm, som Alle erkjendte for
 Grev Albert. Uden at tale et Ord, fore de uventede
 Herrer hen til den høie tilslørede Dame. Den mægtige
 Kongeskikkelse slog sin kjæmpestærke Arm om den
 Skjønnes Liv og satte hende, uagtet en stærk Mod-
 stand, paa sin Saddelknap. Medens Alle endnu for-
 undrede sig over denne besynderlige Fremfærd, men
 af Erbødighed for Kongen intet Ord vovede at sige,
 var i et Dieblik den formeentlige danske Konge med
 Damen og sin Ledfager forsvunden i den mørke Skov.
 "Bedragerie! Spitsbuber! — raabte Junker
 Strange — efter dem, Absalon Bælg! efter dem,
 I unge Herrer, som ride raskest! jeg tør nu ikke
 forlade vore Damer. Vi maae med alt det dog prise
 vor Lykke. Det er baade til at lee og harme sig over."
 Uden Ophold foer Absalon Bælg med ti unge
 Riddere ind i Skoven efter de Flygtende, medens
 de øvrige Riddere sluttede sig tættere om deres Damer

og fortsatte Toget langsomt og med spændt Opmærksomhed gennem Skoven.

De to stærke schwerinske Jægere, som i den kongelige og ridderlige Forklædning havde udført denne dristige Streg, fore imidlertid ad velbekjendte hemmelige Stier gennem Skoven, og uagtet al den Uleilighed, de havde med deres balstyrige Bytte, undkom de dog lykkelig, efterat de med stor Anstrenghed havde taget sig den Frihed at binde Hænder og Fodder paa den stærke urolige Skjønne. Uagtet de til deres store Forundring ingen Lyd havde hørt af hendes Læber, havde de dog for Sikkerheds Skyld bundet hende et Klæde om Munden.

”Hun er for stolt til at give Hals eller give os et godt Ord — sagde den falske Grev Albert — det ligner hende.”

”Hun er stærk som Satans Oldemoder — brummede den falske Konge og pustede — hun er færdig at gjøre mig meer af det, end en Bildbas.”

De standsede nu ved Udgangen af Skoven, hvor der holdt et Par formummede Herrer tilheft og syntes at vente dem.

”Har I hende? — raabte den Ene — Bravo! de har hende. Nu afsted til Klosteret med hende! Viis dem Veien, Erværdige! og sørg I nu for Resten! Nu kan Kongen af Danmark holde Bryllup med sin Terne.”

Bed disse Ord gjorde den fangne Dame saa urolig og voldsom en Bevægelse, at hun nær havde sprængt sine Baand og var sprungen fra Saddelknappen.

”Løv lidt, stolte Prindsesse! — brummede Rytteren og bandt hende fastere — dennegang faaar I ikke Bryllup med en Konge. Er I altid saa uregjerlig, skulde Fanden være jer Brudgom.”

Nu gik det fort over Stub og Steen til henimod Morgenstunden. Da standsede Rytterne ved en stor hvælvet Port. I al Stilhed aabnedes Porten. Rytterne sprang af og bære den Fangne gjennem mange mørke Gange til en hvælvet Steensue. Der lagde de den bundne Fange paa en Løibænk og forlod det mørke Bærelse i al Stilhed. Strax efter kom en geistlig Herre ind med en Lampe i Haanden og nærmede sig langsomt den tilslørede Skjonne.

”Kan I tilgive, ædle Prindsesse! — sagde han — kan I tilgive hvad en forsvilet og ulykkelig Elskov har forledet mig til? Ak, lad mig løse de uværdige Baand, som trykke Eder! Nu er jeg eders Fange og nu maa I binde mig med eders fortryllende Rosentjæder. Men det er en evig Hemmelighed, min Naadigste! I har dog jo affagt og forsaget Verden, har man sagt; det er ogsaa min sorgelige Lod. Lader os da nu forsøde hinanden Eensomheden ved en from sagtmødig Hengivenhed i Skjæbnens

Billie." Under disse Ord løste han den Fanges Arme og Been og undrede sig over hendes Laushed og Ubøvelighed. "Ak Qvinden er et skrøbeligt Redskab — sagde han — hun er daanet." Da saae han det fastbundne Klæde om hendes Mund; han løste det hastig og vilde drage Sløret tilside. Men da sprang pludselig den befriede Fange op fra Løisbænken, rev Sløret og den glimrende Sjørhat tillige med en stor løs Haartop af sit Hoved, kastede den guldstjernede Silkefaabe tilside, og en rank smækker Yndling, i en guul snever Skindtroie med Silkebrog og Bukkeskinds Halbstøvler, stod for ham. Det var Grev Otto, som i hiin Forklædning havde moret Damerne og Ridderne paa Weien, og som nu var virkelig bortført og ranet som en Jomfru.

Han gav sin længe dulgte Harmes Luft ved strax at gribe den geistlige Herre i Kraven og kaste ham med et vældigt Slag til Jorden. Derved faldt Lampen paa Gulvet og udsluktes, inden de endnu ret havde seet og kjendt hinanden. Den forfærdede Prælat vilde gjøre Anskrig, men Otto holdt ham for Munden. "J har Ret, Ærverdige! nu er J min Fange — sagde han — og mine fortryllende Rosensløenker skal J ret strax fornemme."

Uden at give sig tilkjende eller indlade sig paa nærmere Forklaring, bandt han ham siebliflig det samme Klæde om Munden, som han nylig selv

havde baaret, og snærede ham Hænder og Fødder fast med sine afløste Strikker. Derpaa iførte han sig hastig Prælatens Reisekappe og Hue, ønskede ham en behagelig Nat, og fandt lykkelig Døren, som var lukket forinden. Han slog den i Laas efter sig og tog Nøglen med sig, hvorpaa han søgte at finde en Udvei gennem de mørke Gange.

Han havde neppe gaaet nogle Skridt, førend en tyk Klosterbroder mødte ham med en Lygte. "Allerede? Herre Bisp!" hvisttede han.

Otto nikkede og trykte Huen dybere ned over Ninene, og idet han efterlignede Prælatens pibende Mæle, sagde han bydende: "foran! — min Hest! — Tand for Tunge!"

"Strax, strax, Erværdige! — sagde den ydmyge Klosterbroder og lyste ham med sagte listende Skridt gennem Gangen — Hesten staaer udenfor Porten ved Laden, hvor J behagede at sætte den; men Nøglen til Porten tog J jo selv."

De vare gode Naad dyre. Otto tænkte paa at true Munkens til at skaffe ham ud; han greb efter den lille Dolk, han altid bar i sit Belte, og som han forgjeves under Bortførelsen havde anstrengt sig for at faae fat paa; men idet han nu søgte den, fandt han med Uro, at den maatte være tabt.

"Har J glemt den? Erværdige! — spurgte Munkens — er den ikke i eders Sidelomme?"

”Røglen, rigtig! her er den vist — udbrød Otto glad og fandt en stor Røgle i Sidelommen paa den fremmede Kappe; men han havde glemt at forandre sit Mæle. Munken studsede og mærkede Uraad; han lod hastig Lygtefkinnet falde Otto i det halvskjulte Ansigt.

”Jesus Maria! Forræderie!” raabte han og sprang tilside. Da rev Otto ham hastig Lygten af Haanden, og greb ham idetsamme saa haandfast i Halskraven, at han ikke kunde skriges høit. ”Giver du en Lyd fra dig, Munk! er du dødsens — hvorfæde han — luk mig ud paa Stedet! eller jeg jager dig min Dolk i Livet.”

Otto mærkede, at den svære Munk rystede under hans Haand; han slap ikke Halskraven, men lod kun sin bævende Beiviser engang imellem drage Beiret, og tvang ham saaledes til at gaae taus foran gjennem den sidste mørke Gang og derfra gjennem Klostergaarden til Porten. Her maatte han betroe Munken Røglen, men holdt ham fast i Kraven medens han lukte op. Pludselig gjorde nu den stærke Munk en Bevægelse, som han vilde løsrive sig; men Otto holdt ham fast og trak ham ud med sig af Porten. Han nødte ham til at lukke den i Laas efter dem; hvorpaa han tog Røglen tilbage og forvarede den.

”Nu skaffer J mig en Hest, ærbørdige Herre! og er saa god at føre mig til Beien — sagde han høflig — jeg nødes ellers til at gjøre en brat og vold: som Ende paa eders kostbare Liv.”

Munken stælede til den Haand, Otto klogelig holdt skjult under Rappen, som om han deri skjulte en Dolk, og taus førte den skjælvende Klerk ham til Laden, hvorved der stod en hoi opsadlet Hest. Otto saae nu Beien ligesom sig; han lod den forfærdede Munk løbe, svang sig rask i Sadeln og foer i den halvlyse Morgendæmring derfra, i Tillid til sin gode Lykke, uden at vide hvorhen. Nøglen til Klosterporten kastede han fra sig og vilde nu have følt sig fuldkommen tryk, hvis han kun havde haft sit gode Sværd ved sin Side.

Greg Otto var aldrig mere lystig og overgiven, end naar der var gaaet ham Noget imod, som han tog sig ret nær, men som han dog søgte at skjule baade for sig selv og for Andre. Efter Uenigheden med Carl af Rife havde hans hemmelige Lidenskab for Kirstine atter faaet Magt over ham, og skjøndt han daglig havde besluttet, aldrig meer at tænke paa hende, gjorde han hende dog daglig Ufbigt i sit Hjerte for hiin skammelige Mistanke og for sine fornærmelige Tanker om hende, som han dog ofte faldt tilbage til. Troede han endogsaa hendes Forhold ulasteligt, kunde han dog aldrig faae den harme:

Anden Deel.

6

lige Tanke ud af sit Hoved, at hun hemmelig elskede Kongen.

Medens Kongen var i Gent, havde Grev Albert lykkelig stormet den brandenborgske Fæstning, hvorved Otto havde maattet finde sig i at være en uvirksom Tilskuer. Dette var et Skaar i den ridderlige Ynglings Ære, som krænkede ham meer, end han lod sig mærke med.

Da Kongen var kommen tilbage fra Gent og i Grev Alberts Leir havde udvalgt Gesandtskabet, der skulde bringe Prindsesse Beengjerd, som hans forlovede Brud, til Danmark, havde Otto med fornyet Haab havt en Samtale med Kongen om Jomfru Kirstine; men skjøndt han nu ikke længer kunde tænke sin kongelige Morbroder for sin hemmelige Medbeiler eller for nogen fortrolig Forbindelse med hende, havde den Maade, hvorpaa Kongen havde undveget hans Spørgsmaal, og den Strengthed, hvormed han havde ivrettesat ham for Striden med Carl, dog endnu mere bestyrket ham i Mistanken om Kirstines hemmelige Tilbøielighed til Kongen. Istedetfor at drage med Valdemar og Grev Albert tilbage til Ribe, havde han derfor udbedet sig Tilladelse til at følge Junker Strange til Flandern. Paa hele denne Reise havde dog Ingen været lystigere, end Otto. Den sidste overgivne Spøg med Forklædningen var ligeledes en Virkning af den lystige Trods,

hvormed han vilde bekæmpe og overvinde sin ulykkelige Kjærlighed.

I den geistlige Reiskappe, med den forte Klerkehue dybt ned over Panden, reed han nu frem hvorhen Hesten vilde bære ham. Hans Vortforelse forekom ham nu som en latterlig Gaade, og han fortrød kun, at han ikke havde givet sig Tid til at faae nærmere Oplysning om Ophavsmanden til dette Eventyr, som han vel begreb gjaldt Prindsesse Beenzgjerd. Snart glemte han imidlertid hvad der var hændet og hensank i Drømmerier om Jomfru Kirstine og om alle de venlige Ord og Diekast, hvormed hun syntes at have lagt sin Velvillie til ham for Dagen. Hesten, som mærkede, at dens Nytter var beskæftiget med sine egne Tanker, begyndte snart ogsaa paa sin Viis at falde i Tanker og havde længe staaet rolig og græsset ved en Grøft paa Veien, førend Otto mærkede det.

”Har den Pige da forheret mig! — sagde han idet han endelig opfoer af sine Drømme og satte Hesten i Gang igjen — Jeg er jo ingen Valdemar, og han er nu eengang hendes Afgud. Nu kan hun da bære Brudelysene for hans stolte Brud. Naastue betænker hun sig da og tager tiltakke med Kongens Søstersøn. Ha, nei, nu skal hun ikke see mig, før jeg er fri og for evig løsbreven af de forherede Lænker. Jeg kunde nu have Lyst til at troløve mig med den første

den bedste Prindsesse eller — Taterqvinde, blot for at vise Kirstine og Kongen” — —

Her blev han afbrudt i sine Betragtninger, idet han hørte Hestetramp bag ved sig og troede sig forfulgt af de samme Fjender, han nys saa lykkelig var undsluppen. Det var blevet lys Dag, og han saae en stor Flok Ryttere bag ved sig. Han harmede sig over sin Forvandling til en vaabenløs Klerk og vilde dreie om ad en Sidevei, for at undgaae dem. Men den fremmede Hest vilde ikke adlyde sin nye urolige Herre; jo meer han vilde tvinge den, jo ubændigere og stædigere blev den. Ligesom Otto nu tumlede med Hesten og derover tabte Klerkehuen af sit guulstlokkede Hoved, saae han sig omringet af Rytterne, som paa en gammel Ridders Befaling spærrede Veien, medens den gamle alvorlige Herre med to unge Riddere rede nærmere og betragtede ham med Opmærksomhed.

”Som jeg siger Eder, Herre Fader! det er ham og ingen Anden — sagde den yngste Ridder, en smækker, forthaaret Yngling — men han er ubevæbnet: jeg beder Eder, lad ham drage sin vei med Fred! han staaante mit Liv paa Tilbagesetget over Elben.”

”Fordømt Ihukommelse! — brummede den gamle fyrstelig smykkede Herre — Grev Otto af Lüneborg! — raabte han barsk — i vor retmæssige

Keisers og det tydske Riges Navn, tager Markgreve Albert af Brandenburg Eder til Fange." Med det samme gav han sine Ryttere et Vink, hvorpaa de indsluttede Otto imellem sig og gjorde Anstalter til at binde ham.

"Sy nei! — raabte den unge mørkhaarede Ridder — det kan ikke være min strenge Faders Mening: Vaand er for Slaver og Forbrydere, ikke for Riddere og Fyrster."

"Jeg er vaabenløs, som I see — sagde Otto til Rytterne — paa dette stædige Væst skal jeg nok lade være at ride fra Eder. Ræk mig min Hue!"

Rytterne saae forlegne og tvivlsomme til deres Herre, medens en af dem strax ærbødigt sprang af Hesten og rakte Greve Otto Huen.

"Hændelsen har gjort mig til eders Fange, Hr. Markgreve! — sagde nu Otto og vendte sig frimodigt til den gamle Herre — jeg veed, I vil ikke misbruge sig tilfældig Overvægt. Havde I fanget mig paa Balpladsen med Landse og Sværd, da kunde I fordre mit Sværd og min Ganger og holde mig fangen til jeg blev udløst; nu kan I vist kun i det høieste forlange, at jeg skal være eders Gjest idag, og dertil er jeg rede"

"I skal blive behandlet som det sømmer sig eders fyrstelige Stand og Værdighed — svarede Markgreven — og giver I mig eders ridderlige

”Gresord paa, at J ikke vil undvige, vil jeg mere betragte Eder som en æret Gjest, end som en Fange.”

”For idag har J mit Ord, Hr. Markgreve! — svarede Otto — men paa Kong Baldemars Bryllups dag vil jeg dandse paa Ribehuus.”

”Holder Kongen af Danmark Bryllup? spurgte Markgreven og studsede — derfor altsaa hans Tilbagetog: mig troer han vel alt han er færdig med; han troer vel jeg skal følge de schwerinske Grevers smukke Exempel og ydmyge mig for ham, som han var Tydsklands Keiser? Nei bie! — Eders stolte Morbroder spiller et høit Spil, Grev Otto! den Hændelse, som idag bringer os saaledes sammen, anseer jeg for en gunstig Tilstiftelse, saavel for min og Nordtydsklands Sag, som for Eder. J er Kongen af Danmarks Søstersøn, det er sandt, og det undskylder eders Ungdomsforvildelse. Men har J glemt, at J er den store Henrik Løves Sønnesøn, og vor lovmæssige Keisers Brodersøn? J hører med Dette mere Tydskland, end Danmark til, kjække Yngling! og det skulde glæde mig, kunde jeg nu vinde Eder tilbage for Fædrenelandet og aabne eders Dine for den Afgrund, J har stillet Eder paa Randen af, i eders blinde Beundring for en kjæt Usurpator og herskesyg Tyran” — —

”Ingen Fornærmelser mod min kongelige Morbroder, Hr. Markgreve! — afbrød Otto ham rast —

om jeg er tydsk eller dansk, om min Tid og mit Liv høre Fader eller Moder til, Keiser eller Konge — det skal mit Hjerte og mit gode Sværd vise Verden til min sidste Time. Er jeg endogsaa eders Fange, til Forræder mod min svorne Herre og Konge skal I ikke gjøre mig.” Han vendte sig nu fra den gamle Markgreve og hilsende høflig de to unge Riddere, som vare Markgrevens Sønner Johan og Otto.

Ridder Johan, som var den yngste og af lige Alder med Grev Otto, trykkede hans Haand med Varme og glædede sig ret til at gjøre noiere Bekjendtskab med den unge berømte Helt, som han hidtil kun havde seet med Sværdet i Haanden paa den lette Stridsvingst, som en seirende Fjende.

Otto maatte nu følge med Markgreven og hans Sønner til det faste Slot Primberg, og blev snart saa fortrolig med Ridder Johan, at han fortalte ham den pudseerlige Anledning til sin geistlige Nummedragt, og hvorledes han uidentviol havde befriet Prindsesse Beengjerd for at komme i Kloster paa en egen Maade.

Den muntre Ridder Johan loe hjertelig over det lystige Eventyr, og ønskede Intet inderligere, end at han engang kunde kalde den raske Grev Otto af Lüneborg sin Ven og Vaabenbroder.

Absalon Bælg og de ti unge Riddere havde imidlertid forgjeves gennemstrefet Skoven, og havde

saaledes adspredt og forvildet sig, at Absalon Bælg og Ridder Glug nu om Morgenen saae sig forladte af alle de Andre og uden for Skoven paa en Vei, som de ikke vidste hvorhen førte. De havde endnu intet Menneske seet, da de fik Die paa en talrig Rytter-skare, som med glindsende Vaaben i nogen Frastand kom dem imøde. For ikke at falde i en overlegen Fjendes Haand, sprang de hastig af Sædlen og skjulte sig med deres Heste i Buskene ved Veien, hvorfra de ubemærkede kunde betragte de Forbifarende.

Da nu Rytter-skaren kom nærmere, kjendte de danske Riddere Markgreven af Brandenburg og hans Sønner, og med stor Forundring saae Absalon Bælg Grev Otto, formummet som Klerk, midt blandt disse Kongens aabenbare Fjender og hørte ham tale munter og fortrolig med Ridder Johan. Han vidste ikke hvad han skulde troe herom, thi hvor mistænkeligt dette Selskab end saae ud, kunde han dog paa ingen Maade tvivle paa Grev Ottos Ærlighed og Trofskab mod Kongen.

Ridder Glug havde ikke kjendt Grev Otto i den geistlige Dragt, og Absalon Bælg taug stille med sin Opdagelse. Han bad nu Ridder Glug kun søge Veien tilbage til Junker Strange og hans Riddere eller i alt Fald til Ribe, og overlade ham alene at opsoge Grev Otto. Derpaa besteg de deres Heste

igjen og rede hver til sin Side. Absalon Bælg fulgte i Graastand Markgreven af Brandenburgs Spor lige til Primberg Slot og skjulte sig i et Bondehuus i Nærheden af Slottet, uden endnu selv at vide hvad han vilde foretage sig.

Næste Morgen stod han i Betænkning om han skulde ride op til Slottet eller ikke. Han stod ved Stalden i Bondens Gaard og lagde Bidslet paa sin Hest; derfra kunde han gjennem den halvaabne Port see heelt op til Slottet. Han saae nu to raske Ridere fare over den nedladte Vindebro, og kjendte snart fra sit Skjul Grev Otto og den unge Markgreve Johan, som begge i let Jægerdragt tumlede et Par muntre Hingste hen ad Weien under Latter og Spøg, som fortrolige Venner; bag efter dem kom en Flok brandenburgske Ryttere.

Den danske Ridder var et Dieblif uvis om han skulde nærme sig dem og give sig tilkjende; men snart overvandt han enhver Betænkelse, og i Tillid til Grev Ottos Redelighed, som han dog umuelig kunde drage i Tvivl, hvormeget end Skinnet var imod ham, svang han sig paa sin Hest og indhentede dem.

”Hvad seer jeg? min tykke Ven, Absalon Bælg!” raabte Otto overgIVEN og hilsende ham venlig.

”Jeg har længe søgt Eder forgjeves — sagde Absalon Bælg alvorlig — og ventede mindst at træffe Eder saaledes.”

”Saa glæder det mig at have overrasket Eder — svarede Otto — jeg har været i Brandenburgsk Fængsel, maa I vide, og den ædle ridderlige Markgreve Johan, som I her seer, skylder jeg min hastige Frigivelse. Jeg drager nu med Markgrevens Leide til Ribe, og haaber at komme tidnok til Kongens Bryllup.”

Absalon Bælg hilste den unge Markgreve med kold Høflighed og fulgte nu med dem. Hans Mellemkomst syntes at have gjort dem alvorlige og tause. Saaledes rede de sammen en Stund.

”Jeg maa nu forlade dig, min kjære Otto! — sagde endelig den unge Markgreve idet han standsede og rakte Otto Haanden — men jeg haaber den broderlige Pagt, vi har sluttet, skal overleve alle stridige Forhold, og at den Tid engang vil komme, da ingen uvis Betingelse skal adskille os!”

”I syv Aar kan meget forandres — svarede Otto — men det veed jeg, mit Venskab for dig skal ikke forandres, hvad enten vore Hænder eller vore Sværd skal mødes først, og hvad enten din Søster engang vil holde Pagten eller ikke.”

D r paa omfavnede de unge Venner hinanden, og Ridder Johan reed tilbage til Slottet.

Otto sporede sin Hest og reed taus med Absalon Bælg et Stykke foran de brandenborgske Ryttere.

”Eders besynderlige Fangenskab, Grev Otto! — sagde nu Absalon Bælg — synes mig at have havt vigtige Følger, og forstod jeg Eder ret, saa har den snilde Markgreve vidst at smedde Eder i en Lænke, som er saa lang, som eders Livstraad.”

”Det var mit eget lystige Indfald — svarede Otto — jeg vilde ikke see Rube igjen, uden som Fæstemand, seer J, og nu er Prindsesse Mechtilde af Brandenburg min Fæstemøe.”

”Var det da hende, som bortførte Jer — spurgte Absalon Bælg — det maa da være en haands fast og velvoxen Dame.”

”Nei, saa galt er det dog ikke! — svarede Otto og loe — hun er kun otte Aar endnu; hun fandt, jeg var en smuk lang Dreng at lege med. Det har ingen Hast med Brylluppet, seer J; jeg kan tidnok blive en kjedsommelig Egtemand. Nu vil jeg være en lystig Ridder og have en Dame at kæmpe for, som ikke saa snart forelsker sig i Andre, og som ikke faaer graae Haar, inden jeg har holdt op at være en Nar for smukke Piger.”

”Jeg vil ikke være ærlig, om jeg forstaaer et Ord af alt dette — sagde Absalon Bælg — vil J have mig til Bedste, Ridder Otto! eller har J faaet en Skade i Hjernen?”

"Ingen af Delene, Ridder Bælg! I kan frit ønske mig til Lykke: jeg er virkelig trolovet paa en Maade; har vi ikke Fred med Brandenburg om syv Aar, kan min lille Fæstemøe sende mig Trolovelsesringen tilbage, om hun vil. Jeg er heller ikke videre bunden: jeg har kun sat min Arveret til Brunswig i Pant."

"Og eders Vre?"

"Nei Vren tilhører mig selv, som min Arm og min Troskab tilhører min Konge."

"Men eders Hjerter, arme Grev Otto!"

"Det tilhører Danmark og Friheden — svarede han heftig — og alle Skjønne i den vide Verden, som ere ligesaa rene og uskyldige som min Ottes Mars' Brud." Nu gav han Hingsten af Sporerne og foer saa hastig afsted, at Absalon Bælg og de brandenburgske Ryttere havde Nøie med at følge ham.

Bed den brandenburgske Grændse drog Markgrevens Leide tilbage, og uhindret fortsatte Grev Otto og Absalon Bælg deres Reise til Ribe. Af de enkelte afbrudte Oplysninger, den lunefulde Grev Otto fandt for Godt at meddele ham, havde Absalon Bælg imidlertid sluttet sig til Sammenhængen i hans besynderlige Eventyr.

Da de rede over Sønderportsbroen, saae de en stor Folkestimnel paa Ribe Gader, og saae mange prægtige Silberedelser til den store Bryllupsfest, som

de horte var bestemt til næste Dag. Men de horte intet Udbrud af Glæde og ingen muntre livlige Folkesange. Det var som Folket endnu sørgede over Dronning Dagmar og betragtede hendes stolte glimrende Efterfølgerinde med uwillige fordomsfulde Bine og næsten med Frygt; thi hun havde ikke Dagmars milde kjærlige Ansigt og forstod ikke — hvad der hos Dagmar var ukonstlet Natur — ved et Smil og en Hilsen at vinde tusinde Hjerter. Hvo, der havde været tilstede i Ribe ved Dronning Dagmars Indtog og Bryllupsfest, havde med Forundring bemærket den store Forskjel paa Folkets Udfærd og den paa-faldende Kulde, hvormed Almuen havde modtaget og hilset den nye Dronning.

Bryllupsdagen kom. Det skønne stolte Brudepar drog i den prægtige Brudestare til Domkirken. Nu lød der vel et heftigt og inderligt Glædesraab til Ære for Kongen, isærdeleshed fra de begejstrede Krigere; men Beengjerd's Navn udraabtes kun af nogle faa meest fremmede Stemmer, hvis svage Bisaldsraab og udanske: Vivat! endogsaa hist og her opvakte Latter blandt Almuen og det saameget meer, som Hofnarren, den lille puklede Claus Klumpe med sin quækkende Stemme overlydt gjentog dette Udraab, idet han stod paa Hovedet for Dronningen og tilloft sig den meest overgivne Spas.

Den skønne stolte Prindsesse bemærkede Folkets Uhosflighed med et Smil, som kun var lidet stiftet til at vinde de egenfindige Hjerter; og det harmfulde Blik, Kongen kastede ud blandt den uhøviske Almue, tilligemed den tilfældige Omstændighed, at en Flok Ravnne fløi skrigende hen over Brudefølget, udbredte en frygtsom Anelse blandt Almuen, der kun var altfor tilbøielig til at opdage flette Forvarsler ved dette Bryllup. Hertil kom endnu, at en brunfarvet qvindelig Skikkelse, klædt som en omflakkende Kjædelsstikkerse, havde stillet sig ved den saakaldte Kathoveddør, hvorigjennem Brudetoget gik ind i Domkirken, og medens Erkebispens velsignede det kongelige Par og Kirken gjenlød af Bønner og gudelige Sange, forfærdede Kjædelsstikkerqvinden den sammenstimlede Almue, som ikke kunde rummes i Kirken, med en affindig gaadesuld Vise, fuld af ulykkelige Spaadomme om Dyrtd, Krigstid og alle mulige Ulykker og Landeplager. Vel blev hun snart jaget bort af Bagten og blev lønnet med Spot og Latter af Mange; men hvad hun havde sjunget gik dog fra Mund til Mund, og snart var det et almindeligt Sagn, at onde Aander havde sjunget med ved Kong Baldevars og Dronning Beengjerds Bryllup.

Om Aftenen var der vel Harpeklang og Gigespil paa Slottet, og Olaf Hvitastjald sang et konstigt særrimet Drape til Ære for Dronningen; men

der var ingen Forlystelser for Almuen; Thorgeir Danasskjald taug, og den islandske Bardes zürlige Qvad fandt ingen Gjenlyd blandt de alvorlige Bryllups-gjester.

Kongen syntes imidlertid ikke at lægge Mærke dertil; han havde kun Die for Beengjerd, som i sin prægtige portugisiske Dragt, med Guldkronen i de sorte flettede Lokker, med den tredobbelte Diamantkjæde om den høie Barm og med Guldstjernerne i den mørkeblaae Silkekjortel, straalede herlig for hans Dine, som Rattens store, høitidelige Stjernedronning. Vel havde det lidenskabelige Elskovsnag og hendes Foragt for Verden og Menneskene efterladt et uudslætteligt Præg af Tungstind i hendes noget blege skjøndt deilige Ansyn; men Ilden i hendes sorte Dine tindrede atter i livsfuld Glæde, og naar hun betragtede sin store kongelige Brudgom, farvede atter en let Rødme hendes Kinder.

Da nu Hofmarsken havde anordnet Alt til Dandsen, vendte Baldemar sig fortrolig til Beengjerd. "Erindrer du den Dands, vi traadte sammen paa Schwerin Slot? min høie Brud! — spurgte han kjærlig — siden den Time saae jeg dig ofte i mine Dromme svæve mig saaledes forbi, snart kjærlig og smilende, snart med bortvendt Ansyn, som du aldrig meer vilde see mig i Verden. Kom nu, min ædle Dronning! og dands ind i Livet med

mig igjen! — Nu begynder først mit rette Liv: hidtil var mit Hjertes Glæde kun en Drom, og mit Liv en vild Hentumlen under bedøvende Baabenklang og vaiende Seiersfaner, men uden Kjærlighed og Glæde.”

Beengjerd trykte Kongens Haand med en Heflighed, som røbede den længe dulgte Eidskabelighed og Sydlænderindens flammende Sjæl. ”Ja, kom, min Baldemar! — hviskede hun — vi vil dandse ind i det nye Liv, hvor intet Nag og ingen Tvivl har hjemme og hvor mine stolte Dromme om Kjærlighed, Høihed og Storhed ikke ere Tant og skuffende Gjøglesyner.” Hun reiste sig, og paa Kongens Bink istemte nu Fløiter og Giger hiin stolte høitidelige Dands, som erindrede Beengjerd om hendes herlige Fædreneland og om hiin Aften paa Slottet i Schwertin, da hun førstegang saae Kongen og dandsede den samme ridderlige Dands med ham.

Kongen førte sin Brud frem paa det bonede Flisegulv. Alle betragtede med Forundring det ædle kongelige Par. De dandsede ene, og et stoltere Syn havde ingen danst Ridder seet.

Da Dandsen var forbi og Kongen havde fort sin Brud tilbage til hendes ophøiede Sæde, herskede der en saadan Stilhed og høitidelig Stemning i Ridersalen, at det fast syntes Baldemar ængsteligt. ”Nu en ægte danst Skjolddands, mine Riddere!

— afbrød han pludselig Stilheden — lad mig høre
Klangen af eders Skjolde til Tourneervisen!”

Paa Kongens Bink traadte strax Ridderne i Råd
med Sværd og Skjolde, og under Baabenklang og
Lurernes Brag dansede de med de klirrende Sporer
paa Gliserne, saa det dundrede, medens de mægtige
Bassstemmer sang den gamle bekjendte Tourneervise,
hvis Omqvæd er:

”Det bonner under Nos, de danske Hofmænd der de
ubride.”

”Herligt! — sagde Beengjerd og hendes sorte
Dine tindrede — med slige Dandsere, min Valde-
mar! skal det ikke lyste Keiseren at træde i Lag. Ved
eders Side, min høihjertede Konge! og i Spidsen
for slige Mænd kunde jeg have Mod til at indtage
en Verden.”

”Nu først — svarede Kongen og trykte sin
kjæffe Bruds Haand — nu først skal Europa med
Rette nævne mig Baldemar Seier.”

Medens Kongen hengav sig til de stolte Seiers-
dromme, der ledsagede hans Kjærlighedslykke, sad
Grev Albert tankesuld i sin sorte Ridderdragt ved et
Tavlebord hos Erkebisp Andreas og vekslede mangt
alvorligt Ord med ham om Keiser Ottos og de nord-
tydske Fyrsters fjendtlige Planer mod Danmark og
om Nødvendigheden af et nyt alvorligt Tog til Est-
land og Lifland. Men efterhaanden afdroges Grev

Anden Deel. L

Alberts Dymærksomhed saavel fra Spillet som fra Samtalen, idet hans skarpe Feltherresine opdagede den mærkelige Slid, hvormed Ridder Carl af Nise søgte at tækkes hans Datter, den muntre lunefulde Rigmor, som nu var en fuldvoksen Pige og glimrede som en af Festens Skønneste Damer.

”Nei, see mig til den unge Ridder Carl — sagde Grev Albert endelig til Erkebispem — ved St. Michael! troer jeg ikke, min Datter har fundet Naade for hans Dine. Han var hendes troe Ridder, da de endnu begge vare Børn; den gamle Ret lader han nu til at ville fornye.”

”Om nu saa var, Grev Albert! — svarede den fromme Erkebisp — han er i eders Heltestokke bleven en kjæk og dygtig Ridder, og Kongen har ingen ivrigere Tjener; han har et fromt og kjærligt Sind; fattig er han, det er sandt: hans hele Rigdom er hans Sværd og hans gode Navn; men efterlader jeg mig verdslig Formue, skal han være min Arving, og jeg troer vel” — —

”J vil dog aldrig beile for eders Pleiesøn til min Datter? — spurgte Greven forundret — i saa Fald vil jeg blot sige Eder to Ord i Fortrolighed. Min Datters Haand er fra Duggen bestemt til en ædel ung Fyrste af det landgrevelige Thüringiske Huus, som hun endnu ikke har seet, men som gamle Løfter og Forpligtelser med Rette har forbundet med

mig og mit Huis paa det Næste. Hiin Forbindelse var min salige Hustrues inderligste Ønske, og næst min ridderlige Ære, er min tabte Hedevigis Minde, som J veed, det Eneste, som giver mit glædelose Liv Betydning og Værd."

"Og for et ubetænksomt Ønske af eders ædle hensarne Frue vil J ikke tage i Betænkning at forstyrre tvende ædle Hjerters Lyksalighed? sig Kjærlighed til den Døde er Synd mod de Levende, ædle Herre! og har J selv følt hvad Kjærlighed og et lykkeligt Ægteskab er, saa undrer det mig" — —

"Lad os ikke tale derom, ærværdige Herre! — afbrød Grev Albert ham med mørk Alvor — jeg veed hvad jeg kan fordre af en Datter og hvad et fromt og gudhengivent Hjerte formaaer. Tvinge hende skal jeg aldrig; men forskyder hendes Hjerte den Brudgom, jeg vil bringe hende, saa maa hun vælge den Brudgom, som J paa eders hellige Embedes Vegne unnuelig kan andet end erklære for den største og bedste."

"Ja saa — sukede Erkebispens — Frelserens Brud altsaa, eller Fyrstens, hun aldrig saae! — arme Nigmor! — arme Carl!"

"Med eders Carl har det vel ikke saa stor Rød — svarede Albert — og med min Datter endnu mindre: seer jeg ret, har hun den unge indbildske Herre lidt tilbødeste. Seer J hvor hjertelig hun leer og hvor forlegen han piller paa sit Axlsskjærf?"

Grev Albert saae ikke ganske feil: Jomfru Nig-
mor syntes virkelig at have den forelskede Ridder
Carl lidt tilbødeste og fortalte ham med det muntreste
Lune af Verden, hvorledes hun fuldt og fast havde
bestemt at gaae i Kloster. Carl syntes vel, at
hendes Blik og Miner modsagde denne Erklæring,
som han selv havde fremkaldt ved alt for dristig og
fortrolig at erindre hende om deres venlige Barn-
domsforhold med Hentydning paa en endnu lykkelig
Fremtid; men jo mere han nu betragtede den
skjønne fuldvoxne Jomfru, jo mere forlegen og frygt-
som bemærkede han, at det ikke længer var Barnet,
han talte med, men Grev Albert af Nordalbingiens
hertugelige Datter. Det faldt ham nu først ret ned-
slaaende ind, at han, som en fattig Ridder uden
Gode og Lehn, vel til Nød kunde agtes værdig til
at træde en Dands med hende og bryde en Landse
til hendes Værelse ved Dystriddet, men at han maatte
være en Lehns greve eller Fyrste, for at kunne tænke
paa for Alvor, hvad han dog fra sin Barndom
havde drømt om og hvad der havde været den hem-
melige Spore til al hans Manddomsfærd og ridder-
lige Tid.

"Følg mig, ædle Jomfru Nigmor!" sagde
han nu i smertelig Sølelse af sin Ringhed og den
ydmygende Afstand imellem dem, som hendes lune-
fulde fornemme Væsen kun alt for tydelig mindede

ham om, "tilgiv, at jeg erindrede Eder om en Tid, da Grev Alberts Datter ikke skammede sig ved at tage den fattige forladte Carl ved Haanden og give ham Buxbom og Vintergrønt fra Fader Saxos Fordefærd! dengang tænkte jeg rigtignok, I var en lille Prindsesse fra et af mine Barneeventyr; men at I engang vilde blive en stor Prindsesse eller en fornem Kønne tænkte jeg ikke paa."

Han var inderlig bevæget og Lærerne vare nær ved at komme ham i Dinene; men da loe Jomfru Nigmor.

"Alt forladt, Ridder Carl! — sagde hun spørgende — hvad Ulykke var der vel i, at I erindrede mig om mine Barnefregter? Prindsesse er jeg jo heller ikke endnu, og fordi jeg gaaer i Kloster ad Aare, kan jeg jo gjerne dandse en Runddands med Eder iasten; det var jo dog egentlig Meningen af eders artige Tale."

Carl bukkede nu koldt og rakte Nigmor høflig Armen for at føre hende til Dandsrækken. En lystig Dands begyndte, og Nigmor syntes lutter Livlighed og Glæde. Carl, som ellers var en rask og behændig Dandsfer, bevægede sig stiv og kold som en vandrende Støtte og tog saa ofte feil i Dandsen, at Nigmor tabte Laalmodigheden. "Nu har jeg da aldrig haft forunderligere Dandsfer", sagde hun halv høit, og Carl blev endnu mere forvirret.

"Gaae dog ikke i Søvn, kjære Carl!" hviskede hun ham nu venlig i Øret med sin velbekjendte barnlige Stemme, og som ramt af et Trylleslag, betragtede Carl hende med Forundring og glad Overskaffelse. "Nigmor! Nigmor!" hviskede han og foer nu, pludselig oplivet, i begejstret Elskovsruus hen med hende gennem Dandsrækken, som fløi han i salig Henrykkelse til Himlen. Men snart faldt han atter ned fra sin Drømme:Himmel, og kom med den bittreste Følelse til Besindighed, idet han hørte Nigmor med kold og fremmed Tone sige høit og ligegyldigt: "J er ude af Takten, Hr. Ridder! vi gjør maaffee bedst i at træde ud."

Carl bukkede og slap hendes Haand. Hun hoppede let og munter fra ham og han hørte hende lee høit og fortælle de unge Damer, at Ridder Carl af Nise havde i Felten glemt at dandse, og vilde enten staae Skildvagt eller løbe Storm i en Runddands.

De unge Damer loe, og Carl foer, blusfende af Forbittrelse og krænkethed, ud i Slots:haugen.

Her gik han heftig frem og tilbage i Lindegangen og gav sin Harmes Luft som sædvanlig i enkelte heftige Udbrud. Hans gamle Hjertesuk: "ilde er det for Nasse at lege med Bjørnehvalpe", undslap ham nu atter; da hørte han en trippende Gang bag ved sig. "Nise Carl, lille Nise Carl!

— kvækkede Claus Klumpes hæse Stemme — vil du hænge dig, min Dreng! saa bie lidt og tag mig med!”

”Hvad vil du? gamle Gjæk! — spurgte Carl fortrædelig — gaf din Bei! jeg har ingen Lyst til at spase.

”Jeg, min Tro, heller ikke! — svarede Dvær- gen og græd, idet han for at spotte sig selv tog en Steen op fra Jorden og tørrede sine Dine med — nu er det ikke længer Tid at spase i Danmark; det er forfærdeligt, min unge Ven! det er himmel- sfrigende, det kan vel bringe Dinene til at vinde paa en gammel Patriot, som har seet Landet blom- stre, Fædrift og Agerdyrkning trives, Kongen seire tillands og tilvands og de gode gamle Skikke holdte i Agt og Ære — nu skal vi see hvor det vil gaae.”

”Nu, hvad Ulykke er der da fæet?” spurgte Carl.

”Jo det vil blive en net Regjering herefterdags — klynkede Dvær- gen — ingen Narrestreger, ingen Plumpheder, ingen Næsviisheder! det vil blive et bedrøveligt Regiment, hvitærede Ven! ak, Dan- marks lykkelige Dage ere forbi. Nei, da priser jeg Dagmars Tid: hun var saa fin, som nogen Engel i Himlen, men fik dog aldrig ondt i Maven, fordi jeg slog en Kolbøtte eller vendte Mølle paa en Høis

tidssdag. Hun gjorde ingen Hund Fortræd. En ærlig Nar kunde sige hvad han vilde, naar han kun lod Gud og Kongen i Fred. Ak, Dagmars hvide Haand har mangengang klappet min syndige Puffel, — vedblev han og hulkede — derfor skal jeg, om Gud vil, staae paa Hovedet for hende i Himmerig. Men stolt Beengjerd hader alle Narre. Det Kjærterie skal hun fortryde. Pas kun paa, hun skal fortryde det, saasandt jeg hedder Claus Klumpe. Den Tid skal komme, da hun maa ønske Landet var fuldt af slige Narre, som vilde raabe vivat for hende og staae paa Hovedet for hende i Skarnet. Farvel, Kammerat! jeg har været næsviis og skal pakke mig.”

”Arme Djævel! skal du bort? — spurgte Carl deestagende — hvor vil du da hen? du var dog en lystig Krabat, som man vel endnu engang imellem kunde trænge til, naar man tager sig Verden for nær og glemmer, at alt under Solen er Forføngelighed.”

”Jeg vil løbe Landet rundt! — svarede den lille Banskabning og fordreiede Ansigtet med vilde hævnjerrige Gebærder — jeg vil synge Viser for de Smaa, saa det skal ringe for de Stores lange Dren. Jeg kan ogsaa være Skjald, naar det kniber:” —

”Bee da vorde hende Beengjerd!”

”Hvad synes dig om det Omqvæd? nei det duer ikke:” —

”Skam faae hun Veengjerd! Herregud være med Kongen!”

”See det skal være Omqvædet paa alle mine Biser. Og nu farvel, lille Ruse Carl! skulde din høibaarne Hjertenskjær gjøre sig fornem og knipst, som stolt Veengjerd, saa hæng dig ikke op, før du faaer mig med! sig: godnat, Allerkjæreste min! hils dine Forældre, min Hjerte!”

Dermed gav den affatte Hofnar Carl et plumpt Afstedsmæk med Brixen og løb sin Bei.

”Ak, Narretroft haader kun lidt — sukede Carl — Godnat, Allerkjæreste min! Godnat, Liv og Lykke! Godnat, Himmel og Paradiis! — det er et tungt Ord at sige, naar man har meer at tabe i Verden, end en Narrehue.”

Som Carl stod i disse tungfindige Tanker, saae han en qvindelig Skikkelse gaae frem og tilbage uden for Slotsvinduerne, med alle Tegn paa den heftigste Fortvivlelse; det var en statelig smykket Jomfru med Sølvtop og Skarlagensskappe. Carl glemte for et Dieblik sin egen Harm og Sorg, og nærmede sig deeltagende den skønne Ulykkelige.

”Carl, min Carl! er det dig?” lod ham en fjærlig Stemme imøde, og hans Søster Kirstine stoi

i hans Arme og heldede sit forgrædte Ansigt til hans Bryst.

”Kirstine, kjære Kirstine! hvad fattes dig?” spurgte han, bekymret, og drog den skjælvende Pige hastig ind med sig i Lindegangen.

”Jeg kan ikke udholde det længer — jamrede hun — bring mig bort herfra, kjære Broder! langt, langt bort — til et Kloster, hvor intet Menneſke meer kan see mig! Gud forlade ham det! — den Skam og Spot er bittere, end Døden.”

”Hvem har gjort dig Skam og Spot, kjære Søster! siig frem! og, ved den levende Gud! jeg skal hegne dig. Grev Otto! — ikke sandt? — Grev Otto er den Nidding. Saasandt jeg lever! han skal betale det med sit Hjerteblod.”

”Ak, nei! ak, nei! kjære Broder! jeg har ham dog kjær, som min Sjæl. Han maa have været beruset. Han stirrede saa vildt og frygteligt og vidste vist ikke selv hvad han sagde” — —

”Ha, hvad sagde han? Søster! for hvert Ord skal han staae til Regnskab.”

”Ak, hvad veed jeg Alt, hvad han sagde! det var mig som jeg skulde synke i Jorden af Skam og Forfærdelse. Han bad mig haanlig ønske sig til Lykke; thi nu var han ingen Gjak længer, som troede paa de danske Pigers Ærlighed; han havde trolovet sig med et halvt Svøbelssebarn i Tydſkland — sagde

han og loe — for ikke meer at skuffes af nogen dansk
 Pige; ingen var tro meer — selv den, han troede
 uskyldigst, havde ikke bluedes ved at nære en syndig
 Elskov til Kongen og dræbe den uskyldige Dagmar
 ved saa skamløs en Tilstaaelse. Det var mig, han
 meente, det sagde mig hans luende Dine, mig holder
 han for den Forvorpne, som skal have tilstaaet den
 fromme salige Dronning sig en ugudelig Elskov.
 Ak, den ulyksalige Bildfarelse! Kongen selv skal troe
 det — hele Landet skal troe det; de onde Bagvaskere
 sige endog saa, jeg er Kongens Frille. Ak, Broder,
 Broder! den Skam kan jeg ikke udholde.”

”Fjerdamt! — raabte Carl og stampede — men
 hvorved har du givet Anledning til den Snak?
 Søster! hvad har du da tilstaaet Dronningen?”

”At jeg elskede Otto, maatte jeg tilstaae hende:
 hun kunde see det paa mig — hun bad og nødte mig
 dertil; men at jeg aldrig tænkte paa at blive hans,
 sagde jeg ogsaa, og Kongen — Gud bevare mig! —
 ham har jeg aldrig drømt om.”

”Søster, arme Søster! — sukede Carl —
 hvad skulde du, hvad skulde jeg blandt de Store?
 Vor Faders onde Skjæbne forfølger os — nu for-
 staaer jeg din Ulykke; den fromme Dagmar maa have
 misforstaaet dig og troet, det var Kongen, du meente.
 Alle sige, hun paa sit Yderste har bedet ham ægte
 dig. Heraf den hele Sladder. Og Grev Otto —

ja ham forstaaer jeg ogsaa, ja min Søster, han har elsket dig — men han fortjener aldrig at see dig meer, han er vild, heftig og skinsyg — men” — —

”Broder, Broder! — her opfoer Kirstine med den heftigste Glæde af sin Sønderknuselse — taler du Sandhed — er det muligt? — Gud i Himlen! ja det er muligt — det sagde mig jo hans Dine forlængst — det sagde mig jo Tonen i hans Stemme — det sagde mig selv hans Haan og Foragt, da han reiste — og nu hans vilde Heflighed og frænkende Ord — ja nu veed jeg det — han har elsket mig — han elsker mig endnu, hvor dybt han end mis kjender og foragter mig. Gud velsigne dig, Broder, for det Ord! nu skal jeg bære min Ulykke, nu skal jeg ikke fortvivle, om saa hele Verden foragter og fordommer mig; kun han maa ikke foragte mig; kun han maa ikke mis kjende mig. Siig ham det, kjæreste Broder! siig ham Sandheden, jeg har betroet dig! siig ham, det var ham, jeg lønlig elskede — det var for hans Skyld, jeg leed Spot og Skam. Siig ham tillige, at jeg aldrig meer kan see ham, men at jeg tilgiver ham af mit inderste Hjerter og skal elske ham tro til min Død. Siig ham, at jeg beholder hans Seglring! — jeg skal tage den med mig i min Grav; med den trolover jeg mig med ham for Evigheden. Siig ham det Altsammen, og at

den arme Kirstine var uskyldig! — sig ham det, om ikke før, saa naar jeg er død! Og nu bort, bort herfra, i denne Nat, i denne Time! Før mig til Bestervig Kloster, Carl! til vor gode fromme Fæster og til hiin liden Kirstines Grav, som sørgede sig ihjel for Prinds Buris. Der vil jeg ogsaa finde Hvile og Fred; der vil jeg glemme Verdens Spot og Skam og græde stille over mit forspildte Liv til mit arme Hjerter brister; men fortvivle vil jeg ikke; nei, min Broder, nei, fortvivle vil jeg ikke — han elsker mig jo dog.”

”Arme Kirstine! jeg forstaaer dig — sukkede Carl — det skæer mig i Hjertet for dig, og du er med al din Jammer dog lykkeligere, end jeg. Var jeg elsket af hende, som foragter mig, kunde jeg maaskee ogsaa forsage Verden; dog nei, nei, det kunde jeg ikke. Kom, min stakkels Søster, gjør dig rede! du skal komme til Bestervig. Hestene skal snart være sadlede. Om en halv Time venter jeg dig ved Slotsporten.”

”Tak, du gode troe Carl! — svarede Kirstine og tørrede sine Dine med de gule nedfaldne Fletninger — du har givet mig Livet tilbage med et Ord: Du maa heller ikke fortvivle — Troe mig, Carl! Jomfru Rigmor holder mere af dig, end du tænker.”

”Ik nei, Søster! det veed jeg bedre — sukke
 Carl — den Drøm er forbi.”

Med inderlig Kjærlighed omfavnede de ulykkes-
 lige Sødstende hinanden og gik ad en Sidsvei til-
 bage til Slottet. En halv Lime efter rede de tauke
 og stille gjennem Ribe Bye ad Veien til Vesterdvg.

R e t t e l s e r

(til første Deel).

Side 7	Lin. 5	mit læs: vort
— 10	— 2	Søn l. Sønnesøn
— 26	— 11	med l. ved
— 28	sidste Linie	efter tilmode l. Og jeg ud- strøg igjen hvad jeg havde skrevet.
— 35	Lin. 20	Fader l. Bedstefader
— 36	— 9	ds og l. ; dog
— 52	— 24	mangel l. trende
— 55	— 14	220 l. 120
— 56	— 3	gik l. og
— 56	— 4	til l. gik til
— 72	— 11	nedheiset l. nedhisset
— 82	— 23	saavel l. saavel
— 96	sidste Linie	Fru og l. Fru
— 116	Lin. 4	"De l. De
— 127	— 3	fra neden uaabned l. uaabnede
— 132	— 8	Leofdagns l. Leofdagus
— 142	— 4	til, l. til:
— 192	— 13	og Side 193 Lin. 10 Drexhuds- skappe l. Drexhuds- skappe
— 242	— 14	henad l. samme
— 262	— 2	f. n. sig l. sit
— 267	— 2	f. n. selv, l. , selv

(til anden Deel).

Side 14	sidste Linie	Slotsbroen læs: Skibsbroen
— 16	Lin. 8	udbredt l. udbredte
— 19	— 18	"Førend l. Førend
— 29	— 3	"Da l. Da
— 29	— 14	"Carls l. Carls
— 32	— 6	mig sin l. sig min
— 95	— 2	f. n. Rei l. Rei
— 109	— 5	Wselddriverne l. Wselddriverne
— 180	— 21	af l. ud af
— 196	— 13	er er l. er
— 197	— 5	"Junfer l. Junfer
— 256	— 10	"Da l. Da

